

สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับตัวเด็กบางประการ
ที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย
ในเขตการศึกษาภาคบังคับ จังหวัดเชียงใหม่
ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญานิพนธ์

ของ

สังค อุทรานันท์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอคววิทยาลัษวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๕ มีนาคม ๒๕๑๓

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาอนุญาตให้พ้นขั้นนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้.

ดร. อรรถพร

ประธาน

อ. อรรถพร

กรรมการ

อ. อรรถพร

กรรมการ

๕ มีนาคม ๒๕๑๓

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือบ้างก็พึ่งจากคณะอาจารย์ที่ปรึกษาสามท่าน คือ รองศาสตราจารย์สวาท เสนาณรงค์ รองศาสตราจารย์วนิดา นิไลคม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ กร.ศิลา จายนีโยชิน ซึ่งได้กรุณาให้ความกึกเห็น คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้รับความช่วยเหลือบ้างก็พึ่งจากอาจารย์บรรจง ชูสกุลชาติ ศึกษาธิการจังหวัดเชียงใหม่ อาจารย์เปรม ปรมศิริ ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดเชียงใหม่ ศึกษาธิการอำเภอ และเจ้าหน้าที่ในแผนกศึกษาธิการจังหวัด รวมทั้งครูใหญ่และครูประจำชั้น ประถมปีที่ ๔ ของโรงเรียนประชาบาลสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง ๕๒ โรงเรียน ผู้เขียนขอขอบพระคุณอย่างสูงต่อทุกท่านที่มีอุปการคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

สงัด อุทรานันท์

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๕
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๕
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	๖
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๖
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๗
	คานิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	๗
๒	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๙
	เอกสารและการวิจัยในประเทศ	๙
	เอกสารและการวิจัยของต่างประเทศ	๑๒
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๒๐
	การเลือกโรงเรียนและประชากรกลุ่มตัวอย่าง	๒๐
	การสร้างเครื่องมือสำหรับการศึกษาค้นคว้า	๒๒
	การรวบรวมข้อมูล	๒๕
	การชักกระทำกับข้อมูล	๒๗
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗

๓	ผลของการศึกษากนกาว	๓๒
	แนวโน้มของการไม่เข้าเรียนตักในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	๓๒
	การวิเคราะห์องค์ประกอบที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ	๓๖
	ลักษณะของเด็ก	๓๖
	ลักษณะของผู้ปกครอง	๔๔
	ลักษณะของครอบครัว	๕๕
	สถานะเศรษฐกิจของครอบครัว	๗๐
	สถานะเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก	๘๘
	สภาพแวดล้อม	๑๒๒
๔	ผลของการศึกษากนกาว (ต่อ)	๑๒๒
	ความเกี่ยวพันของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็ก	๑๒๒
	สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	๑๒๕
	วิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่	๑๒๕
	วิเคราะห์จากคำตอบของนักเรียน	๑๓๑
	วิเคราะห์จากคำตอบของผู้ปกครอง	๑๓๒
	สรุปจากคำตอบของครูใหญ่ นักเรียน และผู้ปกครอง	๑๓๓
	ความถี่เห็นและขอเสนอแนะในการแก้ปัญหาของครูใหญ่	๑๓๔
๕	สรุปผลการกนกาว อภิปราย และขอเสนอแนะ	๑๓๗
	สรุปผลการกนกาวและอภิปรายผล	๑๓๘
	ขอเสนอแนะ	๑๔๔

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม

๑๔๘

ภาคผนวก

๑๕๒

ภาคผนวก ก.

๑๕๓

ภาคผนวก ข.

๑๖๖

ภาคผนวก ค.

๑๖๙

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนเด็กที่ไม่เข้าเรียนทอในชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษาต่าง ๆ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๔๐ แห่งในจังหวัดเชียงใหม่	๔
๒ จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	๒๑
๓ จำนวนแบบสอบถามฉบับที่ ๑ จำแนกตามตำบล และฉบับที่ ๒ จำแนกตามเพศ ของนักเรียน	๒๒
๔ จำนวนเด็กที่จะไม่เข้าเรียนทอในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา ๒๕๑๓	๓๓
๕ เปรียบเทียบร้อยละของนักเรียนที่จะไม่เข้าเรียนทอในปีการศึกษา ๒๕๑๓ กับปีการศึกษาต่าง ๆ ที่ผ่านมา	๓๔
๖ เพศของเด็กกลุ่มที่จะเรียนทอกับกลุ่มที่จะไม่เรียนทอ	๓๖
๗ อายุของเด็กกลุ่มที่จะเรียนทอกับกลุ่มที่จะไม่เรียนทอ	๓๗
๘ ผลการเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนทอกับกลุ่มที่จะไม่เรียนทอ	๔๐
๙ การเจ็บป่วยของเด็กกลุ่มที่จะเรียนทอกับกลุ่มที่จะไม่เรียนทอ	๔๒
๑๐ โรคที่เด็กเจ็บป่วยบ่อย ๆ	๔๓
๑๑ การมีโรคประจำตัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนทอกับกลุ่มที่จะไม่เรียนทอ	๔๕

๑๒	ชนิดของโรคประจำตัวของเด็ก	๔๖
๑๓	วิธีการรักษาโรคของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๗
๑๔	ระดับการศึกษา ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๘
๑๕	การเห็นคุณค่าของการศึกษา ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๕๐
๑๖	เหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่เห็นว่าการศึกษาในระดับสูง ๆ เป็นสิ่งจำเป็น แต่ก็ไม่สามารถส่งบุตรหลานเข้าเรียนต่อได้	๕๑
๑๗	เหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ที่เห็นว่าการศึกษาในระดับสูง ๆ ไม่มีความจำเป็นสำหรับบุตรหลาน	๕๒
๑๘	ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่สนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน	๕๓
๑๙	การเอาใจใส่ต่อการศึกษาล่าเรียนของบุตรหลาน ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๕๔
๒๐	การดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลาน ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๕๕
๒๑	การปฏิบัติของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เมื่อทราบว่าบุตรหลานของตนหนีโรงเรียน	๕๖

๒๒	ลักษณะบ้านพักของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๕๙
๒๓	จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๐
๒๔	จำนวนบุตรหลานในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๒
๒๕	จำนวนบุตรหลานที่เป็นนักเรียน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๓
๒๖	จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๖
๒๗	จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๗
๒๘	จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๘
๒๙	จำนวนบุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๖๙
๓๐	อาชีพหลักของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๗๐
๓๑	การประกอบอาชีพรองของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพร้อมกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๗๓

การวาง	หน้า
๓๒ ขนิกของอารีพรอง ของผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่ม เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย	๓๔
๓๓ รายได้ต่อปี ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๓๕
๓๔ รายได้เฉลี่ยหนึ่งคนต่อปี ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๓๗
๓๕ ความแน่นอนของ รายได้ ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๔๐
๓๖ สาเหตุที่ทำให้รายได้ของผู้ปกครองของเด็กไม่แน่นอน	๔๑
๓๗ การใช้จ่ายของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๔๒
๓๘ สถานภาพทางการเงินที่ใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องนุ่งห่ม และการศึกษาเล่าเรียน ของบุตรหลาน ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๔๖
๓๙ หนังสือ เรียงของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๔๘
๔๐ สมุดสำหรับทำงานของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๔๙
๔๑ เครื่องเขียน (ดินสอ ไม้บรรทัด บางตน) ของเด็กกลุ่มที่จะ เรียงลำดับกับกลุ่มที่จะไม่ เรียงต่อ	๕๐

การวาง	หน้า
๔๒ ผู้ซื้อเครื่องเรือนให้แก่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๒
๔๓ การขอเครื่องเรือนจากผู้ปกครอง ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๓
๔๔ จำนวนเสื้อผ้าที่ส่งไปโรงเรียน ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๔
๔๕ จำนวนกางเกงหรือกระโปรงส่งไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๕
๔๖ จำนวนรองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๖
๔๗ จำนวนถุงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียน ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๔๗
๔๘ การนำเอาเสื้อผ้าที่ส่งไปโรงเรียนมาใช้นาน ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๑
๔๙ การใช้เสื้อผ้าที่ส่งไปโรงเรียนร่วมกับพี่น้อง ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๒
๕๐ สภาพเสื้อผ้าที่ส่งไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๓

๕๑	ผู้ซื้อเครื่องแต่งกายสำหรับแต่งไปโรงเรียนได้แก่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๔
๕๒	ความรวดเร็วในการขอเครื่องแต่งกายจากผู้ปกครอง ของเด็กกลุ่ม ที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๕
๕๓	การรับประทานอาหารเช้าของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๖
๕๔	การรับประทานอาหารกลางวันของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะ ไม่เรียนต่อ	๑๐๗
๕๕	การนำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๐๘
๕๖	สาเหตุที่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ไม่ได้นำอาหารกลางวัน ไปรับประทานที่โรงเรียน	๑๑๑
๕๗	การได้รับเงินเป็นค่าขนม ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๑๒
๕๘	การรับประทานอาหารเย็นของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๑๓
๕๙	การขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงาน ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๑๔
๖๐	ความต้องการให้เด็กช่วยทำงาน ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๑๖

การวาง	หน้า
๒๑ เวลาที่ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงาน	๑๑๗
๒๒ ผลการประกอบอาชีพของผู้ปกครอง ถ้าไม่มีเด็กช่วยทำงาน	๑๑๘
๒๓ ประเภทของงานที่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อช่วยผู้ปกครอง	๑๑๙
๒๔ ชนิดของงานที่เด็กช่วยผู้ปกครอง	๑๒๐
๒๕ ระยะห่างจากบ้านของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ถึงโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย	๑๒๒
๒๖ การเดินทางไปยังโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ของเด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ	๑๒๓
๒๗ ความสะดวกในการเดินทางไปยังโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มไม่เรียนต่อ	๑๒๔
๒๘ ความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็ก	๑๒๖
๒๙ สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่	๑๓๐
๓๐ สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์จากคำตอบของนักเรียน	๑๓๑

๗๑	สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย
วิเคราะห์จากคำตอบของผู้ปกครอง	๑๓๒
๗๒	ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาเด็กไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย
ของครูใหญ่	๑๓๕

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
๑ แสดงแนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ของนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่	๓๕
๒ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ที่มีอายุในระดับต่าง ๆ	๓๙
๓ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับผลการเรียน	๔๑
๔ แสดงโรคที่เด็กเจ็บป่วยบ่อย ๆ	๔๔
๕ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่ม ที่จะไม่เรียนต่อ ที่สำรวจการติดตามในระดับต่าง ๆ	๔๕
๖ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่ม ที่จะไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับการเอาใจใส่ต่อการเรียน ของบุตรหลาน	๕๖
๗ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะ ไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับการรับผิดชอบในการส่งบุตรหลานเรียนหนังสือ	๖๕
๘ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่ม ที่จะไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพหลัก	๗๒

- ๕ เปรียบเทียบรายได้อิงของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ๓๕
- ๑๐ เปรียบเทียบการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัว ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ๘๔
- ๑๑ แสดงรายละเอียดของการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัว ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ๘๕
- ๑๒ เปรียบเทียบสถานภาพทางการเงินที่ใช้เกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่มและการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ๘๗
- ๑๓ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเกี่ยวกับการมีเครื่องเรียน ๘๑
- ๑๔ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเกี่ยวกับจำนวนเสื้อผ้าที่แต่งไปโรงเรียน ๘๓
- ๑๕ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีรองเท้าและถุงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียน ๑๐๐
- ๑๖ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเกี่ยวกับการรับประทานอาหารกลางวัน ๑๐๘
- ๑๗ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเกี่ยวกับการนำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียน ๑๑๐

- ๑๘ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพบกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับการช่วยผู้ปกครองทำงาน ๑๑๕
- ๑๙ เปรียบเทียบรายละเอียดของเด็กกลุ่มที่จะเรียนพบกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียนประถมศึกษาคอนปลา ๑๒๕
- ๒๐ เปรียบเทียบรายละเอียดของสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เรียนต่อทางด้านการเข้าถึง
สังคม และตัวเด็ก ซึ่งวิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่
นักเรียน และผู้ปกครอง ๑๓๔

บทนำ

การศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การจัดการศึกษาไม่เพียงแต่จะมุ่งฝึกกำลังคน เพื่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ หรือพัฒนาการทางด้านการเมืองเท่านั้น แต่จะต้องเสริมสร้างค่านิยม (Value) เจตนคติ (Attitude) ตลอดจนความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ เพื่อวางรากฐานทางด้านสังคมอีกด้วย การศึกษาในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะว่าการศึกษาในระดับนี้นอกจากจะเตรียมเยาวชนสำหรับการศึกษาในระดับสูงต่อไปแล้ว ยังช่วยพัฒนาให้เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติอีกด้วย จึงนับได้ว่าการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมโดยตรง

ประเทศไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้ความสำคัญและความจำเป็นของการศึกษาในระดับประถมศึกษา จึงมีการประชุมเพื่อวางแผนพัฒนาการศึกษาในเอเชียเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ที่กรุงเทพมหานคร ประเทศไทยก็สถาน การประชุมครั้งนี้ถือว่าเป็นพื้นฐานในการวางแผนพัฒนาการประถมศึกษาของประเทศไทยในเอเชียตามแผนการฯ และเน้นแรงผลักดันประเทศต่าง ๆ ให้สนใจ และเห็นความเป็นไปในการวางแผนการศึกษาให้รัดกุมยิ่งขึ้น ตามแผนการฯ นี้ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งของประเทศกลุ่ม C อันได้แก่ ลังกา จีน เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ซึ่งประเทศกลุ่มนี้ควรจะได้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับ ๗ ปี ได้สำเร็จในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ นอกจากนี้ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ของนักเรียนที่เรียนจบควรจะได้เรียนต่อในชั้นมัธยม

และให้นักเรียนออกกลางคัน (Drop-out) ก็ควรจะหมดไปด้วย

ทั้งนี้แล้ว รัฐบาลแห่งประเทศไทยจึงได้ประกาศแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๓^๓ ขึ้นมาเพื่อขยายการศึกษาระดับประถมศึกษาออกไปเป็น ๗ ปี และได้มีการประกาศให้พระราชนิพนธ์ประถมศึกษาฉบับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๕๐๕^๔ อีกฉบับหนึ่งเพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับดังกล่าว ในเวลาเดียวกันก็พยายามขยายการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้นพอเหมาะกับกำลังงบประมาณของรัฐบาล

เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๓ และเพื่อสนองเจตนารมณ์ของพระราชนิพนธ์ประถมศึกษาฉบับที่ ๓ พุทธศักราช ๒๕๐๕ จังหวัดเชียงใหม่จึงเริ่มประกาศขยายการศึกษาภาคบังคับจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ เมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๖ ในตอนที่ ๑๕ คำบล ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ ประกาศเพิ่มเติมอีก ๒ คำบล และครั้งสุดท้ายในปีการศึกษา ๒๕๑๖ ประกาศเพิ่มเติมอีก ๑ คำบล รวมเป็นคำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษาภาคบังคับไปแล้ว ๔ คำบล จากจำนวนทั้งหมด ๑๔๔ คำบล ดังนี้ คือ

ปีการศึกษา ๒๕๐๖

๑. คำบล เชียงดาว

อำเภอ เชียงดาว

๒. คำบล เชียงคอง

อำเภอ คองสะเก็ด

^๒ เมืองชัย ทาเจริญศักดิ์ "ปริทรรศน์ของการพัฒนาการศึกษาในเอเชีย" ประมวลบทความการวางแผนการศึกษา หน้า ๕๔.

^๓ เลขาธิการคณะรัฐมนตรี, สำนัก "แผนการศึกษาแห่งชาติ" ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๔๖, ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๓.

^๔ เลขาธิการคณะรัฐมนตรี, สำนัก "พระราชนิพนธ์ประถมศึกษา ฉบับที่ ๓" ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๙ ตอนที่ ๖๗, ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕.

๓. ตำบลบ้านแม่	อำเภอสันป่าตอง
๔. ตำบลบ้านหลวง	อำเภอจอมทอง
๕. ตำบลแม่สาว	กิ่งอำเภอแม่อาย
๖. ตำบลยางเนิ้ง	อำเภอสารภี
๗. ตำบลยี่หวะ	อำเภอสันป่าตอง
๘. ตำบลวิมไต่	อำเภอแม่วิม
๙. ตำบลเวียง	อำเภอฝาง
๑๐. ตำบลสะเมิงใต้	อำเภอสะเมิง
๑๑. ตำบลสันกำแพง	อำเภอสันกำแพง
๑๒. ตำบลสันทรายหลวง	อำเภอสันทราย
๑๓. ตำบลสันมหาพน	อำเภอแมแตง
๑๔. ตำบลหางคอง	อำเภอหางคอง
๑๕. ตำบลดอนหลวง	อำเภอสันกำแพง

ปีการศึกษา ๒๕๗

๑๖. ตำบลสองแคว	อำเภอจอมทอง
๑๗. ตำบลสันผีเสื้อ	อำเภอเมือง

ปีการศึกษา ๒๕๘

๑๘. ตำบลช่อแล	อำเภอแมแตง
---------------	------------

ถึงแม้ว่าจังหวัดเชียงใหม่ จะได้มีการประกาศขยายการศึกษารากงถึงระดับประถมศึกษาปีที่ ๗ เฉพาะตำบลที่มีทางเศรษฐกิจและสังคมของประชาชนในตำบลนั้น ๆ พร้อมแล้วก็ตาม แต่ก็ยังปรากฏว่ามีเด็กจำนวนมากไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ตามเจตนารมณ์ของจังหวัด ดังจะเห็นได้จากจำนวนเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แล้วไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษา-

ตอนปลายซึ่งเกิดมาจากโรงเรียนประถมศึกษา ๔๐ แห่ง ที่อยู่ในรัศมี ๒ กิโลเมตร ของโรงเรียน
ประถมศึกษาตอนปลายในตำบลนั้น ๆ ดังนี้

ตาราง ๑. แสดงจำนวนเด็กที่ไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา
ต่าง ๆ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๔๐ แห่ง ในจังหวัดเชียงใหม่ *

ปีการศึกษา	เด็กที่จบ ป. ๔	เด็กที่ไม่เรียนต่อ	เกิดเป็นร้อยละ
๒๕๐๖	๑๐๖	๕๘๒	๕๓.๘๕
๒๕๐๗	๑๓๔๐	๖๔๑	๔๗.๘๔
๒๕๐๘	๑๔๑๙	๖๖๔	๔๖.๗๙
๒๕๐๙	๑๖๕๖	๗๙๒	๔๗.๘๓
๒๕๑๐	๑๗๙๑	๘๕๐	๔๗.๖๗
๒๕๑๑	๑๘๒๖	๘๕๐	๔๕.๐๗

จากตารางข้างบนนี้ ถึงแม้จะเกิดมาจากโรงเรียนที่อยู่ในรัศมี ๒ กิโลเมตร ของโรงเรียน
ประถมศึกษาตอนปลายแล้วก็ตาม ก็ยังเห็นว่าร้อยละของนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษา
ตอนปลายยังมีอัตราสูงมาก ตารางนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มว่าจำนวนนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนต่ออาจจะ
ลดลงในอนาคต แต่อัตราลดลงเท่าที่ปรากฏจากสถิตินี้ก็น้อยมาก ตามพระราชบัญญัติประม
ศึกษามากับกับ เด็กเหล่านี้ควรจะเข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายทุกคน เว้นเสีย
แต่อาจจะได้รับการยกเว้นขออนุญาต ดังนั้นปัญหาจึงมีว่าสาเหตุของการที่นักเรียนไม่เข้าเรียนต่อ
ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนั้นคืออะไร ผู้เขียนจึงประสงค์จะค้นหาข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ เพื่อจะ
ได้เสนอให้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาในโอกาสต่อไป

*

ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- ✓ ๑. เพื่อศึกษาแนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายของนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่
- ✓ ๒. เพื่อศึกษานิสัยหลังทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับตัวเด็กที่ไม่เข้าเรียนต่อแล้วรวบรวมเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าโดยทั่วไป
- ✓ ๓. เพื่อประมวลและวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
๔. เมื่อได้ทราบสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อแล้ว จะได้เสนอแนะในการแก้ปัญหา เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโอกาสต่อไป
๕. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและพิจารณาปัญหาทำนองเดียวกันนี้ในจังหวัดอื่น ๆ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการเป็นชั้น ๆ ดังนี้ คือ

๑. เลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาค้นคว้า โดยเลือกศึกษากับโรงเรียนที่อยู่ในรัศมี ๒ กิโลเมตร ของโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ของตำบลพัฒนาการประกาศขยาย การศึกษามากมายกับให้สูงขึ้นถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของจังหวัดเชียงใหม่
๒. เลือกประชากร เพื่อเป็นตัวแทนของโรงเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างประมาณโรงเรียนละ ๒๐ เปอร์เซนต์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) ก็คือเลือกนักเรียนจากบัญชีเรียกชื่อ เลขที่ ๑ ๒ ๑๑ ๑๒ ... ฯลฯ ตามลำดับ
๓. ทำการสร้างเครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยสร้างเป็นแบบสอบถาม ๑ ฉบับ และแบบสัมภาษณ์นักเรียนและครูปกครอง อีก ๑ ฉบับ
๔. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นนำไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ขอให้ครูใหญ่กรอกข้อความหรือตัวเลขหรือเขียนเครื่องหมายลงในแบบสอบถามที่มอบให้ และขอให้ครูประจำชั้นทำการสัมภาษณ์นักเรียนและครูปกครองของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเหล่านั้น

๕. เมื่อถึงกำหนดเวลานักหมาย ผู้เขียนก็เดินทางไปรับแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ กลับคืนเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๖. นำข้อมูลที่รวบรวมไว้มาทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) ฐานนิยม (Mode) และทดสอบสมมติฐานโดยใช้วิธีทดสอบความแตกต่างระหว่างร้อยละ (Test significance between two percents) ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างของมัธยฐานเลขคณิต (Test significance between two means) และ ไค - สแควร์ (Chi-square)

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยนี้มีสมมติฐานดังนี้

๑. การที่เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายจะต้องมีสาเหตุ
๒. สาเหตุนั้นอาจจะเนื่องมาจากสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะบางประการที่เกี่ยวข้องกับเด็ก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาค้นคว้ามามาก่อน ดังนั้นถ้าทำไ้ถูกต้องก็ย่อมจะทำให้เข้าใจถึงสภาวะทางสังคมซึ่งจะมีผลสะท้อนต่อการศึกษาค้นคว้าได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษากับสังคมมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแยกไม่ออก

๒. การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการค้นหาสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายของนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ อันจะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาในโอกาสต่อไป

๓. อุปสรรคต่อการศึกษา ถ้านำมาแจกแจงเป็นข้อ ๆ ตามลำดับความสำคัญแล้ว ย่อมจะเป็นแนวทางในการช่วยเหลือเด็กได้ถูกต้องตามความจำเป็น

๔. การศึกษาค้นคว้านี้ย่อมจะเป็นแนวทางในการศึกษาและพิจารณาปัญหาทำนองเดียวกันนี้ในจังหวัดอื่น ๆ ได้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

5/12/2020

๑. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ซึ่งควรจะเข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ และผู้ปกครองของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนั้น
๒. กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนประชาบาลสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในตำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษามากับจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ เท่านั้น
๓. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาองค์ประกอบบางประการที่ทำให้เด็กไม่เรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายเฉพาะสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับเด็ก เท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑. สถานภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึง ลักษณะหรือสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับรายได้รายจ่ายซึ่งจะมีผลต่อการซื้อเครื่องแต่งกาย เครื่องเรือน อาหารกลางวัน ตลอดจนถึงความต้องการใช้แรงงานของเด็กด้วย
๒. สถานภาพทางสังคม หมายถึง ลักษณะหรือสภาพความเป็นอยู่ทางบ้านอื่นที่ไม่ใช่เศรษฐกิจ ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน ได้แก่ สภาพครอบครัว เช่น จำนวนสมาชิกภายในครอบครัว จำนวนบุตรหลานที่กำลังศึกษาเล่าเรียน สภาพของผู้ปกครอง เช่น ระดับการศึกษา การเห็นคุณค่าของการศึกษา ความเอาใจใส่และสนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน รวมทั้งระยะทางและความสะดวกสบายในการเดินทางไปโรงเรียนด้วย
๓. สภาวะที่เกี่ยวกับตัวเด็กบางประการ หมายถึง สภาพของตัวเด็ก ได้แก่ เพศ อายุ สุขภาพ ผลการเรียน และความปรารถนาในการเรียนต่อของเด็ก เป็นต้น
๔. เด็ก หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในปีการศึกษา ๒๕๑๒ ซึ่งอยู่ภายในตำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษามากับจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ นักเรียนเหล่านี้จะได้เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในปีการศึกษา ๒๕๑๓

๕. ผู้ปกครอง หมายถึง บิดาหรือมารดา หรือผู้ดูแลและให้ความอุปการะเลี้ยงดูเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๖. ไม่เรียนต่อ คำว่า "ไม่เรียนต่อ" ในที่นี้ เป็นคำตอบที่ได้รับจากนักเรียนที่บอกว่าจะไม่เข้าเรียนต่อ หรือจากคำตอบของผู้ปกครองที่บอกว่าไม่ต้องการให้บุตรหลานเข้าเรียนต่อจะเป็นกวยเหตุใดก็ตาม

๗. เขตการศึกษาภาคบังคับ หมายถึงตำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษาภาคบังคับจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในจังหวัดเชียงใหม่

๘. ปีการศึกษา ๒๕๑๓ หมายถึงช่วงเวลาระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๑๔ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของเด็กควรจะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ก. เอกสารและการวิจัยในประเทศ

กรมสามัญศึกษา^๑ จัดให้มีการสัมมนาปัญหา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ ในครั้งนั้น ได้พูดถึงปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมซึ่งเป็นเหตุให้เด็กสอบตก เรียงลำดับความสำคัญดังนี้

อันดับ ๑ การลงทุนของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประถมศึกษายังไม่เพียงพอ

อันดับ ๒ ความยากจนของผู้ปกครอง

อันดับ ๓ ปัญหาในด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียน

อันดับ ๔ ปัญหาในด้านสภาพภูมิศาสตร์

อันดับ ๕ ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนไม่ดีพอ

อันดับ ๖ ปัญหาการใช้แรงงานเด็ก

อันดับ ๗ ความปลอดภัยของครู นักเรียน และผู้ปกครองในท้องถิ่นชนบท และที่ห่างไกลยังไม่ดีพอ

อันดับ ๘ ประชาชนผู้มีรายได้น้อย มีบุตรมาก เป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าเรียนได้จากการวิจัยสาเหตุเด็กไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียนประชาบาลในจังหวัดกาญจนบุรีของกรมสามัญศึกษา^๒ ทำให้ทราบถึงสาเหตุเศรษฐกิจ สังคม และสภาพเกี่ยวกับตัวเด็กที่ไม่ได้เข้าสอบดังนี้

^๑ กรมสามัญศึกษา, กรม รายงานการสัมมนาปัญหา นักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๖ หน้า ๒๐.

^๒ กรมสามัญศึกษา, กรม รายงานการวิจัยสาเหตุที่เด็กไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียนประชาบาลในจังหวัดกาญจนบุรี หน้า ๑๒ - ๑๘.

๑. เกี่ยวกับอาชีพ อาชีพหลักของผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเรียงจากมากไปหาหาน้อย ได้แก่ การทำไร่ ทำนา รับจ้าง และอาชีพเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ซึ่งอาชีพเหล่านี้เป็นอาชีพประเภทเพื่อดำรงชีพอยู่ได้เท่านั้น

๒. เกี่ยวกับรายได้และรายจ่ายของครอบครัว ตามลักษณะของอาชีพปรากฏว่าเป็นรายได้ประเภทผลิตผลจากไร่นาเป็นส่วนใหญ่ ผู้ปกครองก็เก็บผลิตผลเหล่านี้ไว้เพื่อเลี้ยงครอบครัว และนำบางส่วนไปขายเพื่อแลกเปลี่ยนเครื่องอุปโภคบริโภค รายได้ที่เป็นเงินสำหรับใช้จ่ายจึงมีจำกัด ไม่เพียงพอกับการใช้จ่าย

๓. เกี่ยวกับสภาพครอบครัว รายเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวมีประมาณ ๖ คน ครอบครัวขนาดเล็กที่สุดมีสมาชิกอยู่ ๒ คน และขนาดใหญ่ที่สุดมี ๑๓ คน จำนวนบุตรโดยเฉลี่ยจะมีประมาณครอบครัวละ ๕ คน ครอบครัวที่มีบุตรน้อยที่สุดมี ๑ คน และมากที่สุดมี ๑๑ คน ส่วนมากแต่ละครอบครัวมีบุตรไปโรงเรียนประมาณ ๒ คน

๔. เกี่ยวกับสุขภาพ เด็กใช้เวลาเรียนพอ แต่ไม่ได้เข้าสอบเนื่องจากการเจ็บป่วย มีประมาณร้อยละ ๒๔.๔๔ จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าโรคที่เด็กเป็นมากที่สุดคือ ไข้มาเลเรีย

๕. เกี่ยวกับความยากจนของผู้ปกครอง

(๑) อาหารกลางวัน นักเรียนส่วนมากไม่ได้กินอาหารกลางวัน หรือบางคนก็ได้นิดบ้างใบไถ่กินบ้าง นักเรียนส่วนมากไม่นำอาหารกลางวันไปโรงเรียน และก็ไม่ได้รับเงินจากผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องอด บางคนได้เงินมาจำนวนน้อยไม่พอซื้อกิน

(๒) เครื่องนุ่งห่ม ผู้ปกครองส่วนมากยากจนไม่มีเงินจะซื้อเสื้อผ้าให้เด็กใส่มาโรงเรียนได้เพียงพอ ส่วนมากนักเรียนในกลุ่มนี้ไม่ว่าหญิงหรือชายมีเสื้อผ้าเพียงชุดเดียว คือเด็กชายมีกางเกง ๑ ตัว เสื้อ ๑ ตัว เด็กผู้หญิงมีกระโปรง ๑ ตัว เสื้อ ๑ ตัว นอกจากนั้นบางคนไม่มีเสื้อผ้าสำรองไว้ลဲเปลี่ยนเมื่อมาถึงบ้าน ทั้งนี้เพราะว่าผู้ปกครองขาดเงิน

(๓) การขาดแคลนเครื่องเลาเรียน นักเรียนในกลุ่มนี้ส่วนมากขาดเครื่องเลาเรียน เช่น ส่วนใหญ่ไม่มีสมุด หรือบางทีมีเพียงเล่มเดียว นักเรียนส่วนมากมีหนังสือเพียงเล่มเดียวหรือไม่มีเลย กินสอที่ซึกมีเพียง ๑ แท่ง เมื่อเด็กขาดเครื่องเลาเรียน ผู้ปกครองก็ไม่สามารถหาซื้อให้ได้เพราะขาดเงิน

๖. เกี่ยวกับการใช้แรงงานเด็ก เด็กช่วยเหลือผู้ปกครองทุกวันหรือแทบทุกวัน มีทั้งงานประจำภายในบ้านที่จะต้องทำทั้งเช้า เย็น หรือทำตลอดวัน และงานอาชีพที่จะต้องทำทั้งเช้า เย็น หรือทำตลอดวัน และงานอาชีพที่จะต้องช่วยเหลือผู้ปกครอง งานประจำที่เด็กทำได้แก่ งานเลี้ยงน้อง ตักน้ำ ทำความสะอาดบ้าน และหุงข้าว เป็นต้น ส่วนงานอาชีพนั้นได้แก่ การทำไร่ ทำนา เพาะถั่ว และตัดไม้ไผ่ เป็นต้น

๗. เกี่ยวกับการส่งเสริมการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน ผู้ปกครองส่วนมากสนับสนุนการศึกษาของเด็ก แต่ในบางครั้งก็ไม่ทราบว่าช่วยเหลือเด็กได้อย่างไร เพราะตนก็ยังไม่รู้หนังสือ ส่วนใหญ่จึงได้เพียงแค่พื่อนำไปโรงเรียนเท่านั้น

๘. เกี่ยวกับอุปสรรคอื่น ๆ นักเรียนที่อยู่ห่างไกลโรงเรียนเกิน ๒ กิโลเมตรขึ้นไป มีถึง ๓๐ - ๓๒ เปอร์เซ็นต์ แต่ก็ยังไปโรงเรียนอยู่ถึงแม้ว่าจะเกินระยะทางที่ระบุไว้ในการศึกษาภาคบังคับก็ตาม การเดินทางไปโรงเรียนส่วนมากใช้วิธีเดิน การเดินทางส่วนมากสะดวก แต่ก็ไม่สะดวกประมาณ ๕.๙๙ เปอร์เซ็นต์ เพราะถูกฝนล้นน้ำไหล เรือช้าหรือบางทีก็กลัวอันตรายจากสัตว์ป่า

ทักษิณ อ่องไพฑูริย์^๓ ไก่ชนหาอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยม โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นักเรียนประถมศึกษา ๔๓.๖๓ เปอร์เซ็นต์ สายคาไม่ดี ๒๑.๔๓ เปอร์เซ็นต์ ส่วนโรคเกี่ยวกับพัน เป็นหวัด และหู มีจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับการเอาใจใส่ของบิดามารดาที่มีต่อการศึกษานักเรียน มีร้อยละ ๙๒.๔๖ เปอร์เซ็นต์ และได้ทราบว่านักเรียนมาโรงเรียนสายนั้นเนื่องจากความไม่สะดวกในการเดินทาง

จากรายงานเกี่ยวกับเด็กที่อยู่นอกโรงเรียนและ เด็กออกจากโรงเรียนกลางคันของ ยูเนสโก^๔ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กออกจากโรงเรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาว่า เกิดจาก

^๓ ทักษิณ อ่องไพฑูริย์ "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" การวิจัยทางการศึกษา หน้า ๗ - ๑๓.

^๔ "Report of the Advisory Group on Out of School Children and School Drop-Outs," UNESCO, 1966, p. 6.

สาเหตุต่อไปนี้ ก็

- (๑) มีอาหารไม่เพียงพอ จึงทำให้มีสุขภาพไม่ดีและอ่อนแอ
- (๒) ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงานทางบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดู

ที่ทำการ เพาะปลูก

- (๓) เรียนไม่ทันเพื่อนและสอบตกซ้ำชั้น
- (๔) หลักสูตรและการสอนไม่สอดคล้องกับความต้องการทางจิตใจ และสังคม
ของเด็ก จึงทำให้เด็กไม่อยากไปโรงเรียน

(๕) ขาดความสะดวกสบายในโรงเรียน เช่น ขาดอาหารกลางวัน ไม่มี
ของเล่น และสันทนาการในโรงเรียนไม่เพียงพอ

ข. เอกสารและการวิจัยของต่างประเทศ

นักการศึกษาในต่างประเทศ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาสนใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กเรียนออกจากโรงเรียนกลางคัน (Drop-out) เป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากการศึกษาของเขาเจริญก้าวหน้ามาก ส่วนใหญ่ปัญหาลูกเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันจึงมีมากในระดับมัธยมศึกษาเตรียมอุดมศึกษา และระดับมหาวิทยาลัย ดังจะนำเอาการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้มากล่าวไว้ม่างเรื่องเพื่อเป็นการเปรียบเทียบต่อไปนี้

สมิธ, เกราส์ และ อากินสัน^๕ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันว่า เนื่องมาจากสาเหตุ ๓ ประการ คือ

- (๑) ไม่มีการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพและความก้าวหน้าในอนาคตให้พอ
- (๒) ความกดดันทางเศรษฐกิจ ซึ่งมาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำหรือจะต้อง

ช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพ

(๓) ขาดความสนใจในการเรียน ซึ่งสืบเนื่องมาจากความกดดันทางสังคม เช่น จะต้องหาเงินมาไว้ใช้จ่ายแบบหมู่เพื่อนต่าง ๆ

นอกจากนี้ยังไกล่ฉาวถึงสาเหตุอื่น ๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะลงไปอีก ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพไม่ดี ออกไปเพื่อแต่งงาน ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน มีความเข้าใจทางภาษาไม่ดี ขาดความเข้าใจในสังคม และออกไปเป็นพหรร

เชลเลอร์^๖ ไกล่ฉาวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กออกจากโรงเรียนกลางคันว่า เนื่องมาจากองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

ก. องค์ประกอบเบื้องต้น

(๑) ไม่ได้รับความสำเร็จในการเรียน ซึ่งเขาพบว่าร้อยละ ๘๐ ของนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนกลางคันเป็นเด็กเรียนช้า

- (๒) มีความสามารถทางการอ่านต่ำ
- (๓) มีอายุอ่อนกว่าหรือแก่กว่าเพื่อนร่วมชั้น
- (๔) ในชั้นตน ๆ สอบไล่คะแนนต่ำ
- (๕) ในระดับประถมศึกษาเคยสอบตกอย่างน้อยที่สุด ๑ ครั้ง
- (๖) ไปโรงเรียนไม่สม่ำเสมอ
- (๗) ข้ายโรงเรียนน้อย
- (๘) ไม่รวมกิจกรรมของโรงเรียน
- (๙) ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถ
- (๑๐) การศึกษาของบิดามารดาคต่ำกว่าชั้นที่ ๘ (Grade 8)
- (๑๑) ครอบครัวมีรายไดต่ำ
- (๑๒) บิดามารดาแยกกันอยู่

ข. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง

- (๑) ไม่ชอบครูประจำชั้นหรือครูใหญ่
- (๒) ไม่สนใจในการเรียน
- (๓) ไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง

(๔) ขาดความอบอุ่นทางบ้าน

(๕) มีความแตกต่างกับเพื่อนฝูงในด้านความสนใจ ชั้นของสังคม
ร่างกาย โรคชาติ การแต่งกาย และพัฒนาการทางร่างกาย

กรีน^๗ ได้กล่าวถึงเด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคันว่า มีลักษณะดังนี้ คือ

- (๑) มีอายุมากกว่าเพื่อนร่วมชั้น
- (๒) เคยสอบตกหรือเรียนอ่อน
- (๓) ขาดเรียนบ่อย
- (๔) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่ำ และไม่ได้รับการกระตุ้นจากพ่อแม่
- (๕) ความสามารถทางการอ่านต่ำ
- (๖) ไม่สนใจในการเรียน
- (๗) ไม่พอใจในโรงเรียนที่ตนอยู่
- (๘) ไม่คอยร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน

โวลฟอร์ด^๘ ได้ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหานักเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันพบว่า การที่นักเรียนออกจากโรงเรียนนั้นมาจากลักษณะทางด้านส่วนตัว คือ อายุมากกว่าคนอื่น และเรียนอ่อน จากลักษณะของครอบครัว คือ ผู้ปกครองได้รับการศึกษาต่ำ รายได้น้อย ประกอบอาชีพที่ไร้วิชาชีพน้อย และมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ส่วนลักษณะอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็ไ้แก่ ไม่สนใจในกิจกรรมของโรงเรียน ไม่อยู่ในหอพัก ต้องทำงานเพื่อหาเงิน ได้รับเงินช่วยเหลือจากผู้ปกครองน้อยมาก และรวมในกิจกรรมของโรงเรียนน้อย

๗

Green, Bert I., Preventing Student Dropouts, p. 36.

๘

Wolford, Melvin Earl, "An Analysis of Selected Educational Philosophies as Pertinent to Dropout Problem, Dissertation Abstract, 25 : 2561-2562, April, 1965.

เรา^๙ ได้วิเคราะห์ถึงลักษณะของ เด็กชั้นปีที่ ๔ (Grade 4) พบลักษณะที่มีส่วนสัมพันธ์กับเด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคันก็คือ รัศมีเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา การย้ายโรงเรียนอยู่บ่อย ๆ การเรียนซ้ำ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมน้อย และเขายังพบว่าลักษณะที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนก็ยังมีส่วนที่สำคัญอยู่ด้วย ได้แก่ การปรับปรุงในด้านการอ่าน การปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ การแนะแนวในโรงเรียน และการสอนเสริมภายในโรงเรียน เป็นต้น

แอมิดตัน^{๑๐} ศึกษาเด็กนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนมัธยมในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ทราบถึงลักษณะของผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน ดังนี้คือ กลุ่มที่ออกจากโรงเรียนกลางคันมาจากกรอบรัศมีที่เล็ก ๕ - ๖ คน บิดามารดาส່วนมากได้รับการศึกษาต่ำ ผู้ปกครองประกอบอาชีพชั้นต่ำ เงินเดือนหรือรับจ้างในครอบครัวต่ำ รายได้ของครอบครัวมีน้อย ส่วนผู้ที่เรียนจนจบจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้แอมิดตันยังพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ชายจะออกจากโรงเรียนในชั้นที่ ๔ และ ๕ ส่วนผู้หญิงจะออกจากโรงเรียนในชั้นที่ ๑๐ และ ๑๑ ผู้ที่ออกจากโรงเรียนประมาณ ๓ ใน ๔ จะเป็นผู้ที่มีความอายุสูงกว่าอายุมาตรฐานในชั้นนั้น ๆ ซึ่งผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคันร้อยละ ๔๑ มีอายุประมาณ ๑๓ และ ๑๔ ปี ผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคันเป็นผู้ที่เรียนอ่อน ได้คะแนนต่ำ และเขาได้พบว่าสาเหตุเบื้องต้นของการออกจากโรงเรียนกลางคันสำหรับนักเรียนรายนั้นเกี่ยวข้องกับสาเหตุทางโรงเรียน ส่วนนักเรียนหญิงเกี่ยวข้องกับการแต่งงาน

^๙ Cech, Eugene Joseph, "An Analysis of Characteristics of Fourth Grade Pupils in terms of Factors Associated with School Dropouts," Dissertation Abstract, 25 : 3343, December, 1964.

^{๑๐} Hamilton, Mary Jane Greene, "A Study of Dropouts from the White Public Secondary School of South Carolina," Dissertation Abstract, 24 : 4063, April, 1964.

ฮาร์ด^{๑๑} ทำการศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมที่ออกจากโรงเรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาในนครรัฐเซาท์ แคโรไลนา พบว่า การออกจากโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับโรคภัยไข้เจ็บในครอบครัว ส่วนใหญ่ไม่มีการออกกำลังกายที่หนัก การปฏิบัติในการรักษาเมื่อเวลาเจ็บป่วยไม่ถูกต้อง และยังพบว่าพวกที่ออกจากโรงเรียนกลางคันมีมาตรฐานในการรับประทานอาหารต่ำอีกด้วย

เทสเซนเนอร์^{๑๒} ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในมลรัฐลุยเซียนา พบว่า การที่นักเรียนออกจากโรงเรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษานั้น สำหรับนักเรียนชายเป็นเพราะมีเงินไม่เพียงพอ ต้องการออกไปหาเงิน และออกไปเป็นทหาร สำหรับนักเรียนหญิงออกไปเพื่อแต่งงานและช่วยเหลือครอบครัวในด้านการเงิน

ฮัลลิแวน^{๑๓} ศึกษาเกี่ยวกับการออกจากโรงเรียนกลางคัน จากนักเรียนเชื้อชาตินิโกรในโรงเรียนเตรียมอุดมแห่งหนึ่งในมลรัฐจอร์เจีย ได้พบว่า ผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน กับผู้ที่ยังเรียนอยู่มีความแตกต่างกัน คือ

^{๑๑} Hardy, Richard John, "Case Study of Secondary School Dropouts with Reference to Organic Health Problems," Dissertation Abstract, 27 : 2754-B, February, 1967.

^{๑๒} Tesseneer, Ralph Athen, "A Study of Louisiana School Dropouts who Recieved High School Diplomas on Equivalency Certificates by Means of the General Educational Development Test : (1955-1956), Dissertation Abstract, 17 : 2505, November, 1957.

^{๑๓} Sullivan, Floy Walter, "A Study of the Holding Power of Two Selected Negro High School of Atlanta, Georgia, Dissertation Abstract, 25 : 2327, October, 1964.

ก. พวกที่ออก ๘๔.๑ เปอร์เซ็นต์ มักจะสอบตกในวิชาต่าง ๆ ส่วนผู้ยังเรียนอยู่ เป็นผู้สอบตกเพียง ๒๔.๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ข. ผู้ที่กำลังเรียนอยู่เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนมากเป็น ๓ เท่าของผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน

ค. การมาโรงเรียนในรอบปีที่ผ่านมา ปรากฏว่าพวกที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน เป็นผู้ที่ขาดเรียน มีจำนวนถึง ๔๓.๕ เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้ที่เรียนอยู่เป็นผู้ที่ขาดเรียนเพียง ๑๖.๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ง. ผู้ที่ออกจากโรงเรียนกลางคันส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีสภาพบ้านแตก (Broken home) มากกว่าผู้ที่ยังคงเรียนอยู่

๑๔ แอมเรียส ไค้ เคราะหลังตัวแปร ที่มีส่วนทำให้เด็กเรียนออกจากโรงเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ออกจากโรงเรียนนั้นมักเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนน้อย มีเจตคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน มีเพื่อนหลายคน พ่อแม่ได้รับการศึกษาต่ำ และอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่เป็นจำนวนมาก

๑๕ วิลสัน พบสาเหตุที่ทำให้เด็กออกจากโรงเรียนกลางคันว่า มาจากพื้นฐานทางบ้าน ซึ่งเป็นสภาพบ้านแตก (Broken home) และ ๘๕ เปอร์เซ็นต์ มาจากครอบครัวที่มีเด็กมากกว่า ๕ คน และมาจากลักษณะส่วนตัว ก็คือ เด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคันนั้น เป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และเป็นเด็กที่ขาดเรียนน้อย ๆ

๑๔ Hamreus, Dale George, "An Analysis of Certain School Related Variables Associated with Dropouts at the Junior High School Level," Dissertation Abstract, 25 : 1742-1743, September, 1964.

๑๕ Wilson, Joseph Earnest, "Withdrawals from three Selected High School for Colored Youths in Ouachita Parish School System, Louisiana," Dissertation Abstract, 23 : 4177, May 1963.

✓ เด็กแว็ก ๑๖ ศึกษาทัศนคติในมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ภาคใต้ ๒๔๒ คน โดยใช้แบบ
สอบถามไต่ถามว่า การที่ทัศนคติออกจากมหาวิทยาลัยก่อนที่จะสำเร็จการศึกษานั้น เพราะว่าออกไป
เป็นทหาร เจิมไม่เพียงพอกับการใช้จ่าย เปลี่ยนสถานการศึกษา ออกไปทำงาน ออกไป
แต่งงาน และไปทอผ้าที่ตนเรียนอยู่

๑๗ Knudsen พบว่าสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันมีอยู่ ๒ ประการ
คือ เนื่องจากสภาพแวดล้อม และสอบตกซ้ำชั้น

✓ โกลเบิล ๑๘ ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทัศนคติออกจากมหาวิทยาลัยไมอามี พบว่า ผู้ที่เรียนจบ
ส่วนมากมีผู้ปกครองประกอบอาชีพที่ไร้วิชาชีพ ส่วนทัศนคติที่ออกจากมหาวิทยาลัยก่อนที่จะสำเร็จ
การศึกษานั้นกว่าครึ่งมีผู้ปกครองประกอบอาชีพเป็นเสมียน ชายของ หรือประกอบการกลสิกรรม

๑๙ ไกวาน และ เดมอส ได้กล่าวสรุปถึงสาเหตุที่เด็กออกจากโรงเรียนกลางคัน
ไว้แต่ละเรื่อง ดังนี้คือ เกี่ยวกับความอบอุ่นทางบ้าน เด็กออกจากโรงเรียนกลางคัน ส่วนใหญ่
มาจากครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่ ส่วนสาเหตุทางด้านสุขภาพและเศรษฐกิจก็มีอยู่บ้าง แต่สาเหตุ

๑๖ Edward, Troy, "Student Drop-outs at Southern Illinois University," Thesis Abstract Series, 6 : 39-43, 1955.

๑๗ Knudsen, Den DeWayne, "An Investigation of the Social and Familial Relationships in the Life of the High School Dropout," Dissertation Abstract, 25 : 6815-6816, May, 1965.

๑๘ Goble, Robert I., "A Study of the Student Dropout Problem at Miami University," Thesis Abstract Series, 8 : 145-150, 1957.

๑๙ Gowan, John Curtis, Demos, George D., (Compiled & Edited), The Disadvantage and Potential Dropout, pp. 102-103.

ทั้งสองประการหลังนี้ไม่ใช่สาเหตุที่สำคัญเลย ส่วนเบอร์โรเตอร์ และ อิงเกิลแมน^{๒๐} ได้กล่าวสรุปไว้ว่า สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เด็กออกจากโรงเรียนกลางคัน ก็คือ ความล้มเหลวในการเรียนนั่นเอง

การศึกษาดัง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าปัญหานักเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาอย่างกว้างขวาง การศึกษาเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้เป็นแนวทางที่ให้เห็นว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับตัวเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับการออกโรงเรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาโดยตรง ผู้เขียนเห็นว่าการที่นักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แล้วไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายตามโครงการขยายการศึกษามาคงกับนั้น สภาพการดังกล่าวอาจจะ เป็นสาเหตุสำคัญก็ได้ ซึ่งเป็นเรื่องของการศึกษาค้นคว้าในครั้ง นี้ และจะได้นำไปกล่าวในบทต่อไป.

^{๒๐} Berelter, Carl, Englemann, Siegfried, Teaching Disadvantaged Children in the School, p. 5.

ก. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามความมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. เลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างและประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
๒. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
๓. รวบรวมข้อมูล
๔. จัดกระทำกับข้อมูล
๕. วิเคราะห์ข้อมูล

๑. การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างและประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ก. การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

สำรวจตำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษามัธยมศึกษาสูงขึ้นถึงชั้นประถมศึกษาที่ ๙ ในจังหวัดเชียงใหม่ ปรากฏว่ามีจำนวน ๕ ตำบล ในเขตท้องที่อำเภอต่าง ๆ ๑๓ อำเภอ กับอีก ๑ กิ่ง มีโรงเรียนประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายรวมทั้งสิ้น ๑๒๐ โรงเรียน

แต่เนื่องจากว่าพระราชบัญญัติประถมศึกษา มาตรา ๑๑ ข้อ ๒ ให้นำอำเภอที่มีอำนาจยกเว้นเด็กที่อยู่ห่างจากโรงเรียนประถมศึกษาที่สอนให้เปล่าเกินสองพัน เมตรขึ้นไป หรือไม่สามารถจะไปถึงโรงเรียนได้ครบเหตุใดเหตุหนึ่ง ซึ่งไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้ไม่ต้องไปโรงเรียน ดังนั้นเพื่อจำกัดยกเว้นชนชั้นให้ลดลงไป ผู้เขียนจึงเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ในรัศมีของโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายไม่เกินสองพัน เมตรเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงมีโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จำนวน ๕๒ โรงเรียน ดังได้แสดงไว้ในภาคผนวก ข.

๖. การเลือกประชากร

โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนหนึ่ง ๆ ผู้เขียนได้เลือกศึกษาประมาณโรงเรียนละ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) คือเลือกนักเรียนจากบัญชีรายชื่อเลขที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ... ฯลฯ ตามลำดับ ได้ประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๕๕ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๗ คน และนักเรียนหญิง ๒๘ คน ดังแสดงไว้ในตาราง ๒.

ตาราง ๒. จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ตำบล	เพศ		
	ชาย	หญิง	รวม
๑. ตำบลเวียงคาว	๑๕	๑๒	๓๑
๒. ตำบลเทืองคอบ	๑๗	๑๖	๓๓
๓. ตำบลบ้านแม่	๕	๕	๕
๔. ตำบลบ้านหลวง	๒๒	๒๘	๕๐
๕. ตำบลแม่สาว	๑๗	๑๕	๓๒
๖. ตำบลยางน้ำ	๑๔	๑๔	๒๘
๗. ตำบลยุหะ	๘	๕	๑๓
๘. ตำบลศรีไค	๑๔	๑๓	๒๗
๙. ตำบลเวียง	๒๒	๒๕	๔๗
๑๐. ตำบลสะเมิงใต้	๕	๖	๑๑
๑๑. ตำบลสันกำแพง	๓๓	๒๔	๕๗
๑๒. ตำบลสันทรายหลวง	๕	๔	๕
๑๓. ตำบลสันมหาพน	๑๔	๑๕	๓๓
๑๔. ตำบลทางคง	๑๑	๑๒	๒๓

ตาราง ๒. (ต่อ)

ลำดับ	เพศ		
	ชาย	หญิง	รวม
๑๕. ทำบดอวนหลาย	๑๑	๘	๑๙
๑๖. ทำบดสองแถว	๑๑	๙	๒๐
๑๗. ทำบดสันนิษฐาน	๑๒	๑๔	๒๖
๑๘. ทำบดหลอด	๑๘	๑๓	๓๑
รวม	๕๒	๔๐	๙๒

๒. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคนควา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคนควาประกอบด้วยแบบสอบถามสองฉบับ สำหรับสอบถามครูใหญ่ และสัมภาษณ์นักเรียนกับคุณปกครองของนักเรียน วิธีดำเนินการสร้างแบบสอบถามดังกล่าวมีดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ศึกษาจากหนังสือและบทวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมกับตัวเด็กซึ่งคิดว่าจะมีผลต่อการเรียนของนักเรียน รวบรวมเป็นข้อเพื่อนำไปสร้างเป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัย

(๒) นำหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมไว้ขึ้นไปปรึกษาและพิจารณาพร้อมกับครูใหญ่ และครูซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าจะเพิ่มเติมอะไรอีกบ้าง

(๓) นำหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้มานั้นสร้างเป็นแบบสอบถามครูใหญ่และแบบสัมภาษณ์นักเรียนกับคุณปกครอง โดยเปรียบเทียบกับแบบสอบถามของกรมสามัญศึกษา^{๒๒} และแบบสอบถาม

^{๒๒} กรมสามัญศึกษา, กรม รายงานการวิจัยสาเหตุที่เด็กไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียน-
ประถมศึกษาในจังหวัดกาญจนบุรี หน้า ๑๓๓ - ๑๖๓.

ของวิลเลียม เด็ม ร็อกกี (William M. Rogge)^{๒๓} หลังจากสร้างเสร็จแล้วก็นำไปให้
 อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นทั้งทางด้านภาษาและความต้องการที่จะ
 ทราบเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ

เครื่องมือที่ใช้ประกอบควมเนื้อหาต่อไปนี้ คือ

ฉบับที่ ๑ เป็นแบบสอบถามครูใหญ่เกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
 แล้วไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ตามโครงการขยายการศึกษาภาคบังคับปีการศึกษาต่าง ๆ
 โดยให้ครูใหญ่สำรวจจากทะเบียนนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย หรือในกรณีที่เกิด
 ไปเรียนต่อในโรงเรียนอื่นซึ่งอยู่นอกตำบลนั้น ก็ให้ครูใหญ่สอบถามจากบุคคลที่รู้จักเด็กคนนั้นว่า
 เรียนต่อจริงหรือไม่ และในแบบสอบถามนี้จะถามถึงความคิดเห็นและประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหา
 นักเรียนไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายอีกด้วย แบบสอบถามฉบับนี้ได้กำหนดให้ครูใหญ่
 เติมตัวเลขหรือข้อความหรือเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในแบบฟอร์มที่กำหนดให้ ดังตัวอย่าง

๐. จำนวนนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายตามโครงการ
 การศึกษาภาคบังคับปีดังนี้ คือ (โปรดกรอกรายการตั้งแต่เริ่มขยายการศึกษาภาคบังคับ)

นักเรียนจบ ป. ๔ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ จำนวน คน

ไม่เข้าเรียนต่อ ป. ๕ ปีการศึกษา ๒๕๐๖ จำนวน คน

ฯลฯ

๐๐. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ?
 (โปรดเขียน ✓ ลงใน ☐ หนข้อความที่ต้องการ)

☐ มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่ควรขยายการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้น
 จนจบประถมศึกษาตอนปลาย

ฯลฯ

๐๐๐. ตามประสบการณ์ของท่าน ท่านเห็นว่าการที่เด็กเรียนไม่เข้าเรียนต่อ
ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นเพราะเหตุใด ?

ฯลฯ

ฉบับที่ ๒ เป็นแบบสัมภาษณ์นักเรียนกับผู้ปกครองของนักเรียน แบ่งออกเป็น
๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ / เป็นแบบสัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับเพศ อายุ สุขภาพ
ผลการเรียน เครื่องเขียน เครื่องแต่งกาย อาหารกลางวัน การช่วยงานทางบ้าน ภาระงาน
และความยากลำบากในการเดินทางไปโรงเรียน โดยให้ครูประจำชั้นทำการสัมภาษณ์นักเรียน
แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือเติมตัวเลขหรือข้อความลงในแบบสัมภาษณ์ที่กำหนด
ให้ ดังตัวอย่าง

๐. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
๐๐. อายุ (นับถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒) ปี เดือน
๐๐๐. เรามีโรคประจำตัวหรือไม่ ?
☐ มี ☐ ไม่มี
ถ้ามี บ่อยเป็นโรคอะไร ?

ฯลฯ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองเกี่ยวกับสภาพครอบครัว อาชีพของผู้
ปกครอง รายได้และรายจ่ายของครอบครัว ความต้องการใช้แรงงานเด็ก สภาพการศึกษา
เจตคติต่อการศึกษา และความเอาใจใส่ต่อการศึกษาลูกเรียนของบุตรหลาน โดยให้ครู
ประจำชั้นทำการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง แล้วปฏิบัติเช่นเดียวกับตอนที่ ๑ ดังตัวอย่าง

๐. อาชีพที่แท้จริงของท่านคืออะไร ?
ท่านประกอบอาชีพอื่นอะไรอีกบ้าง ?

๐๐. รายได้จากการประกอบอาชีพของท่านนั้น มีจำนวนประมาณ
บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน/ปี

๐๐๐. การใช้จ่ายภายในครอบครัวของท่านเป็นอย่างไร ?

๐๐๐.๑ ค่าอาหารสารประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน

๐๐๐.๒ ค่ากับข้าวรวมทั้งของชำ

ประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน

ฯลฯ

๓. การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ได้ดำเนินการ เป็นขั้น ๆ ดังนี้

(๑) ขอความช่วยเหลือจากศึกษาธิการจังหวัด และศึกษาธิการอำเภอ เพื่อขอความร่วมมือไปยังครูใหญ่และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งศึกษาธิการจังหวัดได้ออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังครูใหญ่โรงเรียนดังกล่าว โรงเรียนละหนึ่งฉบับ

(๒) ผู้เขียนนำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ไปยังโรงเรียนต่าง ๆ ขอให้ครูใหญ่เป็นผู้รกรายการแบบสอบถามฉบับที่ ๑ และขอให้ครูประจำชั้นทำการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามรายการตามแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ทั้งนี้เนื่องจากว่าครูประจำชั้นมีความใกล้ชิดและมีความคุ้นเคยกับนักเรียนและผู้ปกครอง ย่อมทำให้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับความจริงไ้มาก

การสำรวจข้อมูลนี้กระทำในเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒ ผู้เขียนกำหนดเวลาให้ครูทำการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ปกครองแห่งละสองสัปดาห์ จากแบบสอบถามครูใหญ่จำนวน ๕๒ ฉบับ ได้รับกลับคืน ๔๔ ฉบับ และแบบสอบถามฉบับที่ ๒ จำนวน ๕๐๕ ฉบับ ข้อมูลสมบูรณ์ คือ ทั้งจากนักเรียนและจากผู้ปกครองจำนวน ๕๐๕ ฉบับ ดังแสดงไว้ในตาราง ๓.

ตาราง ๓. จำนวนแบบสอบถามฉบับที่ ๑ จำแนกตามตำบล
และฉบับที่ ๒ จำแนกตามเพศของนักเรียน

ตำบล	ฉบับที่ ๑	ฉบับที่ ๒		
		ชาย	หญิง	รวม
๑. ตำบล เชียงดาว	๓	๑๕	๑๒	๓๑
๒. ตำบล เชียงคอง	๕	๑๗	๑๘	๓๕
๓. ตำบลบ้านแม	๒	๔	๕	๙
๔. ตำบลบ้านหลวง	๔	๒๖	๒๔	๕๐
๕. ตำบลแม่สว	๓	๑๗	๑๕	๓๒
๖. ตำบลยาง เนิง	๓	๑๗	๑๘	๓๕
๗. ตำบลบุททา	๒	๘	๘	๑๖
๘. ตำบลวิมไค	๒	๑๔	๑๓	๒๗
๙. ตำบล เวียง	๒	๒๖	๒๕	๕๑
๑๐. ตำบล สะเมิงไค	๒	๗	๔	๑๑
๑๑. ตำบลสันกำแพง	๒	๓๓	๒๔	๕๗
๑๒. ตำบลสันทรายหลวง	๑	๕	๔	๙
๑๓. ตำบลสันมหาพน	๕	๑๘	๑๕	๓๓
๑๔. ตำบลหางคอง	๒	๑๑	๑๒	๒๓
๑๕. ตำบลออนหลวง	๒	๑๑	๘	๑๙
๑๖. ตำบลสองแคว	๓	๑๑	๕	๒๐
๑๗. ตำบลสันนิล	๓	๑๒	๑๔	๒๖
๑๘. ตำบลขอแล	๓	๑๘	๑๓	๓๑
รวม	๔๕	๒๗๔	๒๔๑	๕๑๕

๔. การจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วก็นำมาแจกแจงเป็นหมวดหมู่เพื่อทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไปนี้ด้วยขั้นดังนี้

- (๑) แยกแบบสัมภาษณ์ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่นักเรียนจะเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และผู้ปกครองก็ให้ความสนับสนุน กับกลุ่มที่นักเรียนไม่ต้องการจะเรียนต่อหรือผู้ปกครองไม่ต้องการให้เรียนต่อ
- (๒) แปลข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามครูใหญ่และแบบสัมภาษณ์นักเรียนกับผู้ปกครองทั้ง ๒ กลุ่มออกเป็นรหัสแล้วบันทึกลงในตาราง
- (๓) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้นด้วยวิธีการทางสถิติ คือหารายเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) ใ้การทดสอบความแตกต่างระหว่างร้อยละ (Test significance between two percents) และหาค่า ไก - สแควร์ (Chi-square) ทดสอบสมมติฐาน ใช้เครื่องคำนวณ (Calculator) เป็นเครื่องมือในการคำนวณหาค่าสถิติต่าง ๆ
- (๔) ที่ความข้อมูลที่วิเคราะห์ห่อออกมาแล้ว เพื่อทำรายงานและสรุปผลการวิเคราะห์ให้

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ✓(๑) อัตราส่วนเปรียบเทียบเป็นร้อยละ (Percentage Ratio) ใช้ในการเปรียบเทียบความถี่ของข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้แจกแจง และบันทึกไว้นั้นเป็นร้อยละ โดยใช้สูตรดังนี้
- $$\text{ร้อยละของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น}}{\text{ความถี่ทั้งหมด}} \times 100$$

✓ (๒) มัธยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้คำนวณหารายเฉลี่ยของข้อมูลบางรายการ โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของข้อมูล

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

N แทน จำนวนประชากรในกลุ่มนั้น

(๓) ฐานนิยม (Mode) ใช้ในการพิจารณาเรียงลำดับความสำคัญของรายการปัญหาต่าง ๆ ฐานนิยมของรายการใดก็คือรายการที่มีความถี่สูงสุด^{๒๖} หรืออาจจะกล่าวได้ว่าข้อมูลรายการที่มีรอยละสูงที่สุดนั่นเอง

✓ (๔) การทดสอบความแตกต่างระหว่างรอยละ (Test Significance between two Percents) ใช้เปรียบเทียบค่ารอยละของแต่ละรายการนี้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยคำนวณจากสูตร

$$CR = \frac{(P_1 - P_2) - 0}{\sigma_{P_1 - P_2}}$$

เมื่อ CR แทน อัตราส่วนวิกฤติ (Critical Ratio)

P_1 แทน รอยละของรายการที่ ๑ ✓

P_2 แทน รอยละของรายการที่ ๒ ✓

$\sigma_{P_1 - P_2}$ แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ P_1 และ P_2

^{๒๕} Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, p. 27.

^{๒๖} Ibid. p. 34.

^{๒๗} Ibid. p. 236.

สำหรับการคำนวณหาความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน ($\sigma_{p_1-p_2}$) นั้น คำนวณได้จากสูตร

$$\sigma_{p_1-p_2} = \sqrt{PQ \left[\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right]}$$

เมื่อ $\sigma_{p_1-p_2}$ แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
 P แทน เปอร์เซ็นต์รวมของรายการทั้งสอง ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$P = \frac{P_1 N_1 + P_2 N_2}{N_1 + N_2}$$

ในเมื่อ P_1 แทนร้อยละของรายการที่ ๑
 P_2 แทนร้อยละของรายการที่ ๒
 N_1 แทนจำนวนเต็มของรายการที่ ๑
 N_2 แทนจำนวนเต็มของรายการที่ ๒

$$Q = 100 - P$$

N_1 แทน จำนวนเต็มของรายการที่ ๑

N_2 แทน จำนวนเต็มของรายการที่ ๒

(๔) การทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างของมัธยฐานเลขคณิต (Test

significance between two means) ใช้เปรียบเทียบความมัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่จะเปรียบเทียบกันหรือไม่เปรียบเทียบกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ คำนวณได้จากสูตร

$$CR = \frac{(M_1 - M_2) - 0}{\sigma_D}$$

เมื่อ CR แทน อัตราส่วนวิกฤติ (Critical Ratio)

M_1 แทน มัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่ ๑

M_2 แทน มัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่ ๒

σ_D แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างมัธยฐานเลขคณิต

๒๘ Ibid. p. 235.

๒๙ Ibid. p. 215.

สำหรับความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างมัธยฐานเลขคณิต
คำนวณได้จากสูตร

$$C_D = \sqrt{\frac{\sigma_1^2}{N_1} + \frac{\sigma_2^2}{N_2}} \quad ๓๐$$

เมื่อ σ_D แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่าง
มัธยฐานเลขคณิต

σ_1 แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่ ๑

σ_2 แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มที่ ๒

N_1 แทน จำนวนเต็มของกลุ่มที่ ๑

N_2 แทน จำนวนเต็มของกลุ่มที่ ๒

(๖) ไค - สแควร์ (Chi-square หรือ χ^2) ใช้ทดสอบความเกี่ยว-
พันของการไม่เข้าเรียนตรงกับสถานะต่าง ๆ โดยคำนวณจากสูตร

$$\chi^2 = \sum \frac{(f_o - f_e)^2}{f_e} \text{ ถ้า } df = (r-1)(c-1) \quad ๓๑$$

เมื่อ χ^2 แทน ค่าไค - สแควร์ที่ได้

Σ แทน ผลรวมทั้งหมด

f_o แทน ความถี่ที่ได้จากข้อเท็จจริง

f_e แทน ความถี่ที่ควรที่จะเกิดขึ้นตามสมมติฐาน

สำหรับการวางตารางที่ขึ้นกับความเป็นอิสระ (df) เท่ากับ ๑
(2 x 2 contingency tables) ได้ใช้สูตรดังนี้คือ

	กลุ่มเรียน	กลุ่มไม่เรียน	
ก	A	B	(A + B)
ข	C	D	(C + D)
	(A + C)	(B + D)	

^{๓๐} Ibid. p. 214.

^{๓๑} Ibid. p. 253.

$$\chi^2 = \frac{N(|AD - BC| - \frac{N}{2})^2}{(A+B)(C+D)(A+C)(B+D)} \quad \text{df} = 1$$

Siegel, Sidney, Nonparametric Statistics for the Behavioral Sciences, p. 107.

ผลของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ผู้เขียนจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

๑. แนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
๒. การวิเคราะห์องค์ประกอบที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ
๓. ความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็ก
๔. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
๕. ความถึกเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาของครูใหญ่

การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งเทียบเป็นร้อยละในบทนี้ ผู้เขียนได้คิดเทียบจากจำนวนเต็มซึ่งได้จากแบบสัมภาษณ์ความสมบูรณ์เท่านั้น ดังนั้นจำนวนเต็มของเด็กหรือผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อในแต่ละเรื่องจึงจะไม่เท่ากันเสมอไป

ผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏออกมาดังนี้ คือ

๑. แนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ปีการศึกษา ๒๕๑๓ นี้ เด็กที่จบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วจะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

ตาราง ๔. จำนวนเด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
ในปีการศึกษา ๒๕๑๓

เพศ	เด็กที่จะจบ ป. ๔	เด็กที่จะไม่เรียนต่อ	คิดเป็นร้อยละ
ชาย	๒๗๔	๑๒๔	๔๕.๒๖
หญิง	๒๔๑	๑๐๐	๔๑.๔๕
รวม	๕๑๕	๒๒๔	๔๓.๕๐

จากตาราง ๔ ปรากฏว่า นักเรียนชายจะไม่เข้าเรียนต่อร้อยละ ๔๕.๒๖ นักเรียนหญิงจะไม่เข้าเรียนต่อร้อยละ ๔๑.๔๕ และเมื่อก็ครวมแล้ว ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ จะมีนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ ๔๓.๕๐

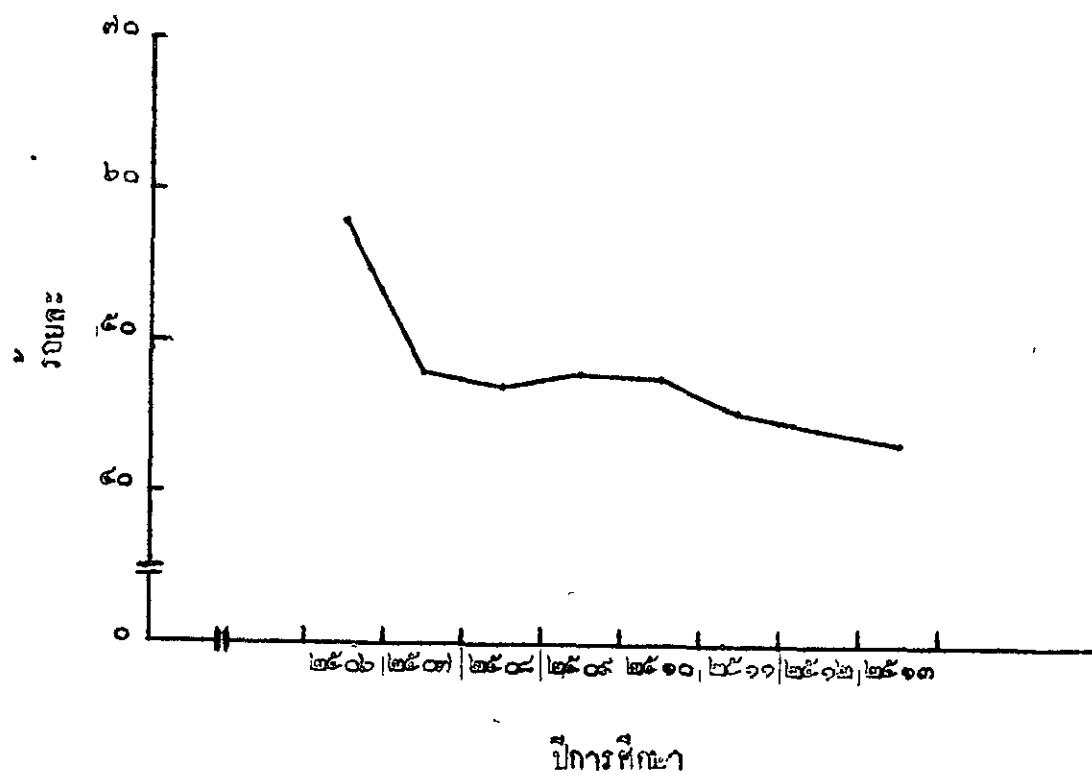
จากร้อยละของนักเรียนที่จะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับร้อยละของนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนต่อ ในปีการศึกษาต่าง ๆ ที่ผ่านมา ก็จะเห็นว่าแนวโน้มลดลงเล็กน้อย ดังแสดงไว้ในตาราง ๔.

ตาราง ๕. เปรียบเทียบร้อยละของนักเรียนที่จะไม่เข้าเรียนต่อในปีการศึกษา ๒๕๑๓
กับการศึกษาต่าง ๆ ที่ผ่านมา

ปีการศึกษา	ร้อยละของนักเรียน ที่ไม่เข้าเรียนต่อ	ร้อยละที่เปลี่ยนแปลง	
		ลดลง	เพิ่มขึ้น
๒๕๐๖	๕๓.๘๕	—	—
๒๕๐๗	๕๓.๘๕	๑๐.๐๑	—
๒๕๐๘	๕๖.๓๕	๑.๐๔	—
๒๕๐๙	๕๓.๘๓	—	๑.๐๔
๒๕๑๐	๕๓.๖๓	๐.๑๖	—
๒๕๑๑	๕๕.๐๓	๒.๖๐	—
๒๕๑๒	—	—	—
๒๕๑๓	๕๓.๕๐	๑.๕๓*	—

- หมายเหตุ
๑. ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ไม่ทราบจำนวนเด็กที่ไม่เข้าเรียนต่อที่แน่นอน เนื่องจากผู้เขียนได้สำรวจข้อมูลในระยะเริ่มแรกของการเปิดเรียนในปีการศึกษา ๒๕๑๒
 ๒. ปีการศึกษา ๒๕๑๓ เป็นร้อยละที่ได้จากการพยากรณ์ของนายของปริญญา-นิพนธ์ฉบับนี้ โดยการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้บริหารของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

* เปรียบเทียบกับปีการศึกษา ๒๕๑๑

ภาพที่ ๑ แนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
ของนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่

๒. การวิเคราะห์องค์ประกอบที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ

๒.๑ ลักษณะของเด็ก

๒.๑๑ เพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับ เพศของ เด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะ ไม่เรียนต่อ แสดงไว้ในตาราง ๒.

ตาราง ๒. เพศของเด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

เพศ	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ชาย	๑๕๐	๕๑.๕๕	๑๒๔	๕๐.๘๙	๐.๑๔๘๖
หญิง	๑๔๑	๔๘.๔๕	๑๐๐	๔๙.๑๑	๐.๑๔๘๖
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๒. ปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อเป็นชายร้อยละ ๕๑.๕๕ และ เป็นหญิงร้อยละ ๔๘.๔๕ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเป็นชายร้อยละ ๕๐.๘๙ และเป็นหญิง ร้อยละ ๔๙.๑๑ ทั้ง เด็กชายและเด็กหญิงของกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ มีความ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๑๖ อายุ

เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ มีอายุไม่ถึง เดือนพฤษภาคม

๒๕๑๒ คิงส์

ตาราง ๙. อายุของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

อายุ	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
๘ ปี	๕	๑.๘๕	—	—	๑.๘๘๘๓
๙ ปี	๔๔	๑๖.๒๔	๑๓	๖.๘๐	๓.๐๓๕๔**
๑๐ ปี	๑๓๖	๕๐.๔๘	๖๑	๓๑.๔๔	๓.๕๐๙๔**
๑๑ ปี	๕๔	๑๙.๙๖	๔๖	๒๔.๐๙	๑.๐๓๔๓
๑๒ ปี	๒๒	๘.๑๖	๓๙	๒๐.๔๖	๓.๘๖๐๐**
๑๓ ปี	๙	๓.๓๖	๒๕	๑๓.๐๙	๓.๙๖๖๑**
๑๔ ปี	๑	๐.๓๗	๓	๓.๖๖	๒.๐๔๙๐*
รวม	๒๗๑	๑๐๐.๐๐	๑๙๑	๑๐๐.๐๐	
อายุเฉลี่ย	๑๐ ปี ๘ เดือน		๑๑ ปี ๙ เดือน		๓.๐๔๙๐**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

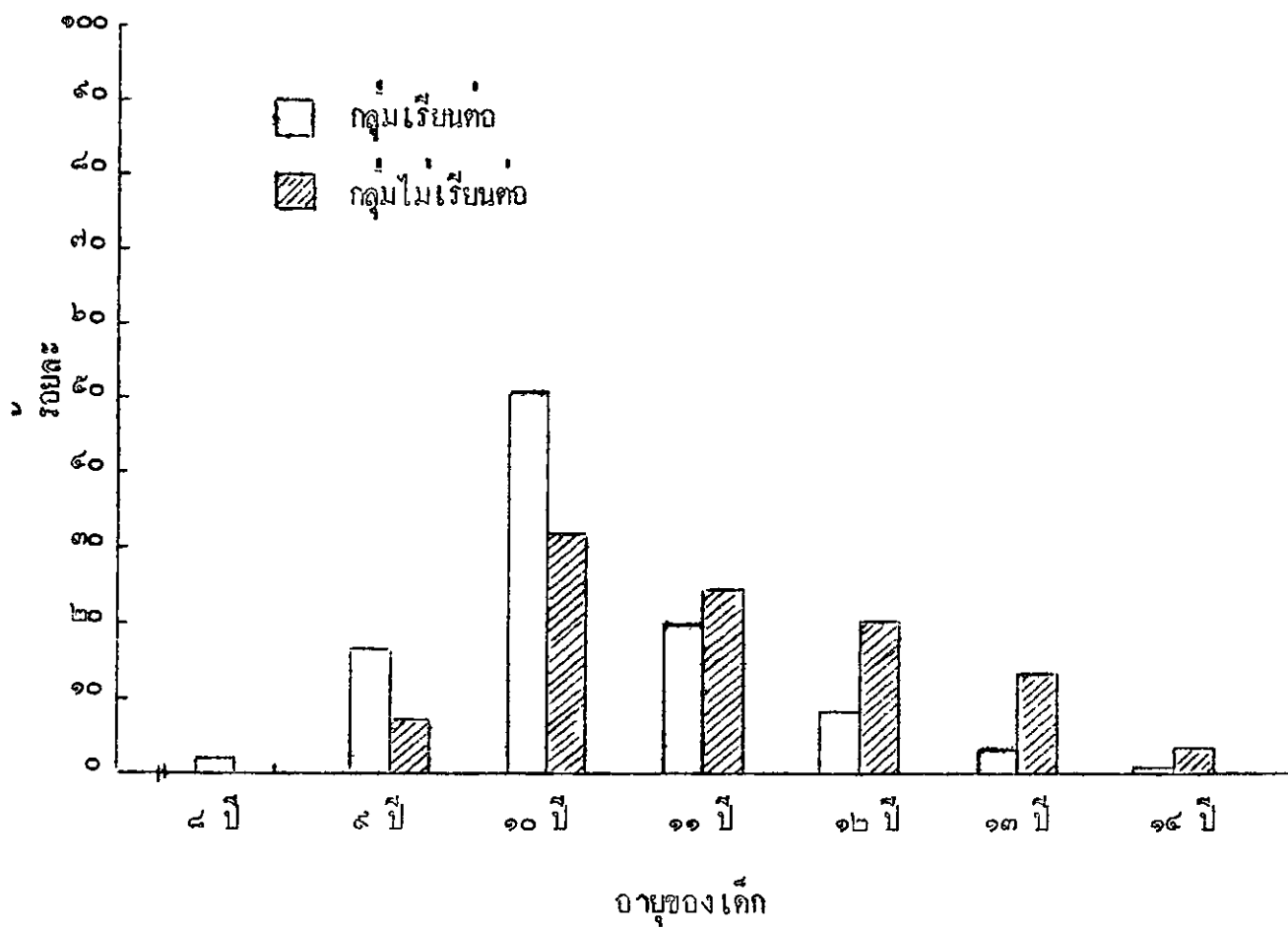
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๙. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อส่วนมากมีอายุ ๙, ๑๐ และ ๑๑ ปี ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากมีอายุ ๑๐, ๑๑, ๑๒ และ ๑๓ ปี

๒. เด็กที่มีอายุ ๕ และ ๑๐ ปี มีความต้องการเรียนต่อมากกว่าไม่เรียน ส่วนเด็กที่มีอายุ ๑๒, ๑๓ และ ๑๔ ปี ไม่ต้องการเรียนต่อมากกว่าเรียน ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในระดับ .๐๕ ถึง .๐๑

๓. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีอายุเฉลี่ย ๑๐ ปี ๘ เดือน ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีอายุเฉลี่ย ๑๑ ปี ๗ เดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๒ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
ที่อายุในระดับต่าง ๆ

๒.๑๓ ผลการเรียนรู้

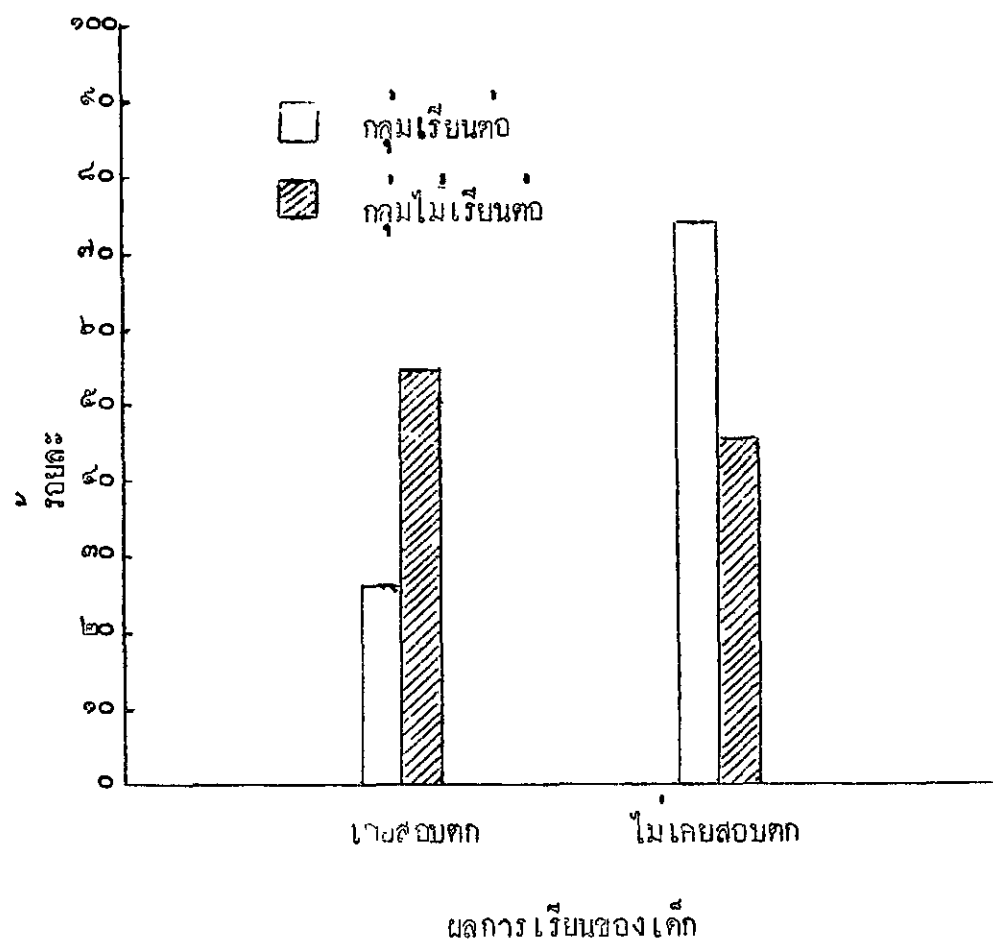
จากการศึกษาถึงผลการเรียนรู้ของเด็ก ทำให้ทราบข้อมูลดังนี้คือ

ตาราง ๔. ผลการเรียนรู้ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ผลการเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (UT)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
เคยสอบตกหรือเกย์ซ้ำชั้น	๓๓	๒๖.๑๖	๑๑๕	๕๔.๕๕	๒.๔๘๓๓ **
ไม่เคยสอบตก	๒๐๖	๓๓.๘๔	๘๕	๔๔.๔๑	๒.๔๘๓๓ **
รวม	๒๓๙	๑๐๐.๐๐	๒๐๐	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔. ปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อเป็นผู้ที่เคยสอบตก หรือเกย์ซ้ำชั้น ร้อยละ ๒๖.๑๖ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเป็นผู้ที่เคยสอบตกหรือเกย์ซ้ำชั้นร้อยละ ๕๔.๕๕ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๓ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับผลการเรียน

๒.๑๔ สรุปภาพ

(ก) การเจ็บป่วย การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเจ็บป่วยของเด็ก
ปรากฏผลดังนี้

ตาราง ๕. การเจ็บป่วยของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การเจ็บป่วย	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
เจ็บป่วยบ่อย ๆ	๒๔	๘.๔๕	๕	๔.๒๖	๑.๘๕๕๓
นาน ๆ ครั้ง	๒๓๔	๘๒.๕๐	๑๓๓	๘๓.๘๙	๐.๕๓๘๔
ไม่เคยเจ็บป่วยเลย	๒๖	๙.๐๕	๒๕	๑๑.๘๕	๐.๙๔๐๙
รวม	๒๘๔	๑๐๐.๐๐	๒๑๑	๑๐๐.๐๐	

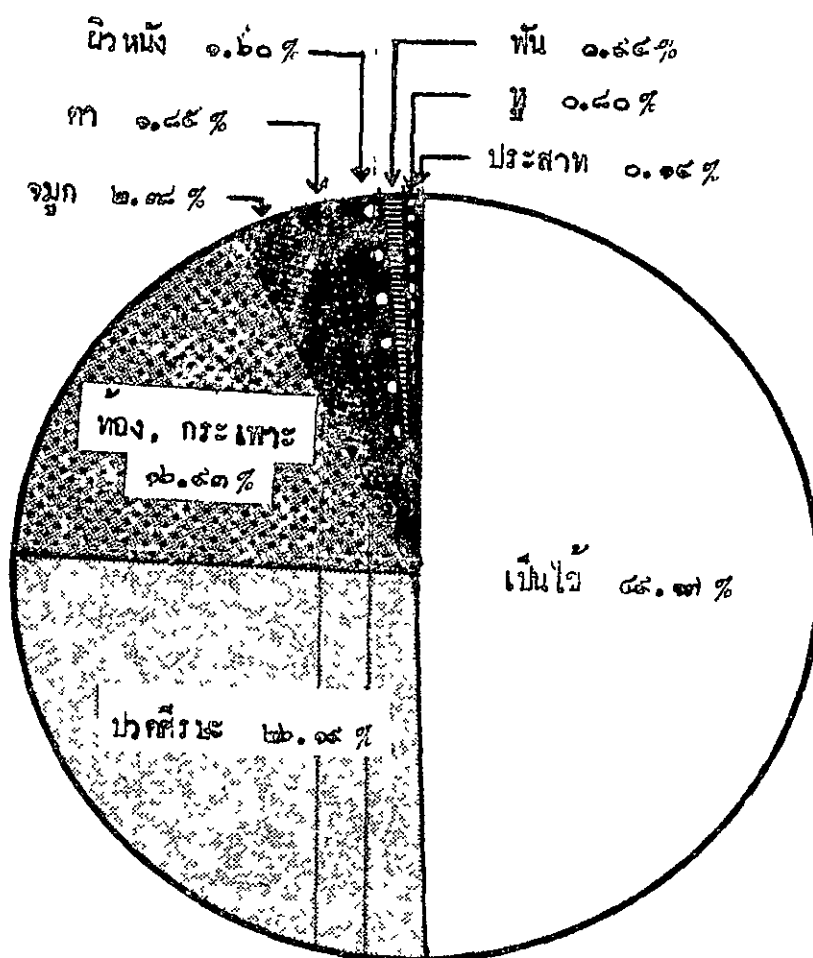
จากตาราง ๕. ปรากฏว่า การเจ็บป่วยของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อไม่มีความแตกต่างกัน

และจากการศึกษาถึงชนิดของโรคที่ทำให้เด็กเจ็บป่วยน้อย ๆ ทำให้ทราบถึงโรค
ที่เด็กเป็น เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ

ตาราง ๑๐. โรคที่เด็กเจ็บป่วยน้อย ๆ

ชนิดของโรค	จำนวนเด็ก	ร้อยละ
เป็นไข	๑๘๖	๔๕.๓๓
ปวดศีรษะ	๕๕	๒๖.๑๙
ท้อง, กระเพาะ	๖๓	๑๖.๙๓
จุก	๕	๒.๓๘
ตา	๓	๑.๘๕
ผิวหนัง	๖	๑.๖๐
ฟัน	๔	๐.๙๔
หู	๓	๐.๘๐
ประสาท	๑	๐.๑๔
รวม	๓๗๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๐ ปรากฏว่า โรคที่เด็กมักจะเจ็บป่วยมากที่สุดนี้ ก็เป็นไข้ ซึ่งมี
ร้อยละ ๔๕.๓๓ รองลงมาคือ ปวดศีรษะ โรคเกี่ยวกับท้องหรือกระเพาะ โรคเกี่ยวกับจุก
เกี่ยวกับตา โรคผิวหนัง โรคเกี่ยวกับฟัน โรคเกี่ยวกับหู และโรคที่เป็นน้อยที่สุด ก็
โรคประสาท มีร้อยละ ๐.๑๔ เท่านั้น

ภาพที่ ๔ แสดงโรคที่เด็กเจ็บป่วยบ่อย ๆ

(จ) โรคประจำตัว การวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับ เด็กที่มีโรคประจำตัว ปรากฏดังนี้

ตาราง ๑๑. การมีโรคประจำตัวของ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การมีโรคประจำตัว	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
มีโรคประจำตัว	๒๓	๑๐.๕๙	๒๐	๑๐.๘๒	๐.๐๕๘๐
ไม่มีโรคประจำตัว	๒๒๘	๘๙.๔๑	๑๗๒	๘๙.๑๘	๐.๐๕๘๐
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๑๙๒	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๑๑. ปรากฏว่า จำนวนเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ที่มีโรคประจำตัว ไม่มีความแตกต่างกัน

แะจากการถักนาลึงชันคองโรคประจำตัวของเด็ก ทำให้ทราบถึงโรคที่เด็กเป็น เรียงลำดับจากมากไปหานอย ดังนี้คือ

ตาราง ๑๒. ชนิดของโรคประจำตัวของเด็ก

ชนิดของโรคประจำตัว	จำนวนเด็ก	ร้อยละ
ทอง, กระเพาะ	๑๕	๓๑.๕๒
ปวดศีรษะ	๑๓	๒๗.๖๖
เป็นไข้	๖	๑๒.๓๔
ลมชัก	๓	๖.๓๘
ปวดเมื่อย	๒	๔.๓๐
จุก	๒	๔.๓๐
อื่น ๆ (ตา หัวใจ ผิวหนัง ขาพิการ ทรวง แขนขา)	๖	๑๑.๖๖
รวม	๕๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๒. ปรากฏว่า ชนิดของโรคประจำตัวที่เด็กเป็นมากที่สุด คือโรคเกี่ยวกับ
ทองหรือกระเพาะ ซึ่งมีร้อยละ ๓๑.๕๒ รองลงมาคือปวดศีรษะ เป็นไข้ โรคลมชัก ปวดเมื่อย
โรคเกี่ยวกับจุก และโรคที่เป็นน้อยที่สุดได้แก่ โรคเกี่ยวกับตา เกี่ยวกับหัวใจ โรคผิวหนัง
ขาพิการ โรคทรวง และแขนขา ซึ่งมีอย่างละ ๑.๕๔ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

(ก) วิธีการรักษาโรค จากการศึกษาถึงวิธีการรักษาโรคของ เด็กที่เป็น กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบผลดังนี้ คือ

ตาราง ๑๓. วิธีการรักษาโรคของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

วิธีการรักษาโรค	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
วิธีที่ ๑	๒๓	๒๑.๕๑	๒๖	๑๒.๘๑	๒.๕๓๓๕ **
วิธีที่ ๒	๕๕	๓๔.๕๘	๕๓	๒๕.๐๘	๑.๓๓๘๕
วิธีที่ ๓	๑๒๐	๕๒.๓๓	๑๑๘	๕๘.๑๓	๕.๕๓๕๓ **
วิธีที่ ๔	๑	๐.๓๔	๒	๐.๙๘	๐.๕๒๓๑
	๒๔๓	๑๐๐.๐๐	๒๐๓	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

หมายเหตุ วิธีที่ ๑ คือ มีหมอรักษาทุกรัง
 วิธีที่ ๒ คือ มีหมอรักษาเฉพาะที่เจ็บป่วยมาก ๆ
 วิธีที่ ๓ คือ ไม่เคยมีหมอรักษา แต่ชวยากินเอง
 วิธีที่ ๔ คือ ไม่เคยมีหมอรักษา และไม่เคยมียากิน

จากตาราง ๑๓. ปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อรักษาโรคโดยมีหมอรักษาทุกรัง มีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ และกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ รักษาโรคโดยชวยากินเองมีมากกว่า กลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับ วิธีที่ ๒ คือ มีหมอรักษาเฉพาะที่เจ็บป่วยมาก ๆ กับวิธีที่ ๔ คือ ไม่เคยมีหมอรักษา และไม่มียากินนั้น ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

๒.๒ ลักษณะของผู้ปกครอง

๒.๒๑ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตาราง ๑๔. ระดับการศึกษา ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะ ใ้เรียนต่อ กับกลุ่มที่จะ ไม่เรียนต่อ

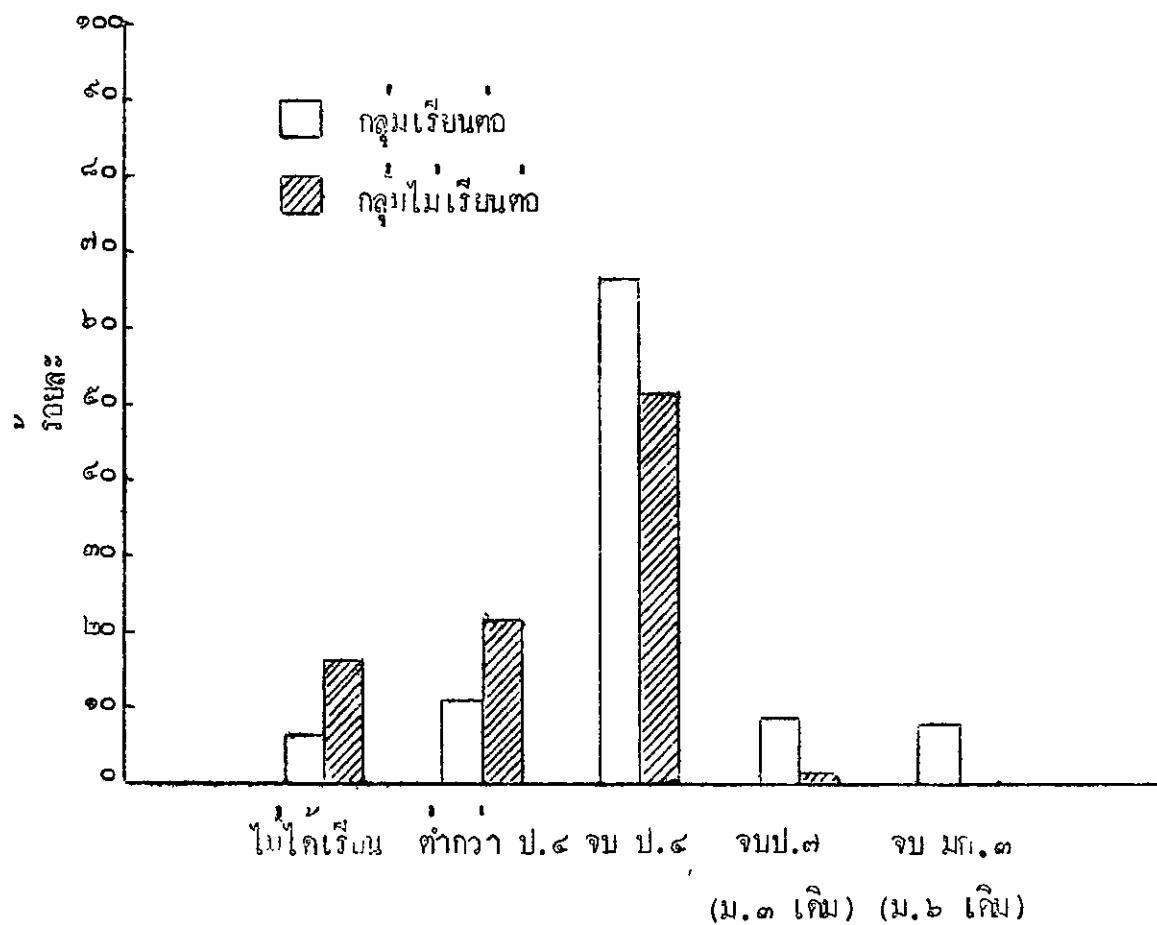
ระดับการกัษา ของผู้ปกครอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ไม่ได้เรียนหนังสือ	๒๐	๖.๘๓	๓๖	๑๖.๒๒	๓.๓๓๒๘**
ต่ำกว่า ป.๔	๓๒	๑๑.๐๐	๔๔	๒๑.๖๒	๓.๒๔๒๔**
จบ ป.๔	๑๔๓	๖๖.๓๒	๑๓๖	๖๑.๒๒	๑.๔๘๖๔
จบ ป.๗ (ม.๓ เติม)	๒๔	๘.๒๕	๒	๐.๙๐	๓.๗๖๔๔**
จบ มศ.๓(ม.๖ เติม)	๒๒	๗.๕๖	—	—	๔.๑๔๗๖**
รวม	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๔ ปรากฏผลดังนี้คือ

๑. ผู้ปกครองของเด็กส่วนมากสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ กัดผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ร้อยละ ๖๖.๓๒ และกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีร้อยละ ๖๑.๒๒

๒. ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนที่ไม่ได้เรียนหนังสือหรือเรียนต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ (ม.๓ เติม) หรือ มศ. ๓ (ม.๖ เติม) ขึ้นไป มีมากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๕ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ที่สำเร็จการศึกษาในระดับต่าง ๆ

๒.๒๒ การเห็นคุณค่าของการศึกษา

จากการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนในหัวข้อที่ถามว่า มีความจำเป็นที่จะให้บุตรหลานได้เรียนต่อในชั้นสูง ๆ หรือไม่นั้น ผู้ปกครองให้คำตอบดังนี้ คือ

ตาราง ๑๔. การเห็นคุณค่าของการศึกษา ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การเห็นคุณค่า ของการศึกษา	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	
เห็นว่าจำเป็น	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๑๐๔	๔๒.๔๐	๑๓.๑๔๑๒ **
เห็นว่าไม่จำเป็น	—	—	๔๔	๔๗.๖๐	๑๓.๑๔๑๒ **
รวม	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๒๔๘	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๔. ปรากฏว่า ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ มีความเห็นว่าการที่ศึกษาเล่าเรียนในชั้นสูง ๆ นั้นเป็นสิ่งจำเป็น มีร้อยละ ๑๐๐.๐๐ ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีความเห็นเช่นนั้น มีร้อยละ ๔๗.๖๐ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สำหรับเหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่เห็นว่าการศึกษาในระดับสูง ๆ นั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุตรหลานของเขา แต่เขาก็ไม่สามารถจะส่งบุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อได้นั้น ผู้ปกครองให้เหตุผลดังนี้ คือ

ตาราง ๑๖. เหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่เห็นว่าการศึกษ
ในระดับสูง ๆ เป็นสิ่งจำเป็น แต่ก็ไม่สามารถส่งบุตรหลานเข้าเรียน
ต่อได้

เหตุผลของผู้ปกครอง	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ
ผู้ปกครองยากจน	๖๕	๕๘.๖๔
เด็กไม่สนใจเรียนต่อ	๓๐	๒๗.๕๒
ต้องการให้เด็กช่วยทำงาน	๑๒	๑๑.๐๐
เด็กเรียนไม่เก่ง	๒	๑.๘๔
รวม	๑๐๙	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๖. จะเห็นว่าผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่เห็นว่าการ
การศึกษาในระดับสูง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุตรหลานของเขา แต่เขาก็ไม่สามารถจะส่ง
บุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อได้นั้น เนื่องจากสาเหตุความยากจนมีมากที่สุด คือร้อยละ ๕๘.๖๔
รองลงมาคือเด็กไม่สนใจเรียน มีร้อยละ ๒๗.๕๒ ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงาน
มีร้อยละ ๑๑.๐๐ และสาเหตุที่น้อยที่สุดคือ เด็กเรียนไม่เก่ง มีร้อยละ ๑.๘๔ เท่านั้น

ส่วนเหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่เห็นว่าการศึกษในระดับสูง ๆ
ไม่มีความจำเป็นสำหรับบุตรหลานของเขานั้น ผู้ปกครองให้เหตุผลดังนี้ คือ

ตาราง ๓. เหตุผลของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่ไม่เรียนต่อ ที่เห็นว่าการศึกษา
ในระดับสูง ๆ ไม่มีความจำเป็นสำหรับบุตรหลาน

เหตุผลของผู้ปกครอง	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ
ผู้ปกครองยากจน	๖๔	๖๔.๖๔
ต้องการให้เด็กช่วยทำงาน	๒๓	๒๓.๒๓
เด็กเรียนไม่เก่ง	๔	๔.๐๔
ต้องการให้เด็กอ่านออกเขียนได้ก็พอแล้ว	๔	๔.๐๔
เด็กเป็นผู้หญิงจึงไม่ต้องการให้เรียนสูง ๆ	๔	๔.๐๔
รวม	๙๙	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓. จะเห็นว่า ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่ไม่เรียนต่อ ที่เห็นว่าการศึกษาในระดับสูง ๆ ไม่มีความจำเป็นสำหรับบุตรหลานของเขานั้น มีเหตุผลดังนี้คือ ผู้ปกครองยากจน มีร้อยละ ๖๔.๖๔ ต้องการให้เด็กช่วยทำงาน มีร้อยละ ๒๓.๒๓ สำหรับเหตุผลเกี่ยวกับเด็กเรียนไม่เก่ง ต้องการให้เด็กอ่านออกเขียนได้ก็พอแล้ว และเป็นเด็กผู้หญิงจึงไม่ต้องการให้เรียนสูง ๆ มีอย่างละ ๔.๐๔ เปอร์เซ็นต์

๒.๒๓ การสนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน

ผู้ปกครองที่สนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน มีดังนี้

ตาราง ๔. ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไปเรียนต่อ
ที่สนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน

การสนับสนุนการศึกษา เล่าเรียนของบุตรหลาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	
สนับสนุนให้เรียน	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๓๐	๑๓.๓๔	๒๐.๑๐๔๕**
ไม่สนับสนุนให้เรียน	—	—	๑๙๔	๘๖.๖๑	๒๐.๑๐๔๕**
รวม	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔ ปรากฏว่า ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อสนับสนุนให้บุตรหลานของตนเรียนต่อ ร้อยละ ๑๐๐.๐๐ ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อสนับสนุนให้บุตรหลานของตนเรียนต่อเพียงร้อยละ ๑๓.๓๔ เท่านั้น อีกร้อยละ ๘๖.๖๑ ไม่สนับสนุนให้บุตรหลานของตนเรียนต่อเลย ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๒๔ ความสนใจและเอาใจใส่ต่อการศึกษาละเรียนของบุตรหลาน

(ก) การเอาใจใส่ต่อการศึกษาละเรียนของบุตรหลาน ผู้ปกครอง
ของเด็กกลุ่มตัวอย่างเอาใจใส่ต่อการศึกษาละเรียนของบุตรหลานดังนี้ คือ

ตาราง ๑๘. การเอาใจใส่ต่อการศึกษาละเรียนของบุตรหลาน ของผู้ปกครอง
ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การเอาใจใส่ต่อการศึกษาละเรียนของบุตรหลาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	
เอาใจใส่ทัศนคติให้ละเรียนเสมอ ทั้งนี้จะกวกัน แต่ทำไม่ได้ เพราะ ไม่มีเวลา ไม่ได้เอาใจใส่ เพราะไม่ทราบว่า จะช่วยเหลืออย่างไร ไม่ได้เอาใจใส่เลย	๒๓๓	๗๕.๐๘	๑๑๘	๕๕.๕๘	๔.๘๔๘๒ **
	๒๒	๒๑.๕๕	๗๑	๓๒.๕๓	๒.๘๒๒๒ **
	๔	๑.๓๘	๑๑	๕.๐๔	๒.๔๔๘๓ *
	๖	๒.๐๘	๓๓	๑๕.๘๐	๓.๐๓๑๘ **
	๒๘๕	๑๐๐.๐๐	๒๑๘	๑๐๐.๐๐	

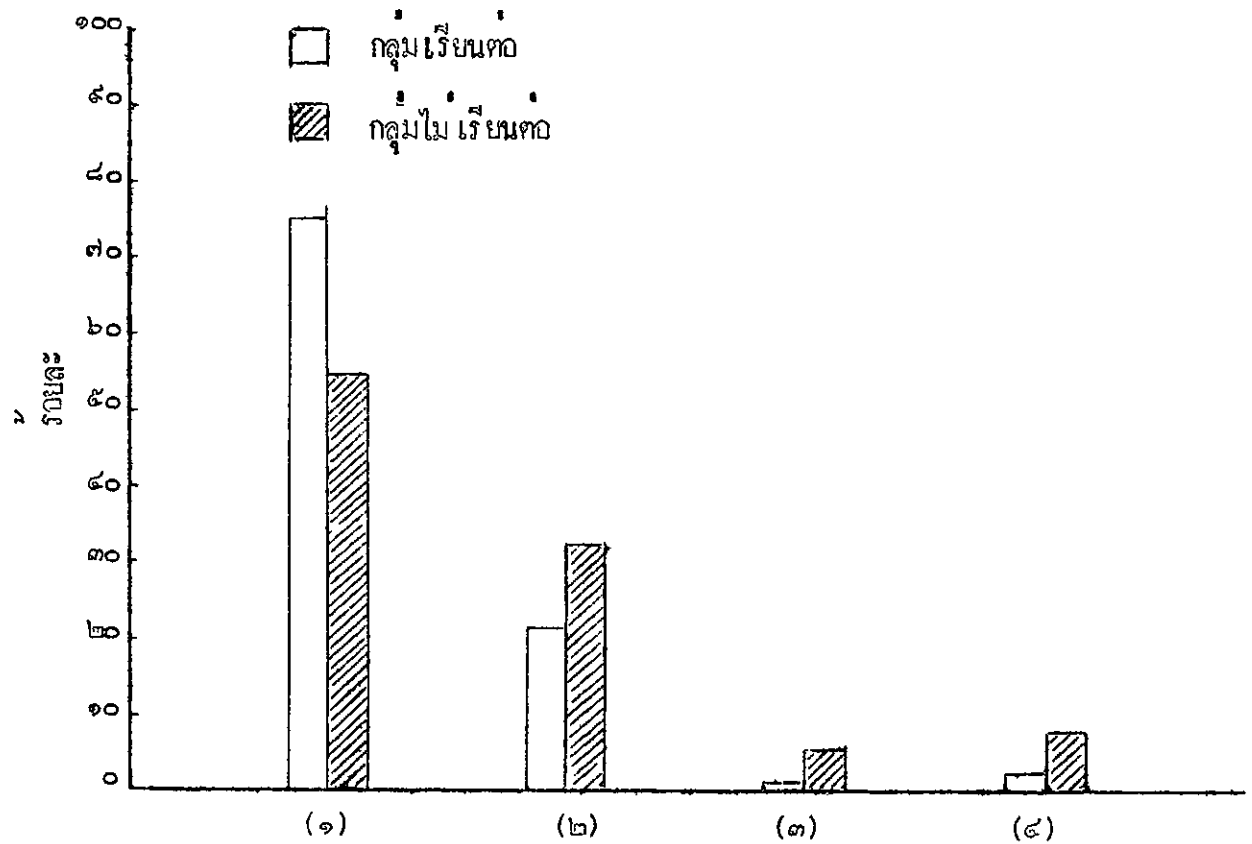
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๘. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อและกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
ได้เอาใจใส่ทัศนคติบุตรหลานให้ละเรียนเสมอ

๒. ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ ซึ่งเอาใจใส่ทัศนคติครูหลานของตน ให้เล่าเรียนเสมอชั้นนี้มากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .๐๑ ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อซึ่งไม่ได้กวัดกันเนื่องจากไม่มีเวลาหรือไปไม่ทราบว่าจะช่วยเหลือใดอย่างไร และไม่ได้เอาใจใส่เลยนั้นมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตั้งแต่ระดับ .๐๕ ถึง .๐๑

การเอาใจใส่ต่อการศึกษาล่าเรียนของบุตรหลาน

- (๑) เอาใจใส่ทุกคนให้เล่าเรียนเสมอ
- (๒) ตั้งใจจะทุกคน แต่ทำไม่ได้เพราะไม่มีเวลา
- (๓) ไม่ค่อยได้เอาใจใส่ เพราะไม่ทราบว่า จะช่วยเหลืออย่างไร
- (๔) ไม่ได้เอาใจใส่เลย

ภาพที่ ๒ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับการเอาใจใส่ต่อการศึกษาล่าเรียนของบุตรหลาน

(ข) การดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลาน ผู้ปกครองของ
เด็กกลุ่มตัวอย่างดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลานดังนี้ คือ

ตาราง ๒๐. การดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลาน ของผู้ปกครองของเด็ก
กลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การดูแลการไปโรงเรียน ของบุตรหลาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	
บังคับให้ไปโรงเรียนให้ทันเวลา	๑๑๒	๓๕.๐๒	๓๕	๓๖.๐๓	๐.๖๘๐๔
คอยตักเตือนให้ไปโรงเรียน	๑๖๔	๕๔.๘๔	๑๒๘	๕๘.๔๕	๐.๐๙๙๙
ตามใจไม่เฝ้าระวังการตักเตือน	๕	๑.๖๔	๘	๓.๖๕	๑.๓๔๙๕
ตักเตือนแล้ว แต่ไม่เฝ้าระวัง	๑	๐.๓๕	๔	๑.๘๓	๑.๖๓๑๓
รวม	๒๘๒	๑๐๐.๐๐	๒๗๕	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๒๐. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลาน
โดยคอยตักเตือนให้เด็กไปโรงเรียนให้ทันเวลาและคอยบังคับเด็กให้ไปโรงเรียนให้ทันเวลา

๒. ผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลานไม่แตกต่างกัน

และจากการสัมภาษณ์ต่อไปว่า "ถ้าหากบุตรหลานของท่านหนีโรงเรียน ท่านจะปฏิบัติ
อย่างไร ?" ผู้ปกครองให้คำตอบดังนี้คือ

ตาราง ๒๑. การปฏิบัติของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เมื่อทราบว่าบุตรหลานของตนหนีโรงเรียน

การปฏิบัติของผู้ปกครอง เมื่อ ทราบว่าบุตรหลานหนีโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ทำโทษอย่างรุนแรง	๓๓	๑๓.๓๖	๒๐	๕.๕๒	๐.๓๑๑๓
ว่ากล่าวตักเตือน	๒๓๕	๘๕.๘๔	๓๓๕	๘๕.๒๔	๐.๑๒๖๕
ไม่ว่ากล่าวอย่างใด	๕	๑.๘๐	๑๑	๕.๒๔	๒.๐๕๕๓ *
รวม	๒๗๓	๑๐๐.๐๐	๒๑๐	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๑. ปรากฏผลดังนี้

๑. ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มจะว่ากล่าวตักเตือนเด็กเมื่อทราบว่าบุตรหลานของตนหนีโรงเรียน
๒. ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่จะไม่ว่ากล่าวอย่างใด มีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๓ ลักษณะของครอบครัว๒.๓๑ ลักษณะของบ้าน

ลักษณะของบ้านพักของ เด็ก มีดังนี้คือ

ตาราง ๒๒. ลักษณะบ้านพักของ เด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะ ไม่เรียนต่อ

ลักษณะของบ้าน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ผู้ปกครองเป็นเจ้าของ อาศัยผู้อยู่ เป็นบ้านเช่า	๒๕๖	๘๘.๕๘	๒๐๐	๘๙.๖๙	๐.๔๐๐๐
	๑๓	๔.๕๐	๙	๔.๐๙	๑.๖๘๙๓
	๒๐	๖.๙๒	๕	๒.๒๔	๒.๕๕๐๐ *
รวม	๒๘๙	๑๐๐.๐๐	๒๑๓	๑๐๐.๐๐	

* มีข้อสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๒. ปรากฏว่า บ้านพักของเด็กส่วนใหญ่ผู้ปกครองเป็นเจ้าของ และทั้งสองกลุ่มมีจำนวนพอ ๆ กัน ส่วนบ้านเช่านี้ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่ออาศัยอยู่มากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ อย่างมีข้อสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๗๒ จำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้คือ

ตาราง ๒๓. จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนสมาชิกภายในครอบครัว	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๒ คน	๑	๐.๓๔	—	—	๐.๘๕๖๒
๓ คน	๑๔	๔.๘๑	๑๑	๔.๔๑	๐.๐๕๒๓
๔ คน	๒๒	๗.๕๖	๒๓	๑๐.๒๓	๑.๐๗๙๕
๕ คน	๓๒	๑๑.๐๐	๓๔	๑๕.๖๒	๑.๕๔๕๑
๖ คน	๖๖	๒๒.๖๘	๓๗	๑๖.๕๒	๑.๗๓๕๒
๗ คน	๕๘	๑๙.๖๘	๕๔	๒๔.๑๑	๑.๑๓๙๙
๘ คน	๓๘	๑๓.๐๖	๓๐	๑๓.๓๙	๐.๑๐๙๖
๙ คน	๔๑	๑๓.๔๐	๑๙	๘.๘๘	๑.๗๕๑๑
๑๐ คน	๑๒	๔.๑๓	๖	๒.๖๘	๐.๘๙๑๑
๑๑ คน	๖	๒.๐๖	๕	๒.๒๓	๐.๑๓๒๔
๑๒ คน	๑	๑.๓๑	๔	๑.๗๕	๐.๔๔๑๔
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	
รวมเฉลี่ย	๒.๗๕ คน		๒.๘๘ คน		

จากตาราง ๒๓. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. กรอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีขนาดเล็กที่สุดมีสมาชิกอยู่ ๒ คน มีร้อยละ ๐.๓๔ ส่วนกรอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีขนาดเล็กที่สุด มีสมาชิกอยู่ ๓ คน มีร้อยละ ๔.๕๑ สำหรับกรอบครัวที่มีขนาดใหญ่ที่สุดนั้น มีจำนวนสมาชิก ๑๒ คน กลุ่มที่จะเรียนต่อมีร้อยละ ๑.๓๑ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีร้อยละ ๑.๙๔

๒. จำนวนสมาชิกภายในกรอบครัวของเด็กทั้งสองกลุ่มมีจำนวนพอ ๆ กัน กล่าวคือ รายเฉลี่ยของจำนวนสมาชิกภายในกรอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมี ๖.๙๕ คน และกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมี ๖.๕๔ คน

๒.๓๓ จำนวนบุตรหลานในความรับผิดชอบ

จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ มีดังนี้

ตาราง ๒๔. จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็ก
กลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบ	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิฤทธิ (OR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๑ คน	๑๕	๕.๑๕	๑๔	๒.๒๕	๐.๒๕๓
๒ คน	๒๙	๙.๕๙	๓๒	๑๔.๒๔	๑.๕๖๘๘
๓ คน	๔๒	๑๔.๔๔	๔๓	๑๙.๒๐	๑.๖๓๙๔
๔ คน	๗๕	๒๒.๓๔	๓๖	๑๖.๐๓	๑.๗๗๙๘
๕ คน	๕๘	๑๙.๕๓	๕๖	๒๕.๐๐	๑.๓๓๓๘
๖ คน	๓๓	๑๑.๓๔	๒๓	๑๐.๒๓	๑.๕๐๕๒
๗ คน	๒๕	๘.๖๐	๑๒	๕.๓๖	๑.๔๑๑๑
๘ คน	๑๐	๓.๔๔	๔	๑.๗๘	๑.๑๔๘๑
๙ คน	๔	๑.๓๓	๓	๑.๓๔	๐.๐๒๙๑
๑๐ คน	—	—	๑	๐.๔๕	๑.๑๓๓๒
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	
รวมเฉลี่ย	๔.๓๙ คน		๔.๑๑ คน		๑.๗๘๒๓

จากตาราง ๒๔. ปรากฏผลดังนี้คือ

๑. ครอบครัวที่มีบุตรหลานอยู่ในความรับผิดชอบน้อยที่สุดมี ๑ คน กลุ่มที่จะเรียนต่อมีร้อยละ ๕.๑๕ กลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีร้อยละ ๒.๒๕ สำหรับครอบครัวที่มีบุตรหลานอยู่ในความรับผิดชอบมากที่สุดคนนั้น กลุ่มที่จะเรียนต่อมี ๙ คน มีร้อยละ ๑.๓๓ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

มี ๑๐ คน มีร้อยละ ๐.๔๕

๒. จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของ เด็กทั้งสองกลุ่ม มีจำนวนพอ ๆ กัน กล่าวคือ จำนวนบุตรหลานในความรับผิดชอบโดยเฉลี่ย กลุ่มที่จะเรียนต่อ มี ๔.๓๕ คน และกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมี ๔.๑๑ คน

๒.๓๔ จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสือ

(ก) จำนวนบุตรหลานที่เป็นนักเรียน จำนวนบุตรหลานที่เป็นนักเรียนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองมีดังนี้

ตาราง ๒๕. จำนวนบุตรหลานที่เป็นนักเรียน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครอง ของเด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนบุตรหลานที่เป็นนักเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๑ คน	๕๐	๓๗.๑๘	๒๕	๓๐.๘๐	๓.๖๓๕๓ *
๒ คน	๓๘	๒๖.๘๐	๕๓	๕๓.๓๑	๓.๙๒๑๘ *
๓ คน	๘๔	๒๕.๘๓	๔๔	๑๕.๖๔	๒.๓๑๐๖ *
๔ คน	๕๓	๑๕.๕๕	๑๑	๔.๙๑	๔.๒๓๕๔ *
๕ คน	๑๑	๓.๓๘	๓	๑.๓๕	๑.๖๘๓๖
๖ คน	๔	๒.๓๘	—	—	๒.๕๐๔๕ *
๗ คน	๓	๑.๐๓	—	—	๑.๕๒๖๑
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๒๖๔	๑๐๐.๐๐	
รายละเอียด	๒.๓๘ คน		๒.๐๓ คน		๓.๖๕๒๓ *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

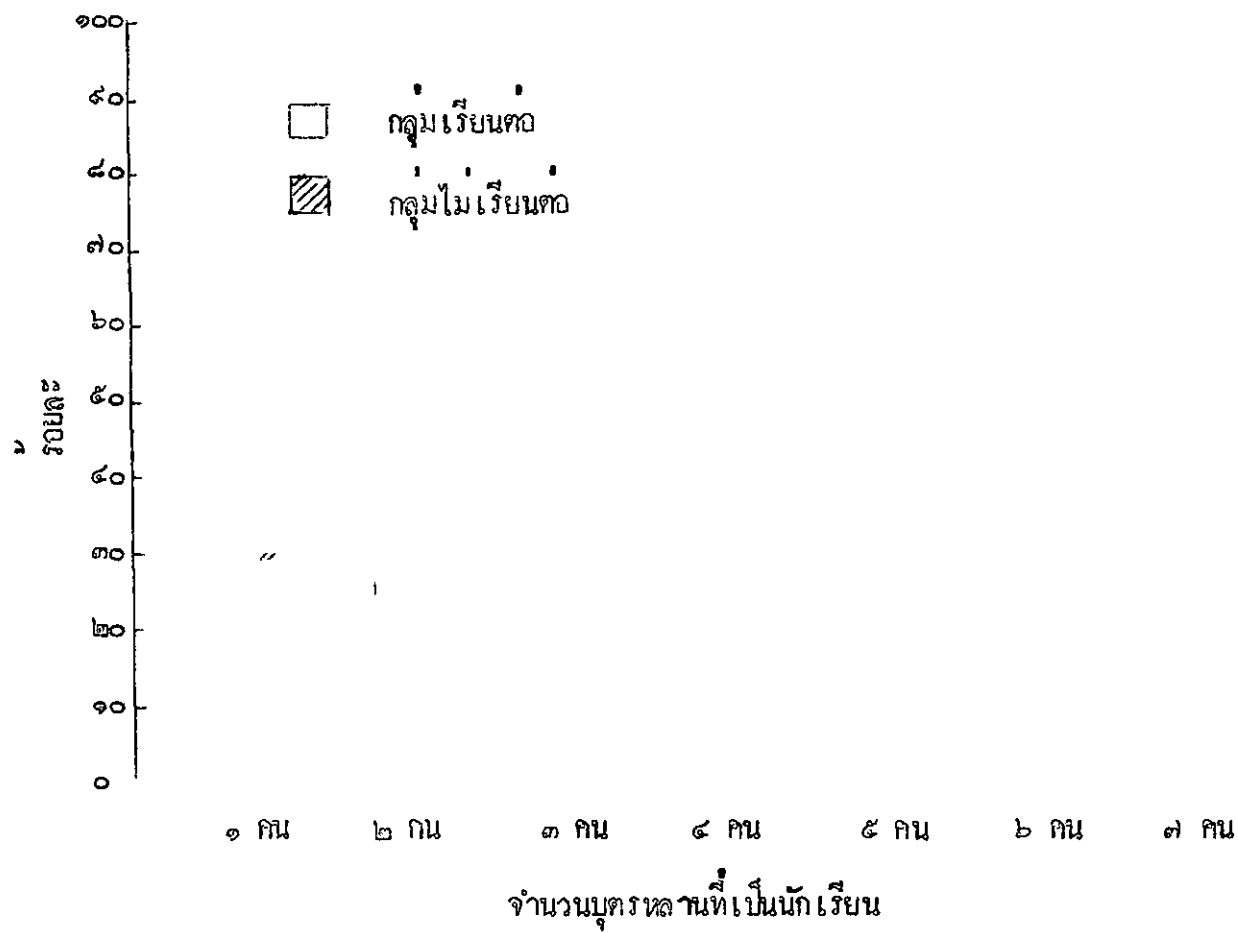
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๕. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. กรอบกรวีที่มีบุตรหลานซึ่งเป็นนักเรียนน้อยที่สุดมี ๑ คน กลุ่มที่จะเรียนต่อ มีร้อยละ ๙๙.๙๘ และกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีร้อยละ ๐.๐๒ สำหรับกรอบกรวีที่มีบุตรหลานเป็นนักเรียนมากที่สุดคนนั้น กลุ่มที่จะเรียนต่อมี ๙ คน มีร้อยละ ๑.๐๓ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ มี ๕ คน มีร้อยละ ๐.๓๔

๒. กรอบกรวีของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีบุตรหลานที่เป็นนักเรียน ๑ หรือ ๒ คน จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกรอบกรวีของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีบุตรหลานเป็นนักเรียนตั้งแต่ ๓ คนขึ้นไป จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตั้งแต่ระดับ .๐๕ ถึง .๐๑

๓. รายเฉลี่ยของบุตรหลานที่เป็นนักเรียนของกลุ่มที่จะเรียนต่อมี ๒.๓๔ คน ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมี ๒.๐๓ คน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๓ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เกี่ยวกับการรับผิดชอบในการส่งบุตรหลานเรียนหนังสือ

(จ) จำนวนบุคลากรที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง ๒๖. จำนวนบุคลากรที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนบุคลากรที่กำลังเรียน อยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนต้น	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๑ ปี	๑๐๔	๓๓.๖๖	๔๑	๔๐.๖๓	๐.๓๓๓๓
๒ ปี	๑๒๐	๔๑.๒๔	๘๔	๓๔.๓๓	๐.๓๔๔๔
๓ ปี	๕๓	๑๘.๒๑	๓๘	๑๖.๕๖	๐.๓๖๔๓
๔ ปี	๓	๒.๔๐	๕	๒.๒๓	๐.๑๖๖๓
๕ ปี	๒	๐.๖๔	๑	๐.๔๕	๐.๓๕๕๕
รวม	๒๔๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๒๖. ปรากฏว่า จำนวนบุคลากรที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนต้นซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

(ก) จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ตาราง ๒๗. จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียน ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๑ คน	๔๑	๓๑.๒๗	๑๔	๖.๒๕	๖.๘๘๖๘ **
๒ คน	๒๗	๘.๒๘	๖	๒.๖๘	๑.๔๑๑๑
๓ คน	๒	๐.๖๔	—	—	๑.๒๔๕๔
รวม	๑๒๐	๔๑.๒๘	๒๐	๘.๙๓	๘.๓๗๐๐ **
ไม่มีเลย	๓๗๑	๕๘.๗๖	๒๐๔	๘๑.๐๗	๘.๓๗๐๐ **
รวมทั้งหมก	๔๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๗. ปรากฏว่า ครอบครัวที่มีบุตรหลานกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนี้ กลุ่มที่จะเรียนต่อมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

(ง) จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป

ตาราง ๕. จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ซึ่งอยู่ใน
ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการของ เด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่
เรียนต่อ

จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียน ในชั้น มธ.ต้นขึ้นไป	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
๑ คน	๕๕	๑๔.๕๐	๒	๐.๔๙	๒.๖๖๓๓ **
๒ คน	๒๐	๖.๘๓	๒	๐.๔๙	๓.๓๓๓๓ **
๓ คน	๔	๑.๓๔	๑	๐.๔๙	๑.๐๘๖๙
๔ คน	๒	๐.๖๘	—	—	๑.๒๕๕๕
รวม	๘๑	๒๓.๘๔	๕	๒.๒๓	๙.๓๒๕๒ ***
ไม่มีเลข	๒๑๐	๙๖.๑๖	๒๓๓	๙๓.๓๓	๙.๓๒๕๒ ***
รวมทั้งหมด	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๓๘	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕. ปรากฏว่า ครอบครัวที่มีบุตรหลานที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นขึ้นไป กลุ่มที่จะ เรียนต่อมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๐๕ จำนวนบุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน

ตาราง ๒๕. จำนวนบุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ
ของผูปกครองนักเรียนกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนบุตรหลานที่ยัง ไม่ได้เข้าโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครั	ร้อยละ	จำนวน ครอบครั	ร้อยละ	
๑ คน	๒๗	๒๓.๐๒	๒๕	๓๐.๘๐	๑.๕๙๒๔ *
๒ คน	๔๓	๑๔.๓๘	๔๗	๒๐.๕๘	๑.๔๓๖๑
๓ คน	๑๖	๕.๕๐	๒๔	๑๐.๓๑	๒.๑๘๕๖ *
๔ คน	๒	๐.๖๕	๔	๑.๗๕	๑.๑๕๘๕
๕ คน	๑	๐.๓๔	๑	๐.๔๕	๐.๑๕๘๕
รวม	๑๒๙	๔๔.๓๓	๑๔๕	๒๔.๓๓	๔.๕๕๕๙ **
ไม่เฉลี่ย	๑๖๒	๕๕.๖๗	๓๕	๓๕.๖๗	๔.๕๕๕๙ **
รวมทั้งหมด	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๕. ปรากฏว่า ครอบครัที่มีบุตรหลานยังไม่ได้เข้าโรงเรียน กลุ่มที่จะ
ไม่เรียนต่อมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๔ สถานะเศรษฐกิจของครอบครัว๒.๔๑ อาชีพของผู้ปกครอง

(ก) อาชีพหลัก อาชีพหลักของผู้ปกครองของเด็กที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่าง มีดังนี้ คือ

ตาราง ๓๐. อาชีพหลักของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

อาชีพของผู้ปกครอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวนผู้ปกครอง	ร้อยละ	
รับราชการและลูกจ้างประจำ	๕๐	๖๓.๕๕	๑	๐.๕๕	๕.๖๐๒๔ **
เกษตรกรรม	๑๕๓	๕๐.๐๐	๑๕๘	๗๐.๕๓	๔.๖๕๖๖ **
ค้าขาย	๕๓	๑๘.๕๓	๑๗	๗.๕๕	๓.๕๗๗๓ **
ช่างฝีมือ	๑๖	๕.๕๕	๑	๐.๕๕	๓.๒๒๓๑ **
รับจ้าง	๓๕	๑๑.๘๕	๕๗	๒๐.๕๘	๒.๗๕๘๒ **
	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

หมายเหตุ

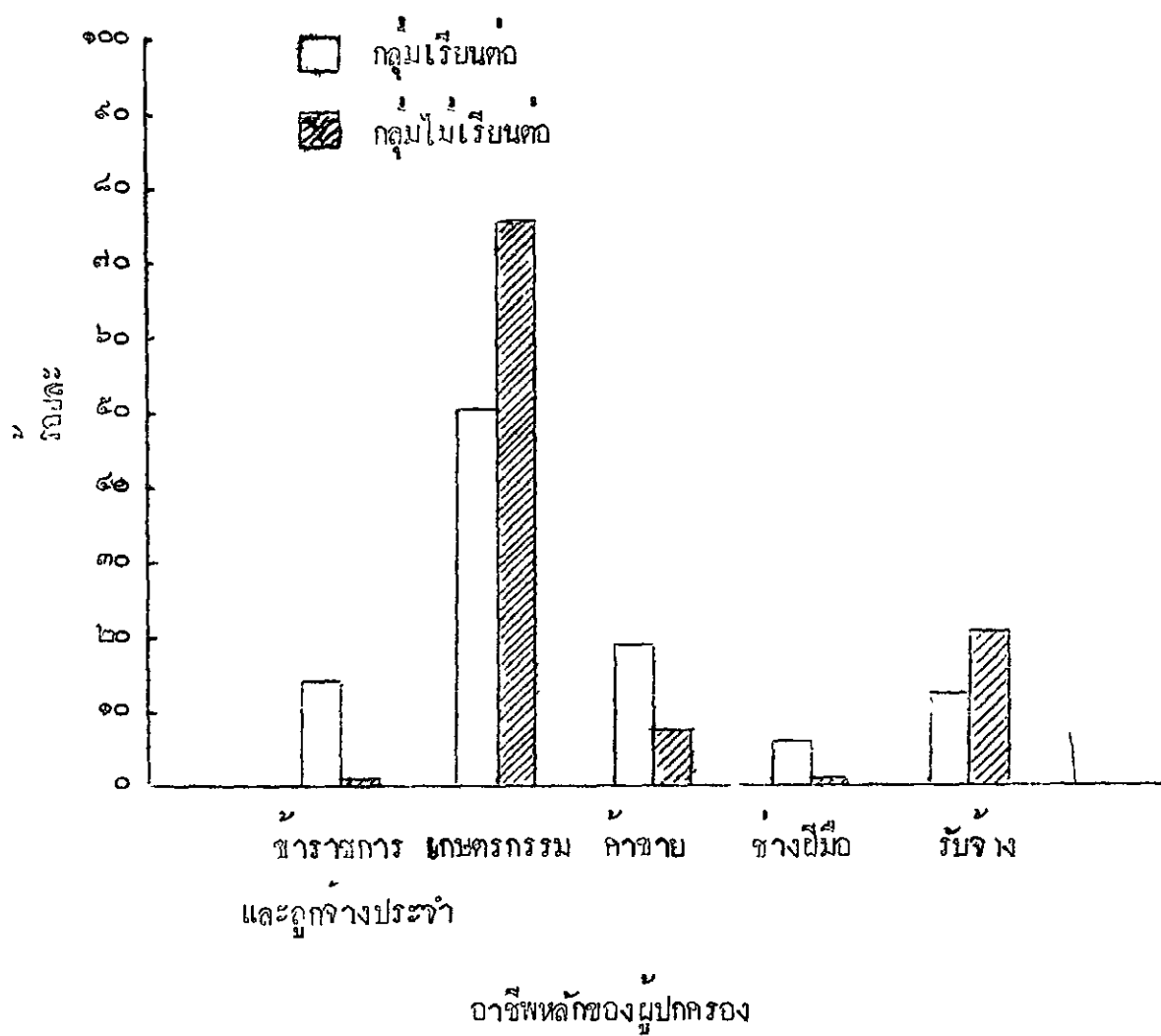
ช่างฝีมือ ไคแก๋ ชอนนาทิก้า แกะสลัก ช่างไม้ ตักเคม ซ่อมจักรยาน ตักเย็บ
เสื้อผ้า ตักครองเทา ก่อสร้าง และช่างหล่อพระ เป็นต้น
ลูกจ้างประจำ ไคแก๋ลูกจ้างที่ทำงานประจำสถานที่ราชการ หรือสำนักงานต่าง ๆ

จากตาราง ๓๐. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ผู้ปกครองของ เด็กทั้งสองกลุ่มประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม เป็นส่วนใหญ่ คือ ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีร้อยละ ๕๐.๐๐ และ ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่ เรียนต่อที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีร้อยละ ๗๐.๕๓

๒. อาชีพของผู้ปกครองเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ เรียงลำดับจากอาชีพที่มีผู้ประกอบมากไปหาน้อย ได้แก่ อาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย รับราชการและลูกจ้างประจำ รับจ้าง และช่างฝีมือ ส่วนอาชีพของผู้ปกครองกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เรียงลำดับจากอาชีพที่มีผู้ประกอบมากไปหาน้อย ได้แก่ เกษตรกรรม รับจ้าง ค้าขาย ช่างฝีมือ และรับราชการและลูกจ้างประจำ

๓. ผู้ปกครองกลุ่มที่จะ เรียนต่อที่ประกอบอาชีพรับราชการ ค้าขาย และช่างฝีมือ จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนผู้ปกครองกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และรับจ้างจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑

ภาพที่ ๘ เปรียบเทียบร้อยละของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียน
เกี่ยวกับการประกอบอาชีพหลัก

(ข) อาชีพพรอง จากการศึกษาดังอาชีพพรองของผู้ปกครอง
ของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบถึงการประกอบอาชีพพรอง ดังนี้

ตาราง ๓๑. การประกอบอาชีพพรอง ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การประกอบอาชีพพรอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ประกอบอาชีพพรอง	๑๖๔	๕๗.๓๔	๑๒๗	๕๖.๓๐	๐.๑๔๕๔
ไม่ประกอบอาชีพพรอง	๑๒๒	๔๒.๖๖	๙๗	๔๓.๓๐	๐.๑๔๕๔
รวม	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๓๑. ปรากฏว่า ผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มที่ประกอบอาชีพพรอง
มีจำนวนพอ ๆ กัน

สำหรับชนิดของอาชีพของผู้ปกครองของเด็กประกอบนั้น แสดงไว้ในตาราง ๓๒.

ตาราง ๓๒. ชนิดของอาชีพของผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

ชนิดของอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรวม	๑๗๒	๕๕.๑๑
ค้าขาย	๕๑	๑๖.๕๓
รับจ้าง	๕๑	๑๖.๕๓
ช่างฝีมือ	๑๖	๕.๘๓
รวม	๒๙๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๒. ปรากฏว่า ผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มประกอบอาชีพมากที่สุด คือ อาชีพเกษตรกร รองลงมาคือค้าขาย รับจ้าง อาชีพรองที่มีผู้ประกอบน้อยที่สุด คือ ช่างฝีมือ

๒.๘๒ รายได้ของบุคคลธรรมดา

(ก) รายได้ของครอบครัว รายได้ของครอบครัวของเด็กรวม
ที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ตาราง ๓๓. รายได้ในปี ของครอบครัวของเด็กรวมที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

รายได้ของครอบครัวในปี	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิฤทธิ (CR)
	จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละ	จำนวน ครัวเรือน	ร้อยละ	
ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ บาท	๑	๐.๓๘	๒๕	๑๒.๖๘	๕.๖๑๔๓ **
๒,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท	๓๑	๑๒.๐๑	๗๘	๔๐.๑๐	๖.๕๕๕๐ **
๔,๐๐๐ - ๖,๐๐๐ บาท	๔๒	๑๖.๒๘	๔๕	๒๒.๘๔	๑.๗๖๘๒
๖,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ บาท	๖๐	๒๓.๒๕	๒๓	๑๑.๖๘	๓.๑๗๔๔ **
๘,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๓๐	๑๑.๖๓	๑๕	๗.๖๑	๑.๕๒๙๔
๑๐,๐๐๐ - ๑๒,๐๐๐ บาท	๓๕	๑๓.๕๗	๗	๓.๕๖	๓.๖๖๘๕ **
๑๒,๐๐๐ - ๑๔,๐๐๐ บาท	๑๓	๕.๐๔	—	—	๓.๒๐๓๐ **
๑๔,๐๐๐ - ๑๖,๐๐๐ บาท	๑๗	๖.๕๘	—	—	๓.๖๘๑๕ **
๑๖,๐๐๐ - ๑๘,๐๐๐ บาท	๓	๑.๑๖	๑	๐.๕๑	๐.๙๓๙๓
๑๘,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ บาท	๑๒	๔.๖๕	๑	๐.๕๑	๒.๖๒๓๘ **
๒๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๑๔	๕.๔๓	๑	๐.๕๑	๒.๘๘๙๔ **
รวม	๒๕๘	๑๐๐.๐๐	๑๙๗	๑๐๐.๐๐	
รายได้เฉลี่ย	๕๕๔๘.๑๔ บาท		๔๗๒๕.๕๘ บาท		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๓. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ครอบครัวของกลุ่มที่จะเรียนต่อ มีรายได้เกิน ๒๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีรายได้ต่ำกว่า ๒๐๐๐ บาทต่อปี มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. ครอบครัวกลุ่มที่จะเรียนต่อจะมีรายได้เฉลี่ยปีละ ๘๘๔๘.๑๔ บาท ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ จะมีรายได้เฉลี่ยปีละ ๔๗๒๕.๘๘ บาท

(ข) รายได้เฉลี่ยต่อคน เนื่องจากในครอบครัวหนึ่ง ๆ

มีสมาชิกอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ปกครองไม่เท่ากัน ดังนั้นถ้าจะพิจารณาหารายได้ของครอบครัวแต่ละอย่าง ก็ยากโดยไม่คำนึงถึงสมาชิกภายในครอบครัวนั้น อาจจะเห็นความแตกต่างไม่คงที่ เช่น ผู้เขียนจึงได้วิเคราะห์หารายได้ของครอบครัวโดยเฉลี่ยกับจำนวนสมาชิกภายในครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เห็นชัดขึ้น ซึ่งผลของการวิเคราะห์หารายได้ของครอบครัวโดยเฉลี่ยกับจำนวนสมาชิกของครอบครัว ได้แสดงไว้ในตาราง ๓๔.

ตาราง ๓๔. รายได้เฉลี่ยหนึ่งคนต่อปี ของครอบครัวของ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ	
ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท	๑๓	๕.๐๘	๓๔	๓๗.๕๖	๘.๓๖๕๓ **
๕๐๐ - ๑,๐๐๐ บาท	๓๓	๒๘.๒๘	๓๕	๓๘.๐๓	๒.๒๑๓๐ *
๑,๐๐๐ - ๑,๕๐๐ บาท	๖๔	๒๔.๘๑	๓๖	๓๘.๕๓	๑.๖๓๔๐
๑,๕๐๐ - ๒,๐๐๐ บาท	๔๐	๑๕.๕๐	๔	๒.๐๓	๔.๘๓๑๐ ***
๒,๐๐๐ - ๒,๕๐๐ บาท	๒๘	๑๑.๒๔	๖	๓.๐๕	๓.๒๕๔๔ ***
๒,๕๐๐ - ๓,๐๐๐ บาท	๑๒	๔.๖๕	๑	๐.๕๑	๒.๕๕๖๖ ***
๓,๐๐๐ - ๓,๕๐๐ บาท	๖	๒.๓๓	๑	๐.๕๑	๑.๕๖๖๖
๓,๕๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท	๖	๒.๓๓	—	—	๒.๑๖๔๐ **
๔,๐๐๐ - ๔,๕๐๐ บาท	๔	๑.๕๕	—	—	๑.๓๕๔๑
๔,๕๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท	๔	๑.๕๕	—	—	๑.๓๕๔๑
๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป	๓	๒.๓๑	—	—	๒.๓๓๒๓ **
รวม	๒๕๘	๑๐๐.๐๐	๑๙๓	๑๐๐.๐๐	
รายได้เฉลี่ย	๑๕๘๘.๑๔ บาท		๘๕๓.๖๒ บาท		

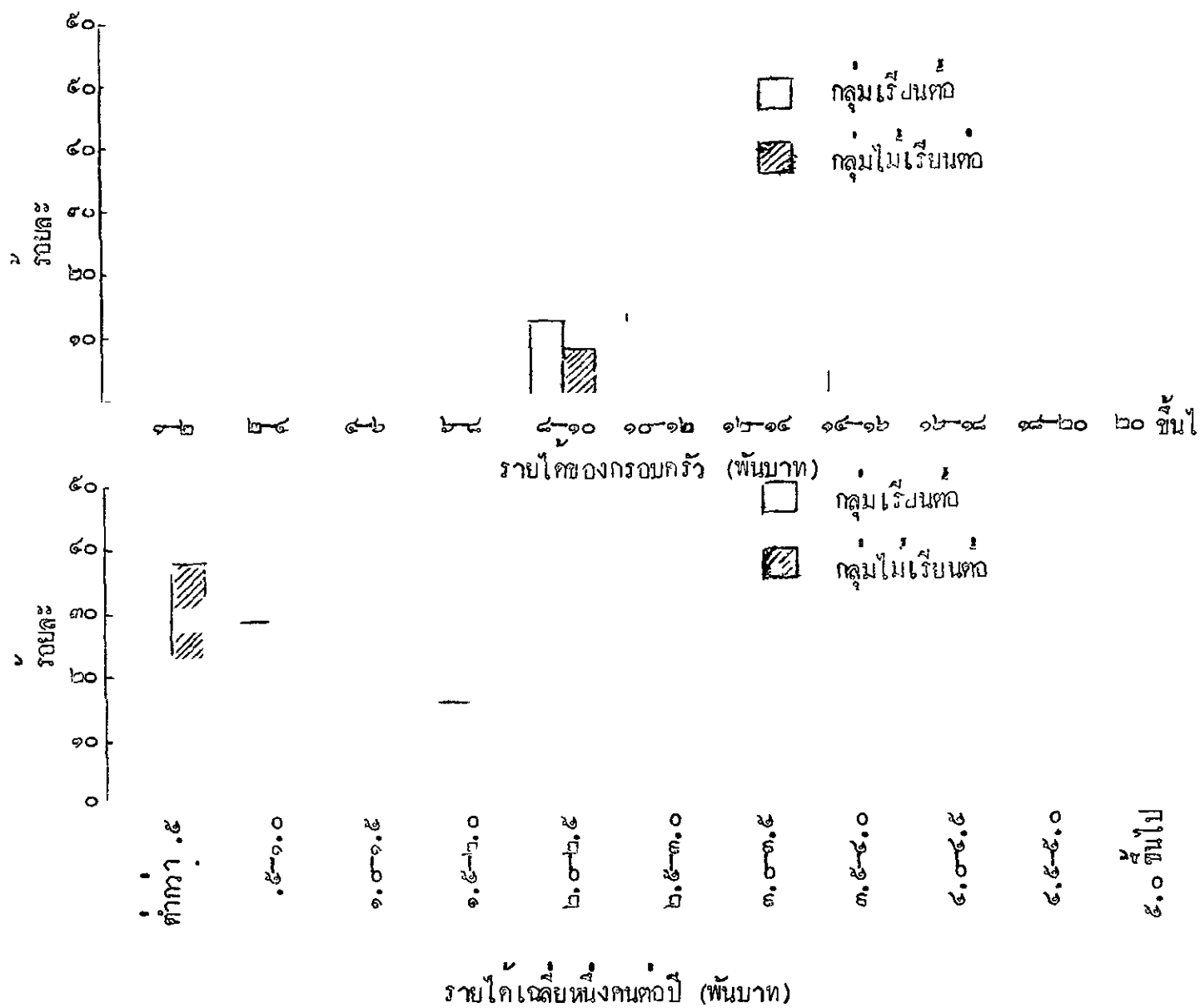
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๔ ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ครอบครัวกลุ่มที่จะเรียนต่อคนหนึ่ง ๆ จะมีรายได้เกิน ๑๐๐๐ บาทต่อปี ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะมีรายได้ต่ำกว่า ๑๐๐๐ บาทต่อปี มีความต่างกันอย่างมากมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๒. กลุ่มที่จะเรียนต่อคนหนึ่ง ๆ จะมีรายได้ ๑๕๕๘.๑๔ บาทต่อปี ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อคนหนึ่ง ๆ จะมีรายได้ ๘๕๓.๒๒ บาทต่อปี

ภาพที่ ๘ เปรียบเทียบรายได้อีกของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

(ค) ความแน่นอนของรายได้ จากการที่กล่าวถึงความแน่นอนของ
รายได้ทำให้ทราบดังนี้

ตาราง ๓๕. ความแน่นอนของรายได้ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ความแน่นอนของรายได้	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
แน่นอน	๑๑๐	๔๓.๘๒	๒๑	๓๒.๒๘	๒.๔๖๘๒ *
ไม่แน่นอน	๑๔๑	๕๖.๑๘	๑๒๘	๖๗.๗๒	๒.๔๖๘๒ *
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๑๔๙	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๕. พบว่า ครอบครัวของกลุ่มที่จะเรียนต่อมีรายได้แน่นอน
มีร้อยละ ๔๓.๘๒ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีร้อยละ ๓๒.๒๘ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

และจากการศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้รายไของผู้ประกอบการไม่แน่นอน ทำให้ทราบ
ข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๖. สาเหตุที่ทำให้รายไของผู้ประกอบการของเค็กไม่แน่นอน

สาเหตุที่ทำให้รายไของ ผู้ประกอบการไม่แน่นอน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน กรอบกรว	ร้อยละ	จำนวน กรอบกรว	ร้อยละ	
ลมฟ้าอากาศแปรปรวน	๖๑	๔๓.๒๖	๕๓	๔๔.๕๓	๐.๒๐๙๖
ราคาสินค้าไม่แน่นอน	๖๔	๔๕.๓๘	๔๕	๓๘.๑๖	๑.๓๐๓๑
ไม่จ้างทำ	๓	๔.๘๖	๒๓	๑๙.๕๓	๓.๓๘๖๒ [*]
แมลงรบกวน	๔	๒.๘๘	๓	๒.๓๘	๐.๒๕๓๔
ไม่มีตลาดจำหน่ายสินค้า	๕	๓.๕๕	—	—	๒.๑๕๒๕ ^{**}
รวม	๑๔๑	๑๐๐.๐๐	๑๒๔	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๖. ปรากฏว่า สาเหตุที่ทำให้รายไของผู้ประกอบการไม่แน่นอน ก็คือ
กลุ่มที่จะเรียนต่อ เกิดจากไม่มีตลาดจำหน่ายสินค้ามากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่อ บางมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ เกิดจากไม่จ้างทำมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับสาเหตุอื่น ๆ มีจำนวนพอ ๆ กัน

๒.๔๓ รายจ่ายของครอบครัว

การใช้จ่ายของครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่มีดังนี้ คือ

ตาราง ๓๓. การใช้จ่ายของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การใช้จ่าย	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ	
	รายจ่าย (บาท)	ร้อยละของ รายจ่าย	รายจ่าย (บาท)	ร้อยละของ รายจ่าย
อาหาร	๓๙๕.๓๓	๙.๓๒	๔๕๐.๐๖	๑๘.๐๓
ค่าเช่ารวมทั้งของเช่า	๓๘๔๑.๘๒	๘๘.๖๒	๒๑๓๙.๙๖	๘๕.๙๑
เครื่องนุ่งห่ม	๓๑๕.๘๑	๘.๓๓	๔๕๑.๓๓	๙.๘๘
ยารักษาโรค	๑๙๕.๘๓	๒.๓๙	๑๒๖.๓๙	๒.๖๓
ค่าเช่าบ้านและที่ดิน	๑๐๕.๙๑	๑.๒๙	๑๕.๑๓	๐.๓๓
การศึกษาของบุตรหลาน	๒๓๓.๙๑	๘.๒๘	๑๐๐.๘๑	๓.๖๓
อาหารกลางวันของบุตรหลาน	๕๕๘.๑๔	๑๓.๑๘	๑๓๙.๙๐	๓.๘๖
เบ็ดเตล็ด	๑๑๒๙.๘๒	๑๓.๓๙	๓๑๓.๘๓	๑๒.๐๙
รวม	๔๔๕๙.๐๙	๑๐๐.๐๐	๒๖๕๙.๖๓	๑๐๐.๐๐
ร้อยละของรายจ่ายเมื่อเทียบกับรายได้	๘๒.๓๒		๘๘.๖๐	

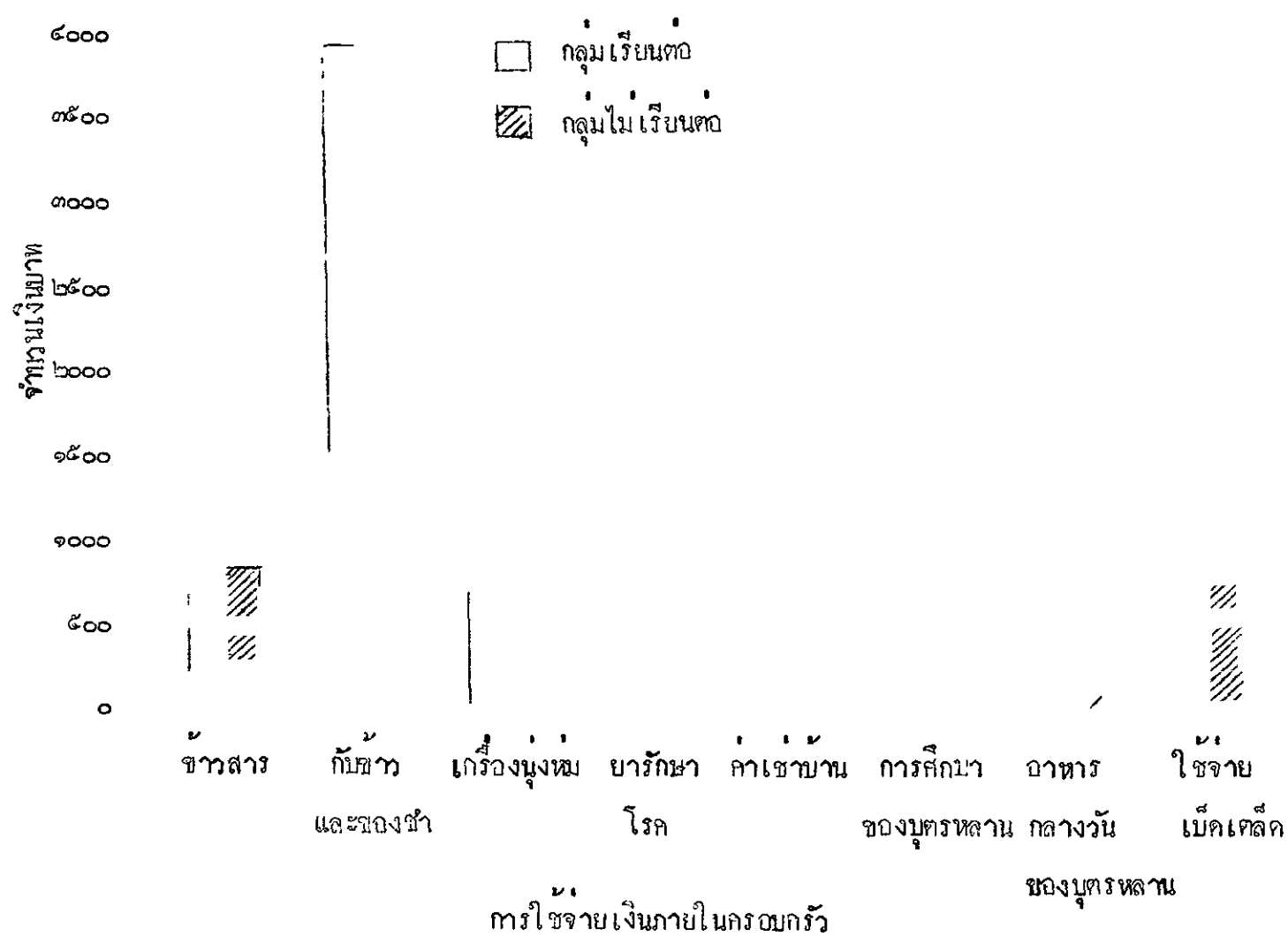
จากตาราง ๓๓. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ครอบครัวของกลุ่มที่จะเรียนต่อใช้จ่ายเงินซื้อสิ่งต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ ค่าเช่ารวมทั้งของเช่า คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๖๒ ของรายจ่ายทั้งหมด รองลงไปที่ ค่าเช่าบ้านและที่ดิน ค่าอาหาร ค่าเครื่องนุ่งห่ม ค่าการศึกษาของบุตรหลาน

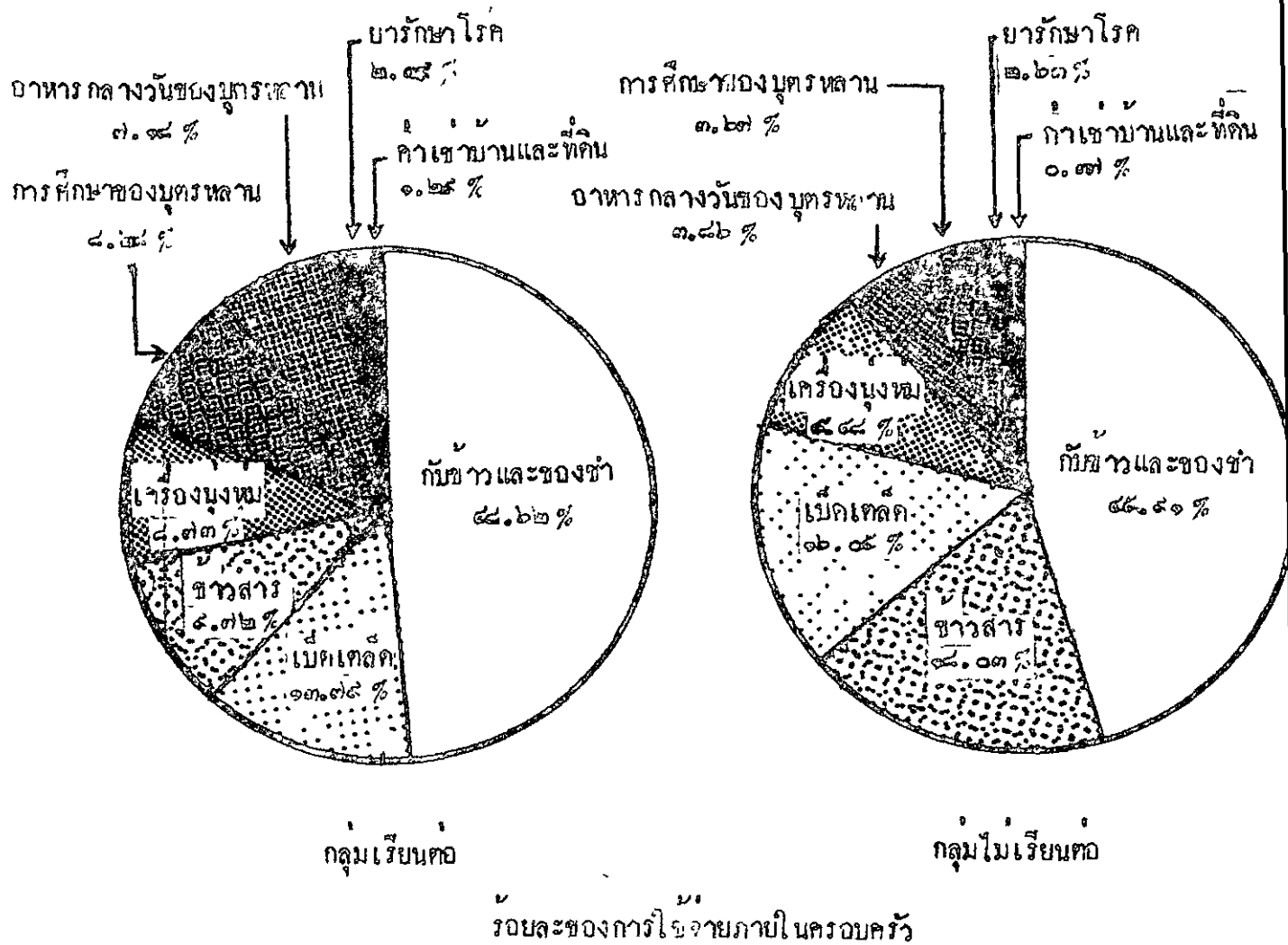
ค่าอาหารกลางวันของบุตรหลาน ค่ายารักษาโรค และน้อยที่สุดคือ ค่าเช่าบ้านและที่ดิน

๒. กรอบครัวของกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อใช้จ่ายเงินซื้อสิ่งต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ค่ากับข้าวรวมทั้งของชำ คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๔๑ ของรายจ่ายทั้งหมด รองลงไปคือ ค่าทาสี ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ค่าเครื่องนุ่งห่ม ค่าอาหารกลางวันของบุตรหลาน ค่าการกักขังของบุตรหลาน ค่ายารักษาโรค และน้อยที่สุดคือ ค่าเช่าบ้านและที่ดิน

๓. กรอบครัวกลุ่มที่จะเรียนต่อใช้จ่ายเงินปีละ ๔๘๔.๘ บาท หรือร้อยละ ๘๒.๓๒ ของรายได้ทั้งหมด ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อใช้จ่ายเงินปีละ ๔๖๕.๖๓ บาท หรือปีละ ๘๔.๖๐ ของรายได้ทั้งหมด

ภาพที่ ๑๐ เปรียบเทียบการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัว ของครอบครัวของเด็ก
กลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ภาพที่ ๑๑ แสดงร้อยละของการใช้จ่ายภายในครอบครัว ของครอบครัวของเด็ก
กลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

๒.๔๔ สถานภาพทางการเงินของครอบครัว

จากการศึกษาถึงสถานภาพทางการเงินสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับ
เครื่องนุ่งห่ม และการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน ทำให้ทราบข้อเท็จจริงดังนี้คือ

ตาราง ๔. สถานภาพทางการเงินที่ใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน
ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

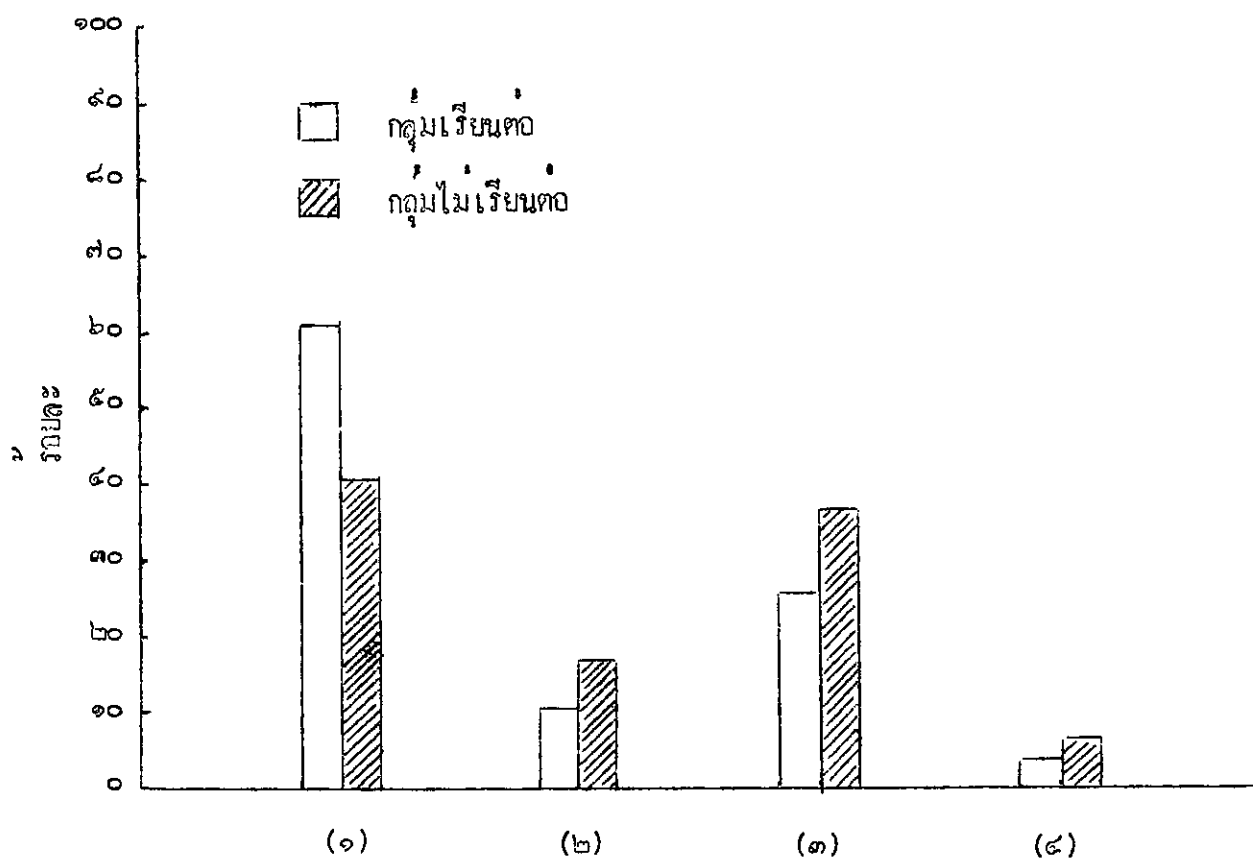
สถานภาพทางการเงินสำหรับ ใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	จำนวน ครอบครัว	ร้อยละ	
มีเงินสดพอเสมอ	๑๕๐	๖๐.๒๔	๗๙	๔๐.๑๐	๔.๒๔๖๕
ขอยืมจากญาติเป็นบางครั้ง	๒๖	๑๐.๔๔	๓๓	๑๖.๗๕	๑.๔๖๓๑ *
รอจนกว่าจะมีเงิน	๖๔	๒๕.๗๐	๗๒	๓๖.๕๕	๒.๖๔๔๓ **
ขอความช่วยเหลือจากญาติ	๕	๓.๖๒	๑๓	๖.๖๐	๑.๔๔๔๕
รวม	๒๔๕	๑๐๐.๐๐	๑๙๗	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔. ประจักษ์ว่า

ครอบครัวที่มีเงินสดไว้สำหรับใช้จ่ายอยู่เสมอ นั้น กลุ่มที่จะเรียนต่อจะมีมากกว่า
กลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนครอบครัวที่ขอยืมจากญาติเป็นบางครั้ง
หรือรอจนกว่าจะมีเงินนั้น กลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติตั้งแต่ระดับ .๐๕ ถึง .๐๑

สถานภาพทางการเงินของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับเครื่องนุ่งห่ม และการศึกษาเล่าเรียน

ของบุตรหลาน

- (๑) มีเงินสกลอยู่เสมอ
- (๒) ขอยืมจากผู้อื่นเป็นบางครั้ง
- (๓) รอว่าแล้วจะมีเงิน
- (๔) ขอกวามช่วยเหลือจากผู้อื่น

ภาพที่ ๑๒ เปรียบเทียบสถานภาพทางการเงินที่ใช้จ่ายเกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่มและการศึกษา
ของบุตรหลาน ของครอบครัวนักเรียนกลุ่มที่จะเรียนต่อกับไม่เรียนต่อ

๒.๕ ภาวะเจริญรุดหน้าที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก

๒.๕๑ โรงเรียน

(ก) หนังสือเรียน จากการศึกษาถึงสภาพการมีหนังสือเรียน
ของนักเรียนทำให้ทราบขบวนการดังนี้ คือ

ตาราง ๓๘. หนังสือเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

หนังสือเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
มีครบ	๒๕๕	๘๗.๕๓	๑๔๑	๖๔.๐๘	๖.๘๓๘๕**
มีไม่ครบ	๓๕	๑๒.๐๗	๗๖	๓๔.๕๕	๖.๑๔๒๕**
ไม่มีเลย	—	—	๓	๑.๓๖	๑.๕๕๗๕*
รวม	๒๙๐	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๘. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากมีหนังสือเรียนครบ
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีหนังสือเรียนครบมีมากกว่าเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีหนังสือเรียนไม่ครบกับไม่มีเลยนั้นมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

(ข) สมุด จากการศึกษาถึงสภาพการมีสมุดสำหรับทำงาน
ของนักเรียน ทำให้ทราบเหตุผลดังนี้ คือ

ตาราง ๔๐. สมุดสำหรับทำงานของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

สมุดทำงาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
มีเพียงพอ	๒๕๖	๘๘.๒๘	๑๔๓	๖๕.๐๐	๖.๓๔๓๘
มีไม่เพียงพอ	๓๔	๑๑.๗๒	๗๗	๓๕.๐๐	๖.๓๔๓๘**
ไม่มีเลย	—	—	—	—	—
รวม	๒๙๐	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๐. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใหญ่ มีสมุดสำหรับทำงานอย่างเพียงพอ
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีสมุดสำหรับทำงานอย่างเพียงพอ มีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

(ก) เครื่องเขียน จากการศึกษาถึงสภาพการมีเครื่องเขียน (ดินสอ ไม่บรรทัด ยางลบ) ของนักเรียน ทำให้ทราบข้อมูลดังนี้ คือ

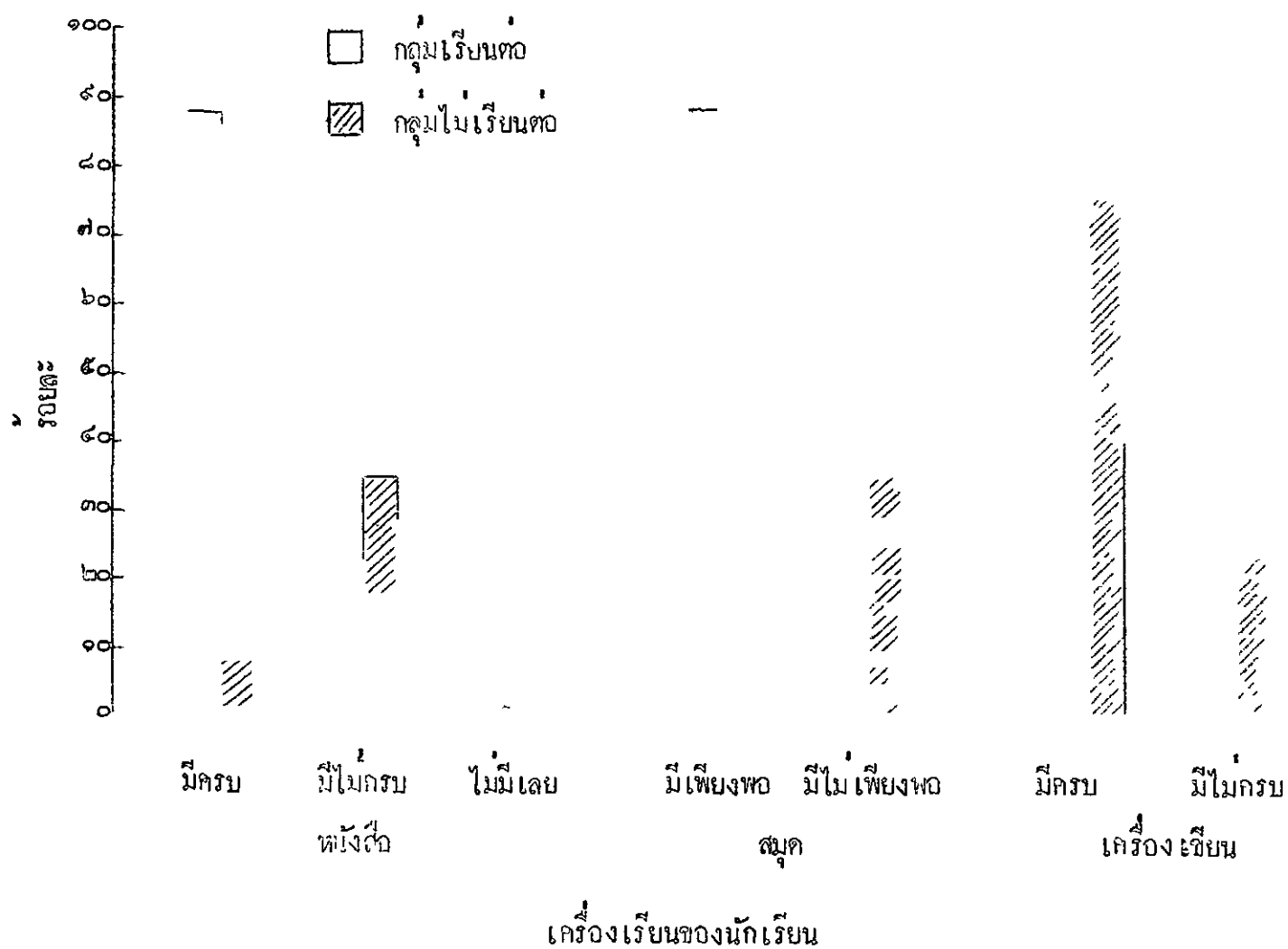
ตาราง ๔๑. เครื่องเขียน (ดินสอ ไม่บรรทัด ยางลบ) ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

เครื่องเขียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
มีครบ	๒๕๗	๘๘.๖๒	๑๖๖	๗๕.๔๕	๓.๕๓๙๑ **
มีไม่ครบ	๓๓	๑๑.๓๘	๕๔	๒๕.๕๕	๓.๕๓๙๑ **
ไม่มีเลย	—	—	—	—	—
	๒๙๐	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๑. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากมีเครื่องเขียน คือ ดินสอ ไม่บรรทัด และยางลบ ครบทุกอย่าง
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีเครื่องเขียนอย่างครบถ้วนมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๑๓ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับการมีเครื่องมือ

จากการศึกษาถึงผู้ดูแลเครื่องเรียนให้แก่นักเรียน ทำให้ทราบข้อเท็จจริงดังนี้ คือ

ตาราง ๔๒. ผู้ดูแลเครื่องเรียนให้แก่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ผู้ดูแลเครื่องเรียนให้เด็ก	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ — (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
พ่อแม่	๒๔๓	๙๓.๕๔	๒๐๗	๘๘.๐๘	๒.๐๒๕๑ *
ญาติพี่น้อง	๓	๒.๔๑	๑๒	๕.๔๖	๑.๔๑๐๘
ครู	—	—	—	—	—
คนอื่น (ขอเอง)	—	—	๑	๐.๔๔	๑.๑๖๒๗
รวม	๒๔๖	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๒. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ทั้ง เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ จะมีพ่อแม่เป็นผู้ดูแลเครื่องเรียนให้

๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีพ่อแม่เป็นผู้ดูแลเครื่องเรียนให้ จะมีมากกว่าเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีญาติพี่น้อง เป็นผู้ดูแลให้หรือหาคอยตนเองจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

และจากการศึกษาว่า ถ้าหากเด็กต้องการจะซื้อเครื่องเรียน เด็กจะขอจากผู้ปกครองให้ตามความต้องการหรือไม่นั้น เด็กได้ให้คำตอบดังนี้ คือ

ตาราง ๔๓. การขอเครื่องเรือนจากผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การขอเครื่องเรือน จากผู้ปกครอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ขอใ้ที่ที่	๑๖๓	๕๖.๒๑	๘๕	๓๘.๖๔	๓.๙๕๕๐**
ของรอลาบาย ๆ วัน	๑๒๗	๔๓.๗๙	๑๓๕	๖๑.๓๖	๓.๙๕๕๐**
ไม่ได้เลย	—	—	—	—	—
รวม	๒๙๐	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	—

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๓. ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่ขอเครื่องเรือนจากผู้ปกครอง
ใ้ที่ที่มีมากกว่าเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่จะตองรอลาบาย ๆ วัน
มีมากกว่าเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑

๒.๕๒ เครื่องแต่งกาย

(ก) เสื้อ จำนวนเสื้อที่ไว้สำหรับแต่งไปโรงเรียนของเด็ก

กลุ่มตัวอย่างมีดังนี้ คือ

ตาราง ๔๔. จำนวนเสื้อสำหรับแต่งไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนเสื้อที่ไว้แต่ง ไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
๑ ทัว	๓๐	๑๐.๔๔	๕๔	๒๔.๓๒	๔.๒๑๕๖
๒ ทัว	๑๒๔	๔๕.๑๐	๔๗	๔๓.๖๔	๐.๓๒๑๒
๓ ทัว	๗๒	๒๕.๑๘	๔๘	๒๑.๖๒	๐.๔๔๔๐
๔ ทัว	๓๕	๑๒.๒๔	๑๐	๔.๕๑	๓.๘๘๐๐ **
๕ ทัว	๑๕	๕.๒๔	๑๐	๔.๕๑	๐.๓๘๐๒
๖ ทัว	๓	๑.๐๕	๑	๐.๔๕	๐.๗๖๗๓
๗ ทัว	๒	๐.๗๐	๒	๐.๙๐	๐.๒๕๕๗
รวม	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๒๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๔. ปรากฏผลดังนี้คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากจะมีเสื้อสำหรับแต่งไปโรงเรียนคนละ ๒ ทัว
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีเสื้อสำหรับแต่งไปโรงเรียนตั้งแต่ ๒ ทัวขึ้นไป

จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีสิทธิ์สำหรับแต่งไปโรงเรียน
 ๑ ตัว จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มที่มีสิทธิ์ ๑ ตัว และ ๔ ตัว

(ข) กางเกงหรือกระโปรง จำนวนกางเกงหรือกระโปรง
 ที่ใส่สำหรับแต่งไปโรงเรียน ของเด็กกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตาราง ๔๕. จำนวนกางเกงหรือกระโปรงสำหรับแต่งไปโรงเรียนของเด็ก
 กลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

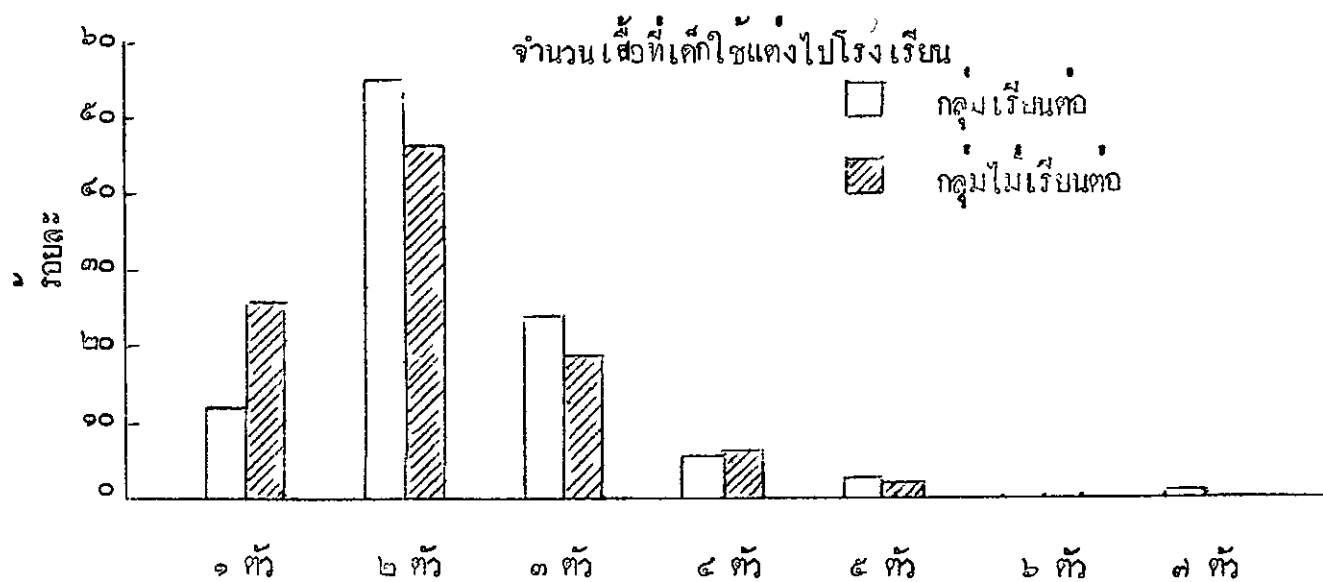
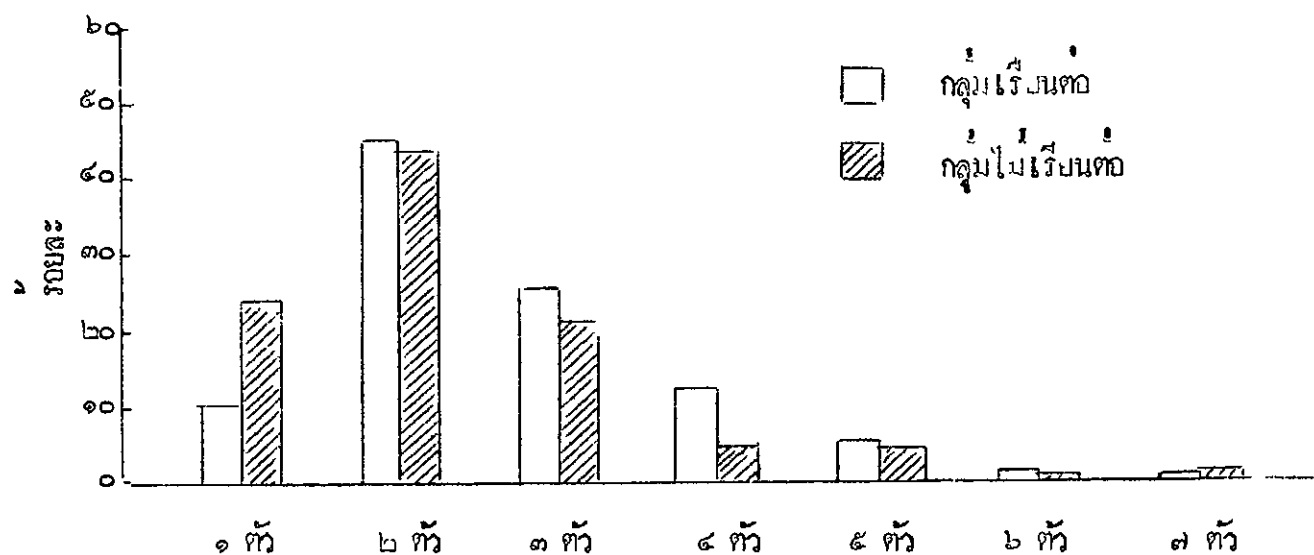
จำนวนกางเกงหรือกระโปรง ที่ใส่แต่งไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
๑ ตัว	๓๔	๑๑.๘๔	๕๓	๒๔.๒๓	๔.๐๖๔๒
๒ ตัว	๑๕๓	๕๔.๘๔	๑๐๔	๔๖.๘๕	๑.๘๒๑๓
๓ ตัว	๒๘	๒๓.๓๘	๕๒	๒๔.๕๒	๑.๓๓๕๘
๔ ตัว	๑๘	๖.๖๔	๑๕	๖.๓๖	๐.๐๕๑๐
๕ ตัว	๓	๒.๕๕	๔	๑.๘๐	๐.๕๐๕๑
๖ ตัว	—	—	—	—	—
๗ ตัว	๑	๐.๓๕	—	—	๐.๘๘๖๔
รวม	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๑๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๕ ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากจะมีทาง เก่งหรือ
กระปรเปรงสำหรับแต่งไปโรงเรียนคนละ ๒ ตัว

๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีทาง เก่งหรือกระปรเปรงสำหรับแต่งไปโรงเรียน
ตั้งแต่ ๒ ตัวขึ้นไป จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเด็กกลุ่ม
ที่จะไม่เรียนต่อที่มีทาง เก่งหรือกระปรเปรง ๑ ตัว จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติระดับ .๐๑

จำนวนกางเกง - กระโปรง ที่เด็กใช้แต่งไปโรงเรียน

ภาพที่ ๑๔ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับจำนวนเสื้อผ้าที่ใช้แต่งไปโรงเรียน

(ค) รองเท้าและถุงเท้ารองเท้า รองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนของเด็ก

กลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตาราง ๘๖. จำนวนรองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

จำนวนรองเท้า	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
๑ คู่	๓๓๓	๖๑.๘๙	๑๓๘	๖๒.๑๖	๐.๐๖๒๙
๒ คู่	๕๖	๑๙.๕๘	๒๒	๙.๙๑	๓.๐๓๗๔**
๓ คู่	๕	๑.๗๕	๓	๑.๓๕	๐.๓๖๓๒
ไม่มีเลย	๔๘	๑๖.๗๘	๕๙	๒๖.๔๘	๒.๗๒๑๔**
รวม	๕๔๒	๑๐๐.๐๐	๒๒๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๘๖. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากจะมีรองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนคนละ ๑ คู่
๒. เด็กกลุ่มที่เรียนต่อมีรองเท้าตั้งแต่ ๒ คู่ขึ้นไป จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่ไม่มีรองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนเลยนั้น จะมีมากกว่ากลุ่มเรียนต่อบ้างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตัวอย่างมีดังนี้

ดูเข้า ดูงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนของเด็กกลุ่ม

ตาราง ๔๙. จำนวนดูงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

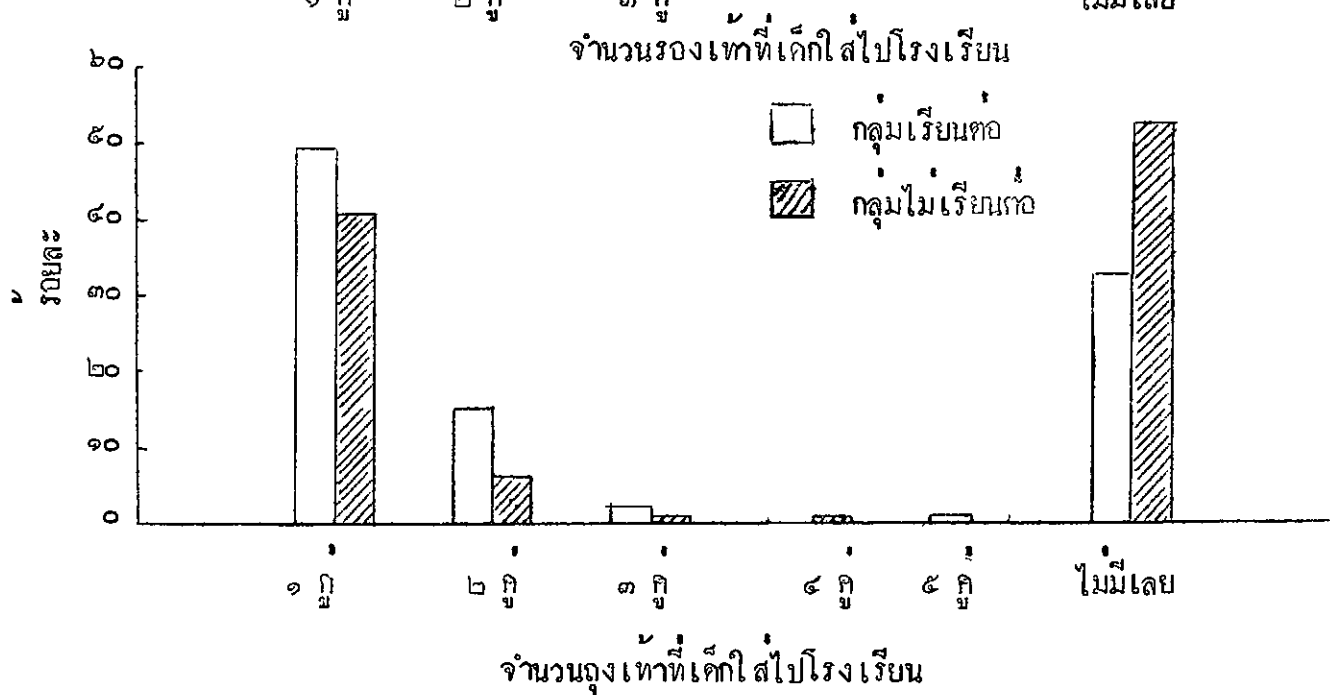
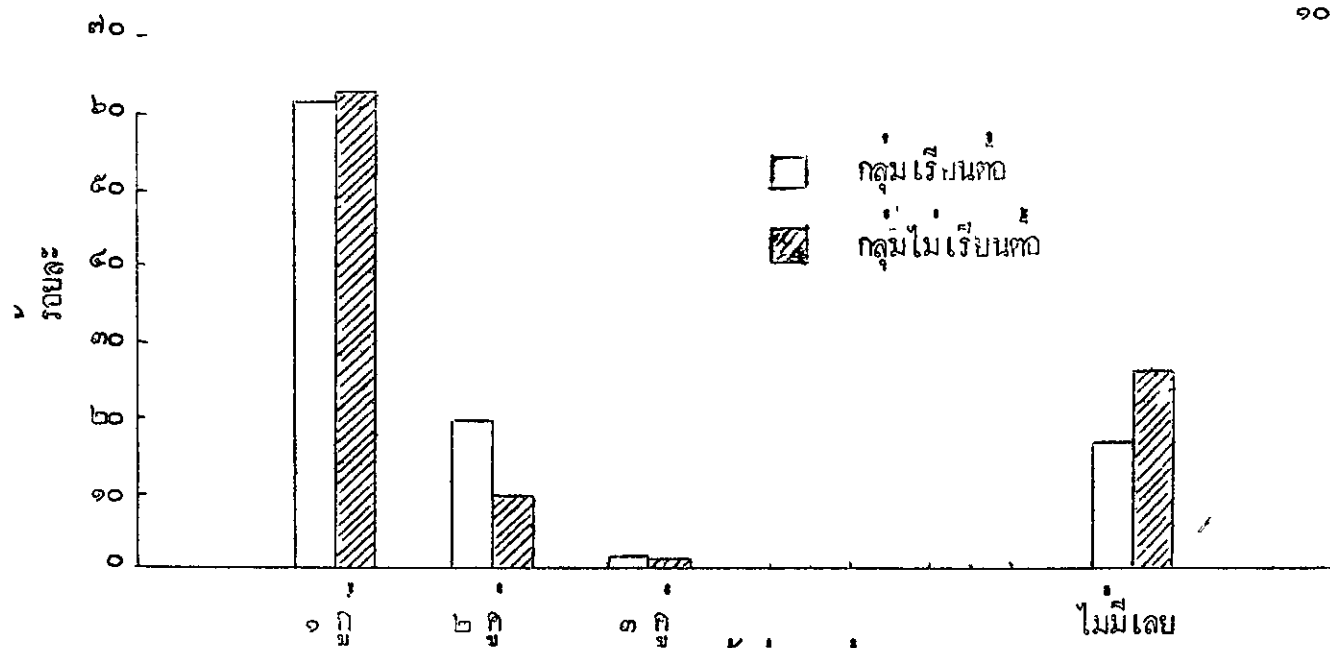
จำนวนดูงเท้า	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
๑ คู่	๑๔๑	๔๔.๓๐	๘๕	๔๐.๐๕	๒.๐๙๔๕ *
๒ คู่	๔๔	๑๕.๓๘	๑๔	๖.๓๑	๓.๒๒๘๕ **
๓ คู่	๖	๒.๑๐	๒	๐.๙๐	๑.๐๘๕๖
๔ คู่	—	—	๑	๐.๔๕	๐.๑๒๖๓
๕ คู่	๓	๑.๐๕	—	—	๑.๕๕๒๓
ไม่มีเลย	๙๒	๓๒.๑๓	๑๑๖	๕๒.๒๕	๔.๖๒๓๖ *
รวม	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๑๒	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๙. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากมีดูงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนขนาด ๑ คู่
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีรองเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนตั้งแต่ ๑ คู่ ขึ้นไป จะมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่ไม่ได้ดูงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนเลยนั้นจะมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๔ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
ที่มีรองเท้าและถุงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียน

(ง) การนำเอาเครื่องแบบนักเรียนมาไว้ที่บ้าน จากการ
ศึกษาพบว่าเสื้อผ้าที่เด็กใจแต่งไปโรงเรียนนั้น เด็กได้นำไปใช้เมื่อเวลาอยู่กับบ้านหรือไม่
ทำใหทราบผลดังนี้ คือ

ตาราง ๔๔. การนำเอาเสื้อผ้าที่แต่งไปโรงเรียนมาไว้ที่บ้าน ของเด็กกลุ่มที่จะเรียน
ต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การนำเอาเสื้อผ้าที่แต่ง ไปโรงเรียนมาไว้ที่บ้าน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
นำมาไว้	๑๕	๕.๑๕	๒๕	๑๑.๑๖	๒.๕๐๐๔ **
ไม่ไว้	๒๗๒	๘๔.๘๕	๑๘๙	๘๘.๘๔	๒.๕๐๐๔ **
รวม	๒๘๗	๑๐๐.๐๐	๒๑๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๔. ปราบกฎผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากไม่ได้นำเอาเครื่อง
แต่งกายซึ่งใจแต่งไปโรงเรียนมาไว้ที่บ้าน

๒. เด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่นำเอาเครื่องแต่งกายซึ่งใจแต่งไปโรงเรียน
มาไว้ที่บ้านมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

(จ) การใช้สื่อร่วมกับพี่น้อง จากการศึกษาว่าสื่อ
ที่เด็กสวมใส่ไปโรงเรียนนั้น เด็กใช้ร่วมกับพี่น้องด้วยหรือไม่ ทำให้ทราบผลดังนี้ คือ

ตาราง ๔๔. การใช้สื่อที่แต่งไปร่วมกับพี่น้องของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การใช้สื่อที่แต่ง ไปโรงเรียนร่วมกับพี่น้อง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ใช้ร่วมกับพี่น้อง	๑๑	๓.๙๘	๖	๒.๖๘	๐.๖๙๒๓
ไม่ใช้ร่วมกับพี่น้อง	๒๔๐	๙๖.๐๒	๒๑๘	๙๗.๓๒	๐.๖๙๒๓
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๔๔. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อไปได้ใช้สื่อที่แต่งไปโรงเรียนร่วมกับพี่น้องภายในครอบครัว
๒. การใช้สื่อร่วมกับพี่น้องภายในครอบครัวของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

(จ) สภาพของเสื่อผ้าที่แต่งไปโรงเรียน สภาพของเสื่อผ้า
ที่แต่งไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตาราง ๕๐. สภาพเสื่อผ้าที่แต่งไปโรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

สภาพของเสื่อผ้า ที่แต่งไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ใหม่ทุกชุด	๒๓	๗.๙๐	๓	๑.๓๔	๓.๗๗๐๔ **
ใหม่บางเกาบาง	๒๕๘	๘๘.๖๖	๒๑๑	๙๔.๒๐	๒.๑๘๕๖ *
เก่าและขาด	๑๐	๓.๔๔	๑๐	๔.๔๖	๐.๕๙๘๒
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๐. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากมีเสื่อผ้าทั้งใหม่และ
เก่าคละกัน

๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีเสื่อผ้าใหม่ทุกชุดมีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เข้า
เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีเสื่อผ้าใหม่บาง
เกาบาง มากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับเด็กที่มีเสื่อผ้า
เก่าและขาดนั้น ทั้งสองกลุ่มมีจำนวนพอ ๆ กัน

จากการศึกษาถึงผู้ซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสำหรับไปโรงเรียนให้เด็กทั้งสองกลุ่ม
ไต่ถามข้อมูลดังนี้

ตาราง ๔๑. ผู้ซื้อเครื่องแต่งกายสำหรับแต่งไปโรงเรียนให้เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ผู้ซื้อเครื่องแต่งกาย ให้แก่นักเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
พ่อแม่	๒๔๕	๘๓.๕๔	๒๑๑	๘๔.๑๘	๒.๒๓๘๐ *
ญาติพี่น้อง	๖	๒.๐๖	๑๒	๕.๓๖	๒.๐๒๐๒ *
คนอื่น ๆ (ชื่อเอง)	—	—	๑	๐.๔๕	๑.๑๓๓๒
	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๖๔	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๑. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากมีพ่อแม่เป็นผู้ซื้อเครื่องแต่งกายสำหรับไปโรงเรียนให้
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่มีพ่อแม่เป็นผู้ซื้อเครื่องแต่งกายให้มากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่มีญาติพี่น้องเป็นผู้ซื้อเครื่องแต่งกายให้มากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๓. เด็กที่จัดหาเครื่องแต่งกายด้วยตนเองนั้น มีเพียง ๑ คน และเป็นเด็กในกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

และหากการศึกษาดังกล่าวมีความรวดเร็วในการขอเครื่องแต่งกายจากผู้นปกครอง เมื่อเวลา
สิ้นสัปดาห์คนไข้ไม่ได้ เด็กได้ให้คำตอบดังนี้ คือ

ตาราง ๕๒. ความรวดเร็วในการขอเครื่องแต่งกายจากผู้นปกครอง
ของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ความรวดเร็วในการขอเครื่อง แต่งกายจากผู้นปกครอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ขอใ้ทันทีที่ ทองรถหลาย ๆ วัน	๑๕๔	๕๒.๕๒	๒๕	๒๕.๐๒	๕.๔๓๕๑
	๑๗๗	๕๗.๐๘	๑๕๕	๗๐.๕๘	๕.๔๓๕๑
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๒. ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อขอเครื่องแต่งกายจากผู้นปกครอง
ใ้ทันทีนั้น มีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒.๕๓ อาหาร

(ก) อาหารเช้า ก่อนที่เด็กจะไปโรงเรียน เด็กได้รับประทานอาหารเช้านี้ กี่

ตาราง ๕๓. การรับประทานอาหารเช้าของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การรับประทานอาหารเช้า	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
รับประทานทุกวัน	๒๔๕	๘๗.๕๔	๒๐๕	๘๑.๕๒	๓.๓๖๒๔ ***
รับประทานเป็นบางวัน	๖	๒.๐๖	๔๘	๘.๐๓	๓.๔๘๑๓ ***
ไม่ได้รับประทานบ่อย ๆ	—	—	๑	๐.๔๕	๑.๑๓๓๒
ไม่เคยได้รับประทานเลย	—	—	—	—	—
รวม	๒๕๑	๑๐๐.๐๐	๒๕๔	๑๐๐.๐๐	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๓. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากรับประทานอาหารเช้าก่อนที่จะมาโรงเรียนทุกวัน

๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่รับประทานอาหารเช้าก่อนมาโรงเรียนทุกวัน จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่ได้รับประทานอาหารเช้าเป็นบางวันจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. เด็กที่ไม่ได้รับประทานอาหารเช้าบ่อย ๆ นั้น มีเพียง ๑ คน และจะเป็นเด็กในกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

(ข) อาหารกลางวัน การรับประทานอาหารกลางวันของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ คือ

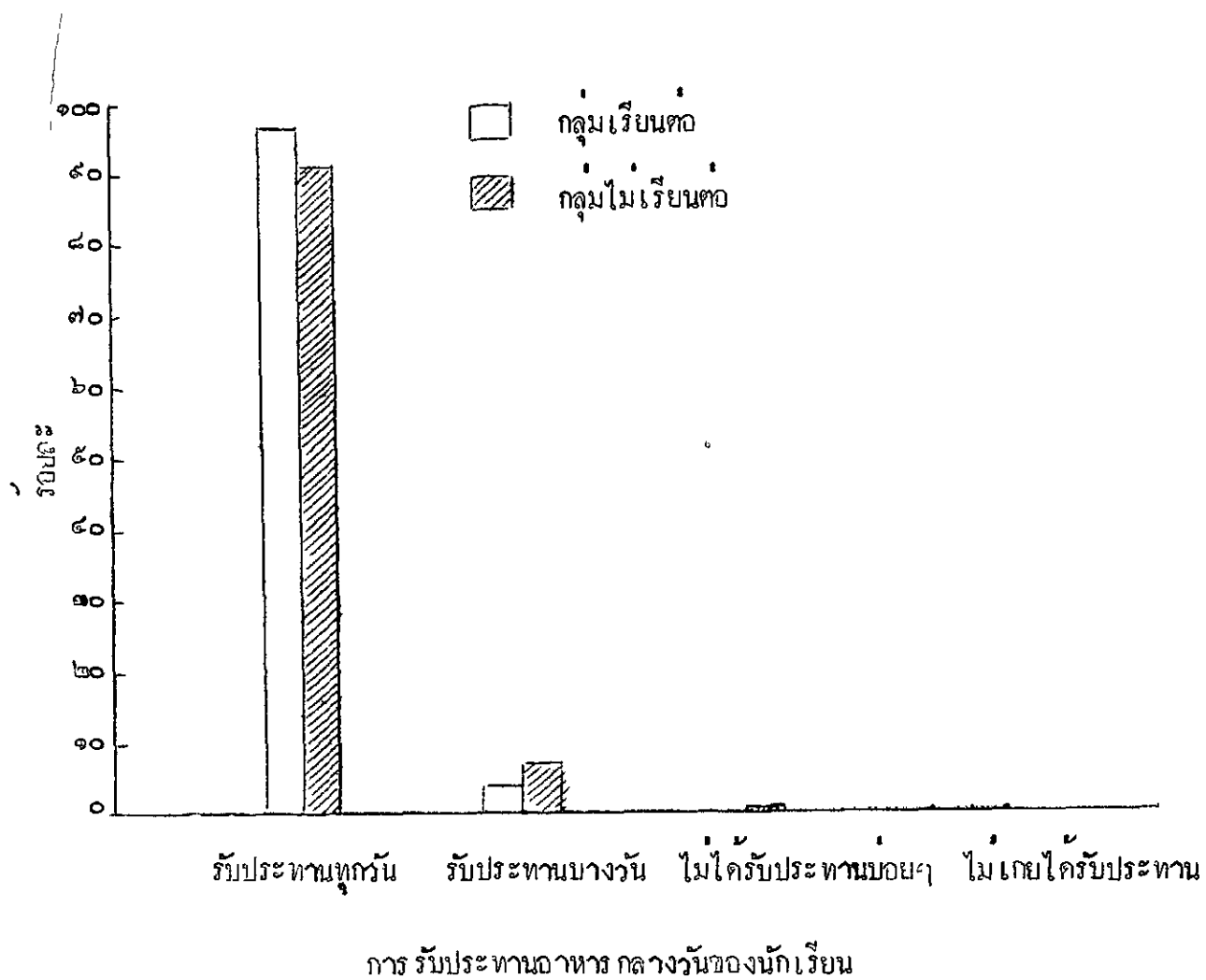
ตาราง ๔๔. การรับประทานอาหารกลางวันของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การรับประทานอาหารกลางวัน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
รับประทานทุกวัน	๒๔๒	๘๖.๘๑	๒๐๖	๘๑.๘๗	๒.๔๘๔๑
รับประทานเป็นบางวัน	๕	๓.๐๘	๑๖	๗.๑๔	๒.๑๒๑๐
ไม่ได้รับประทานเลย	—	—	๒	๐.๘๘	๑.๖๐๖๔
ไม่เคยได้รับประทานเลย	—	—	—	—	—
รวม	๒๘๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๔. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากได้รับประทานอาหารกลางวันทุกวัน
๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่ได้รับประทานอาหาร กลางวันทุกวันมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่ เรียนต่อที่รับประทานอาหาร กลางวันเป็นบางวันมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕
๓. เด็กที่ไม่ได้รับประทานอาหาร กลางวันเลย ๒ คน และมีเพียง ๒ คน และจะเป็นเด็กในกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ภาพที่ ๑๖ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับการรับประทานอาหารกลางวัน

และจากการศึกษาต่อไปนี้ว่านักเรียนได้นำเอาอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียนหรือไม่ ปรากฏผลดังนี้ คือ

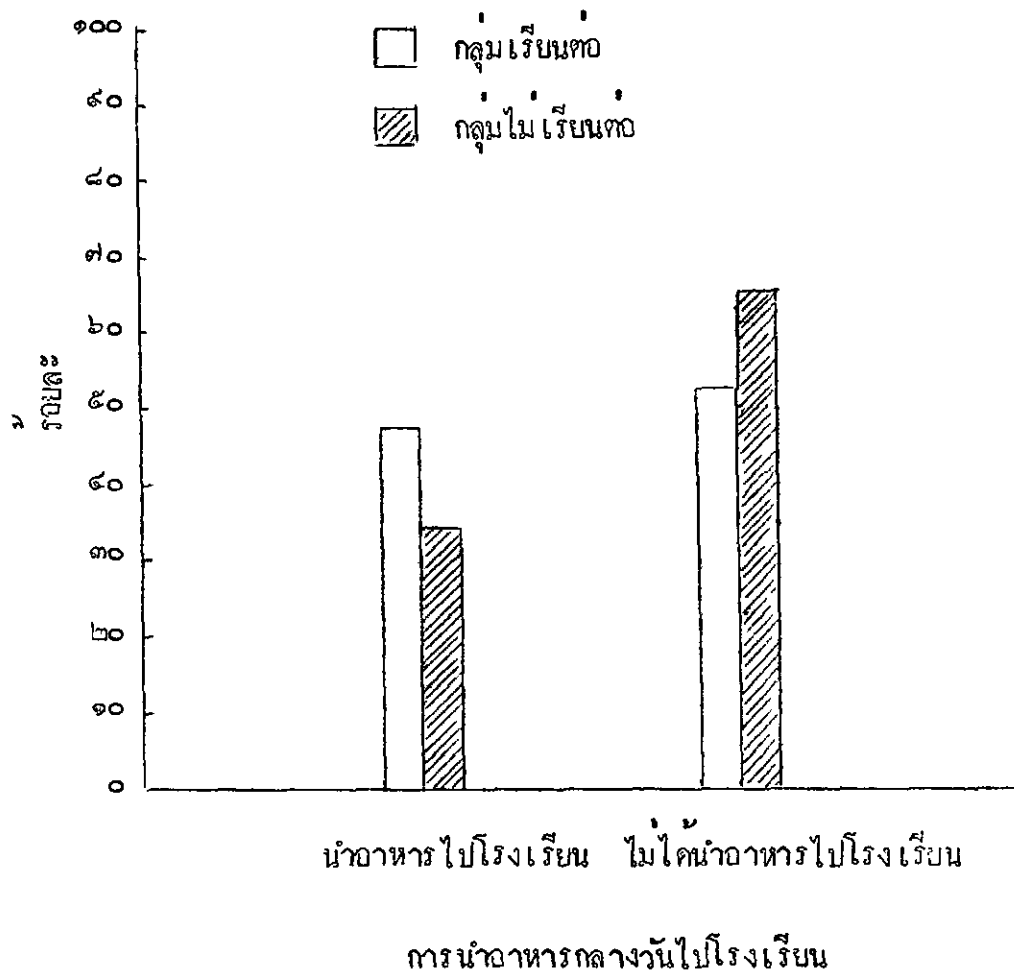
ตาราง ๕๕. การนำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียนของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การนำอาหารกลางวันไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
นำอาหารกลางวันไปโรงเรียน	๑๓๗	๔๓.๘	๓๓	๓๖.๓	๒.๘๕๕๓ **
ไม่ได้นำอาหารกลางวันไปโรงเรียน	๑๕๔	๕๒.๕๒	๑๔๓	๖๐.๖๒	๒.๘๕๕๓ **
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๕. ปรากฏผลดังนี้ คือ

- ส่วนใหญ่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ไม่ได้นำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียน
- เด็กที่นำเอาอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียนจะเป็นเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๓ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับการนำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียน

สำหรับสาเหตุที่เด็กไม่ได้นำอาหารกลางวันไปรับประทานที่โรงเรียนนั้น
มีดังนี้ คือ

ตาราง ๕๖. สาเหตุที่เด็กกลุ่มที่จะ เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ไม่ได้นำอาหาร
กลางวันไปรับประทานที่โรงเรียน

สาเหตุที่เด็กไม่นำอาหาร กลางวันไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
กลับไปรับประทานที่บ้าน ได้เงินค่าอาหาร	๑๓๒	๘๕.๓๑	๑๑๘	๘๐.๘๕	๑.๑๐๑๖
	๒๒	๑๔.๖๙	๒๘	๑๙.๑๕	๑.๑๐๑๖
รวม	๑๕๔	๑๐๐.๐๐	๑๔๖	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๕๖. ปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่ทั้งกลุ่มที่จะ เรียนต่อและกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
กลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน และเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

นอกจากอาหารกลางวันแล้ว เด็กบางคนยังได้รับเงินเป็นค่าขนมอีกด้วย ดังแสดงไว้ในตาราง ๕๗.

ตาราง ๕๗. การได้รับเงินเป็นค่าขนมของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การได้รับเงินเป็นค่าขนม	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ได้เป็นประจำ	๒๓	๒๓.๔๒	๓๖	๔๘.๓๓	๑.๓๑๕๐
ได้เป็นบางครั้ง	๕	๑.๘๖	๕	๕.๕๕	๑.๓๐๓๒
ไม่ได้เลย	๒๐๑	๓๔.๗๒	๑๕๑	๓๓.๐๔	๐.๑๖๕๒
รวม	๒๒๙	๑๐๐.๐๐	๑๙๒	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๕๗. ปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่ทั้งกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อไม่ได้รับเงินเป็นค่าขนม และเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

(ค) อาหาร เป็น การรับประทานอาหาร เป็นของ เด็กที่เป็น
กลุ่มตัวอย่างนี้ด้วย คือ

ตาราง ๕๕. การรับประทานอาหาร เป็นของ เด็กกลุ่มที่จะ เปรียบเทียบกับกลุ่มที่จะไม่ เปรียบ

การรับประทานอาหาร เป็น	กลุ่มเปรียบเทียบ		กลุ่มไม่ เปรียบ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
รับประทาน <u>อาหาร</u> อื่นหน้าทุกวัน	๒๕๔	๘๓.๒๕	๓๓๓	๘๖.๖๓	๓.๐๐๖๔ **
มีอาหารจำกัด แต่รับประทาน					
ทุกวัน	๓๖	๑๒.๓๓	๕๐	๒๒.๗๒	๓.๐๐๑๔ **
ไม่ได้รับประทานเป็นบางวัน	๑	๐.๓๔	๑	๐.๔๕	๐.๑๔๔๕
ไม่ได้รับประทานเลยบ่อย ๆ	—	—	—	—	—
รวม	๒๙๑	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๕. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่เด็กกลุ่มที่จะ เปรียบเทียบกับกลุ่มที่จะไม่ เปรียบได้ รับประทานอาหาร
เป็นอย่างอื่นหน้าทุกวัน

๒. เด็กกลุ่มที่จะ เปรียบเทียบที่ รับประทานอาหาร เป็นอย่างอื่นหน้าทุกวัน จะมี
มากกว่ากลุ่มไม่ เปรียบเทียบ ส่วนกลุ่มที่จะไม่ เปรียบเทียบที่มีอาหาร เป็นรับประทานบางจำกัด แต่ก็มี
รับประทานทุกวันก็มี จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะ เปรียบเทียบ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. สำหรับเด็กที่ไม่ได้รับประทานอาหาร เย็นเป็นบางวันนั้น มีเพียง ๒ คน และทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

๒.๕๔ การใช้แรงงานเด็ก

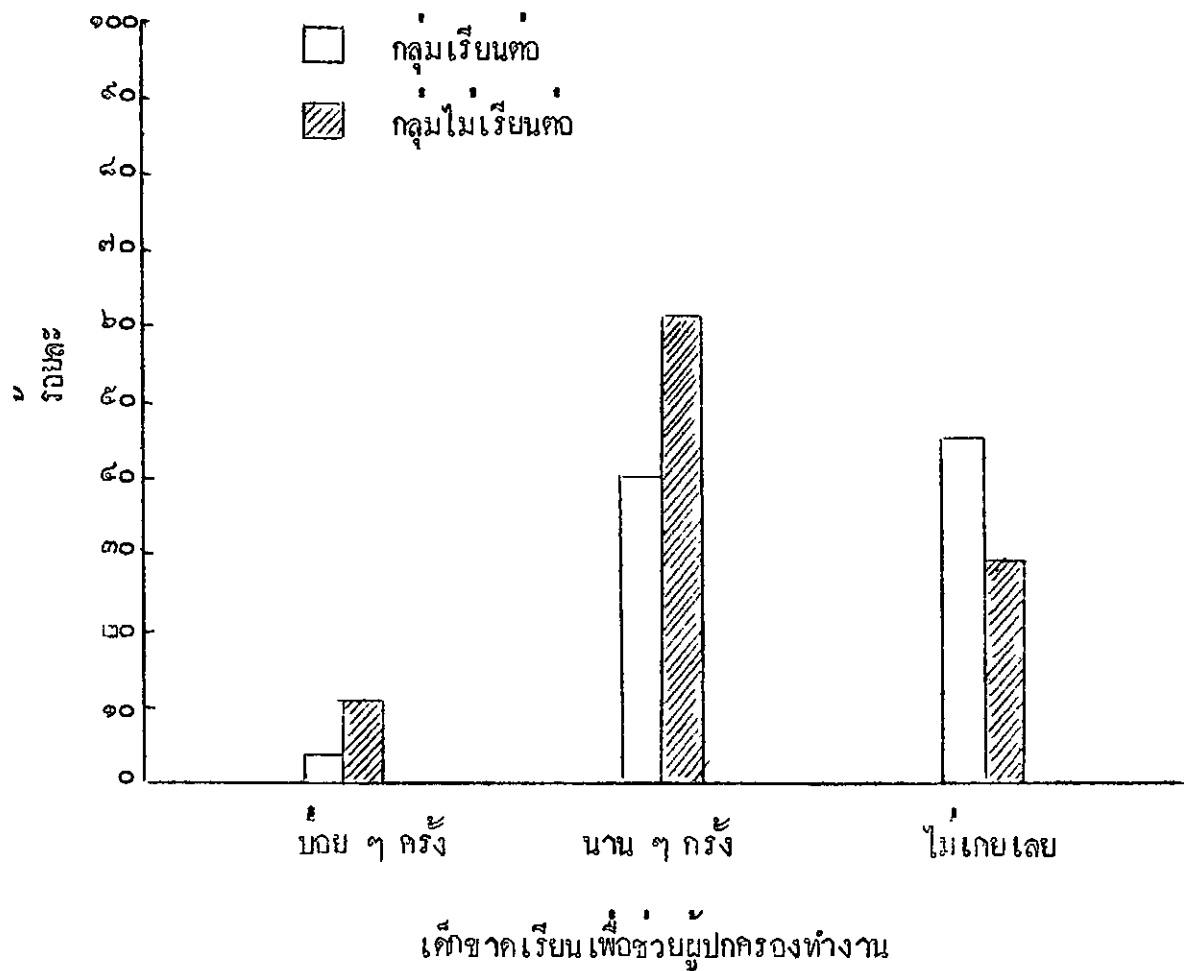
(ก) ความต้องการใช้แรงงานเด็ก จากการสัมภาษณ์ได้ทรา
 悉ขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานหรือไม่นั้น ทำให้ทราบข้อมูลดังนี้ คือ

ตาราง ๕๔. การขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานของ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
 กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การขาดเรียนเพื่อช่วย ผู้ปกครองทำงาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
น้อย ๆ ครั้ง	๑๐	๓.๔๔	๒๔	๑๐.๗๑	๓.๒๙๔๓ **
นาน ๆ ครั้ง	๑๑๔	๔๐.๘๔	๑๓๗	๖๐.๑๖	๔.๕๖๑๒ **
ไม่ เคยเลย	๑๖๒	๕๕.๖๗	๖๓	๒๘.๑๓	๖.๒๔๖๘ **
รวม	๒๘๖	๑๐๐.๐๐	๒๒๔	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕๔. ปรากฏว่า เด็กที่เคยขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานน้อย ๆ ครั้ง
 หรือนาน ๆ ครั้ง จะเป็นเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ส่วนเด็กที่ไม่เคยขาด
 โรงเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานเลยนั้น จะเป็นเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียน
 ต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๘ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเกี่ยวกับการช่วยผู้ปกครองทำงาน

และการสัมภาษณผู้ปกครองถึงความต้องการที่จะให้เด็กได้ช่วยทำงาน ทำให้ทราบ
ข้อมูลดังนี้ คือ

ตาราง ๒๐. ความต้องการให้เด็กช่วยทำงาน ของผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
กับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ความต้องการให้เด็กช่วย ทำงานของผู้ปกครอง	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ต้องการทุกวัน	๑๔๕	๕๑.๖๐	๑๐๔	๔๘.๖๐	๐.๖๖๒๒
ต้องการบ่อย ๆ	๒๒	๙.๒๕	๓๓	๑๕.๙๕	๑.๙๕๙๖
นาน ๆ ต้องการครั้งหนึ่ง	๘๖	๓๐.๖๑	๒๖	๓๐.๘๔	๐.๐๕๕๐
ไม่ต้องการเลย	๒๔	๘.๕๔	๑๒	๕.๖๑	๑.๒๔๖๑
รวม	๒๙๗	๑๐๐.๐๐	๒๑๕	๑๐๐.๐๐	

จากตาราง ๒๐. ปรากฏว่า ความต้องการใช้แรงงานเด็กของผู้ปกครองของเด็ก
กลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ไม่มีความแตกต่างกัน

สำหรับเวลาที่ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงานมีดังนี้ คือ

ตาราง ๒๑. เวลาที่ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงาน^๑

เวลาที่ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	คำตอบของผู้ปกครอง	ร้อยละ	คำตอบของผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ตลอดวัน	๒๓	๖.๕๓	๕๐	๒๒.๓๓	๕.๓๖๔๑ **
ตอนเช้า	๕๔	๒๔.๕๔	๓๔	๑๕.๕๕	๓.๕๖๐๖ **
ตอนกลางวัน	๕	๒.๓๓	๒๐	๙.๐๙	๓.๒๔๖๔ **
ตอนเย็น	๒๐๔	๖๑.๘๒	๑๑๖	๕๒.๓๓	๒.๑๒๕๐ *
รวม	๓๓๐	๑๐๐.๐๐	๒๒๐	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่ผู้ปกครองต้องการให้เด็กช่วยทำงานในตาราง ๒๑. ปรากฏว่า ในจำนวนผู้ปกครองที่ต้องการให้แรงงานเด็กตลอดวันกับตอนกลางวันนั้น กลุ่มไม่เรียนต่อจะมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนผู้ปกครองของเด็กที่ต้องการให้แรงงานเด็กในตอนเช้ากับตอนเย็น กลุ่มเรียนต่อจะมากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

^๑ ผู้ปกครองคนหนึ่ง ๆ เลือกตอบได้หลายคำตอบ

และจากการศึกษาต่อไปว่า ถ้าหากไม่มีบุตรหลานช่วยทำงานแล้ว การประกอบอาชีพของ
ผู้ปกครองจะเป็นอย่างไรนั้น ทำให้ทราบข้อมูลดังนี้ คือ

ตาราง ๒๒. ผลการประกอบอาชีพของผู้ปกครอง ถ้าไม่มีเด็กช่วยทำงาน

ผลการประกอบอาชีพของ ผู้ปกครองถ้าไม่มีเด็กช่วยทำงาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	จำนวน ผู้ปกครอง	ร้อยละ	
ยังทำได้	๑๕๑	๕๕.๘๓	๘๑	๓๘.๓๙	๓.๘๒๙๘ **
ทำได้แต่ขลุกขลัก	๑๑๔	๔๒.๒๒	๑๒๐	๕๖.๘๙	๓.๑๙๔๐ **
ทำไม่ได้เลย	๕	๑.๘๕	๑๐	๔.๗๒	๑.๔๑๓๓
รวม	๒๗๐	๑๐๐.๐๐	๒๑๑	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการวิเคราะห์ถึงการประกอบอาชีพของผู้ปกครองว่า ถ้าไม่มีเด็กช่วยทำงานแล้ว
การประกอบอาชีพจะเป็นอย่างไรในตาราง ๒๒. ปรากฏว่าผู้ปกครองที่ยังประกอบอาชีพได้ดี
นั้น กลุ่มที่จะเรียนต่อจะมากกว่ากลุ่มไม่เรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพอย่างขลุกขลักหรือขาดแรงงานเด็กไม่ได้เลยนั้น กลุ่มไม่เรียนต่อ
จะมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ โดยเฉพาะในกลุ่มที่ตอบว่าทำได้แต่ขลุกขลักนั้น จะมีความแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

(ข) ประเภทและชนิดของงานที่เด็กช่วยผู้ปกครอง จากการ
สัมภาษณ์เด็กถึงประเภทของงานที่ช่วยผู้ปกครองทำนั้น ปรากฏผลดังนี้ คือ

ตาราง ๒๓. ประเภทของงานที่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
ช่วยผู้ปกครอง

ประเภทของงาน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
งานภายในบ้าน	๑๒๗	๕๔.๔๔	๑๗๕	๘๓.๘๕	๔.๑๘๙๐ **
งานรับจ้างนอกบ้าน	๑	๐.๓๘	๓	๑.๔๖	๐.๓๘๕๒
งานทั้งภายในบ้านและ รับจ้างนอกบ้านรวมกัน	๑	๐.๓๘	๒๓	๑๑.๒๙	๔.๑๕๘๒ **
รวม	๑๒๙	๑๐๐.๐๐	๑๖๑	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๓. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. ส่วนใหญ่ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อช่วยผู้ปกครองทำงานภายในบ้าน

๒. เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่ช่วยผู้ปกครองทำงานภายในบ้านจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่ช่วยผู้ปกครองทำงานทั้งภายในบ้านและรับจ้างนอกบ้านรวมกัน จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สำหรับพนักงานที่เด็กช่วยผูกครองทำนั้น มีดังนี้คือ

ตาราง ๖๔. พนักงานที่เด็กช่วยผูกครอง ๒

ชนิดของงาน	กลุ่มเรียนต่อ			กลุ่มไม่เรียนต่อ			ทั้งสองกลุ่มรวมกัน		
	คำตอบ ของเด็ก	ร้อยละ	อันที่	คำตอบ ของเด็ก	ร้อยละ	อันที่	คำตอบ ของเด็ก	ร้อยละ	อันที่
<u>งานภายในบ้าน</u>									
การครัว (จากตลาด, ทำกับข้าว, ล้างจาน, ผ่าเนื้อ)	๖๖	๑๖.๕๒	๓	๓๒	๑๑.๑๕	๖	๙๘	๑๔.๕๖	๓
ตัดหญ้า	๒๘	๗.๔๔	๒	๖๑	๒๑.๒๕	๑	๑๒๙	๑๙.๐๖	๒
เผายาน	๑๔	๓.๕๙	๔	๑๖	๕.๕๓	๓	๓๐	๔.๔๓	๓
ทำความสะอาด	๙๒	๒๓.๕๙	๑	๔๐	๑๓.๙๔	๓	๑๓๒	๑๙.๕๐	๑
ซักผ้า	๑๓	๓.๓๓	๔	๕	๑.๖๔	๔	๑๘	๒.๖๖	๔
เลี้ยงน้อง	๔๓	๑๑.๐๓	๔	๔๓	๑๖.๓๘	๒	๘๖	๑๓.๓๐	๔
<u>งานอาชีพ</u>									
ทำนา, ทำสวน, ทำไร่	๒๓	๕.๘๙	๖	๓๕	๑๒.๒๐	๕	๕๘	๘.๕๓	๖
เลี้ยงสัตว์	๔๓	๑๑.๐๓	๔	๓๙	๑๓.๕๙	๔	๘๒	๑๒.๑๑	๕
ขายของ	๒๑	๕.๓๘	๓	๔	๑.๓๙	๑๐	๒๕	๓.๖๙	๔
รับจ้าง	๓	๑.๘๐	๑๐	๔	๒.๓๙	๔	๑๕	๒.๒๒	๑๐
รวม	๓๕๐	๑๐๐.๐๐	—	๒๘๓	๑๐๐.๐๐	—	๖๓๓	๑๐๐.๐๐	—

จากตาราง ๒๔. ปรากฏผลดังนี้ คือ

๑. งานที่เด็กกลุ่มเรียนต่อช่วยผู้ปกครองทำเรื่องจากมากไปหาน้อย คือ
 ทำความสะอาดบ้าน ตักน้ำ การกรรว เลี้ยงน้อง เลี้ยงสัตว์ ทำนา ทำสวน และทำไร่
 ชายของ เฝ้านาน ชักเรือเสื่อผ้า และรับจ้าง
๒. งานที่เด็กกลุ่มไม่เรียนต่อช่วยผู้ปกครองทำเรื่องจากมากไปหาน้อย คือ
 ตักน้ำ เลี้ยงน้อง ทำความสะอาดบ้าน เลี้ยงสัตว์ ทำนา ทำสวน และทำไร่ การกรรว
 เฝ้านาน รับจ้าง ชักเรือเสื่อผ้า และชายของ
๓. งานที่เด็กทั้งสองกลุ่มช่วยผู้ปกครองทำเรื่องลำดับจากมากไปหาน้อย คือ
 ทำความสะอาดบ้าน ตักน้ำ การกรรว เลี้ยงน้อง เลี้ยงสัตว์ ทำนา ทำสวน และทำไร่
 เฝ้านาน ชายของ ชักเรือเสื่อผ้า และรับจ้าง

๒.๓ สภาพแวดล้อม

๒.๖๑ ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

จากการศึกษาถึงระยะทางจากบ้านของนักเรียนถึงโรงเรียนที่สอนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในตำบลที่ขยายการศึกษากลับกับ ปรากฏดังนี้ คือ

ตาราง ๒๕. ระยะทางจากบ้านของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อถึงโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
ไม่ถึง ๑ กิโลเมตร	๑๓๖	๔๙.๒๒	๑๐๖	๔๙.๓๕	๑.๐.๑๔๔
๑ กิโลเมตร	๕๓	๓๓.๖๘	๖๐	๒๗.๐๓	๑.๖๒๗
๒ กิโลเมตร	๓๘	๑๓.๒๐	๔๔	๑๙.๘๒	๒.๐๗๕ *
๓ กิโลเมตร	๑๐	๓.๔๓	๘	๓.๖๐	๐.๗๙๒
๔ กิโลเมตร	๓	๑.๐๔	๓	๑.๓๕	๐.๗๒๓
๕ กิโลเมตร ขึ้นไป	๔	๑.๓๕	๑	๐.๔๕	๑.๗๓๕
รวม	๒๘๔	๑๐๐.๐๐	๒๒๒	๑๐๐.๐๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๕. ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่อยู่ห่างจากโรงเรียนประมาณ ๒ กิโลเมตร มีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกัน

๒.๒๒ การเดินทางไปโรงเรียน

ถ้าหากเด็กจะเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เด็กจะไป
โรงเรียนโควิวิทักไหม คือ

ตาราง ๒๒. การเดินทางไปยังโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ของ เด็กกลุ่มที่จะ
เรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

การเดินทางไปโรงเรียน	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (CR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
เดิน	๒๑๒	๙๓.๖๐	๑๙๒	๘๖.๔๔	๓.๕๗๑๖ **
จักรยาน	๖๕	๒๒.๕๗	๒๔	๑๒.๖๑	๒.๔๕๓๓ **
รถยนต์โดยสาร	๙	๒.๕๓	๒	๐.๙๐	๑.๓๐๘๑
อื่น ๆ (รวมรถรับจ้าง)	๔	๑.๓๘	—	—	๑.๐๓๗๓
รวม	๒๘๘	๑๐๐.๐๐	๒๒๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๒. ปรากฏผลดังนี้ คือ

- ส่วนใหญ่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ จะใช้วิธีเดินไปโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
- เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อที่จะไปโรงเรียนโดยจักรยานจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อที่จะไปโรงเรียนโดยการเดินจะมีมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับการเดินทางไปโรงเรียนโดยรถยนต์และสามล้อรับจ้าง ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

๒.๒๓ ความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียน

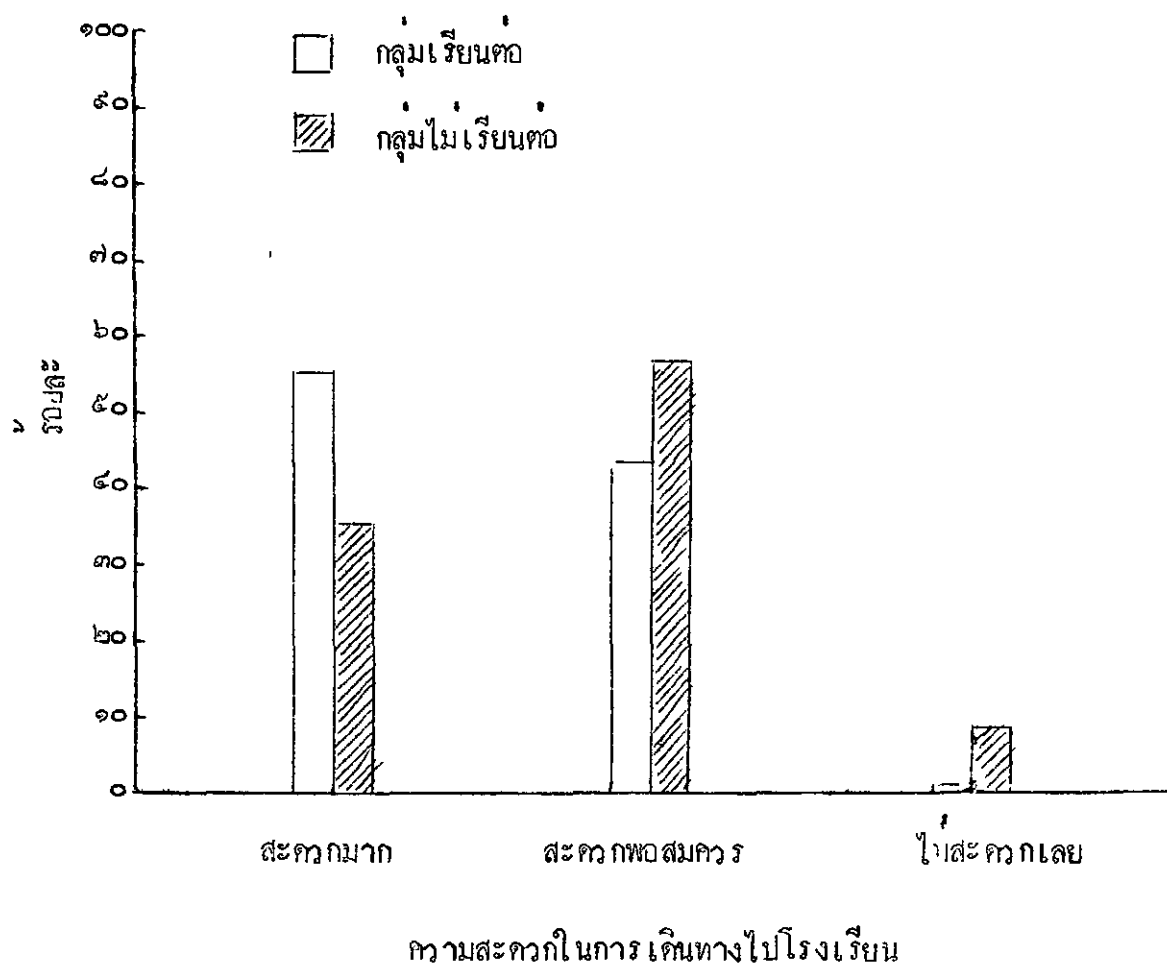
จากการศึกษาถึงความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ทำให้ทราบดังนี้ คือ

ตาราง ๒๗. ความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
ของ เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ

ความสะดวกในการเดินทางไป โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย	กลุ่มเรียนต่อ		กลุ่มไม่เรียนต่อ		อัตราส่วนวิกฤติ (OR)
	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	จำนวนเด็ก	ร้อยละ	
สะดวกมาก	๑๖๐	๕๕.๕๖	๓๘	๓๙.๑๓	๔.๖๐๓๓ **
สะดวกพอสมควร	๑๒๕	๔๓.๔๐	๑๒๖	๕๖.๓๖	๓.๐๐๖๕ **
ไม่สะดวกเลย	๓	๑.๐๔	๑๘	๘.๑๑	๔.๐๐๘๐ **
รวม	๒๘๘	๑๐๐.๐๐	๒๗๒	๑๐๐.๐๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๗. ปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่บอกว่าการเดินทางจากบ้านไปยังโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายมีความสะดวกมากนั้น จะเป็นเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนเด็กที่บอกว่าการเดินทางไปโรงเรียนมีความสะดวกพอสมควร กับไม่สะดวกเลยนั้น จะเป็นเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมากกว่ากลุ่มที่จะเรียนต่อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ภาพที่ ๑๔ เปรียบเทียบร้อยละของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ
เกี่ยวกับความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

บทที่ ๔

ผลของการศึกษาค้นคว้า (ต่อ)

๓. ความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็ก

จากการศึกษาถึงความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนกับภูมิหลัง
ของเด็กโดยใช้วิธีหาค่าไคสแควร์ (Chi-square) ปรากฏผลในตาราง ๕. ดังนี้

ตาราง ๕. ความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็ก

ภูมิหลังของเด็ก	ค่าความเกี่ยวข้องจาก χ^2	
	df	ค่า χ^2
๑. ลักษณะของเด็ก		
๑.๑ เพศ	๑	๐.๕๘๕๖
๑.๒ อายุ	๒	๕๕.๒๓๕๑ **
๑.๓ ภาวะการเรียน	๑	๔๐.๐๙๔๒ **
๑.๔ สุขภาพ - การเจ็บป่วย	๒	๔.๐๖๕๔
- โรคประจำตัว	๑	๐.๐๐๙๔
๒. ลักษณะของบุคคลกรของ		
๒.๑ ระดับการศึกษาของบุคคลกรของ	๔	๔๔.๘๘๓๓ **
๒.๒ การเห็นคุณค่าของการศึกษา	๑	๑๖๙.๙๙๑๓ **
๒.๓ การสนับสนุนการศึกษาของบุตรหลาน	๑	๓๙๙.๒๙๕๑ **
๒.๔ การเอาใจใส่ต่อการศึกษามือบุตรหลาน	๓	๒๔.๓๓๒๔ **
๓. ลักษณะของครอบครัว		
๓.๑ จำนวนสมาชิกภายในครอบครัว	๑๐	๑๓.๒๕๖๔
๓.๒ จำนวนบุตรหลานในความรับผิดชอบ	๔	๑๕.๕๘๒๑

ตาราง ๒๘. (ต่อ)

ภูมิหลังของเด็ก	การทดสอบเกี่ยวกับ χ^2	
	df	ค่า χ^2
๕.๒ เครื่องแต่งกาย - เสื้อ	๒	๒๔.๔๐๐๖ **
- กางเกงหรือกระโปรง	๒	๑๓.๒๖๐๐ **
การซักเครื่องแต่งกาย	๑	๒๘.๔๕๓๘ **
๕.๓ อาหารกลางวัน	๒	๕.๓๕๒๘
๕.๔ การไต่แรงงานเด็ก	๒	๑๖.๕๔๔๕ **
๖. สภาพแวดล้อม		
๖.๑ ระยะทาง	๕	๖.๔๖๖๔
๖.๒ ความสะดวกสบายในการเดินทาง	๒	๒๘.๓๓๔๓ **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการศึกษาถึงความเกี่ยวข้องของการไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็กในตาราง ๒๘. อาจสรุปได้ว่าเด็กจะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนั้น มีความเกี่ยวข้องกับภูมิหลังในด้านต่อไปนี้

๑. ลักษณะของเด็ก - เด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อ ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีอายุมากกว่าเด็กที่จะเรียนต่อ และเป็นเด็กที่เกียจคร้านหรือเคยขี้ขลาดมากจน สำหรับในเรื่องเพศและสุขภาพของเด็ก แสดงให้เห็นว่าไม่เกี่ยวข้องกับการไม่เข้าเรียนต่อของเด็กกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้

๒. ลักษณะของอุปการครอง - เด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อ ส่วนมากเป็นเด็กที่มีอุปการครองสำเร็จการศึกษาค่าต่ำกว่าชั้นประถมศึกษา ๔ และไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา ไม่สนับสนุน

การศึกษาว่าเรียนของบุตรหลาน และไม่เอาใจใส่ต่อการศึกษานองบุตรหลาน

๓. ลักษณะของครอบครัว — เด็กที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนมากมีจำนวนพี่น้องที่เป็นนักเรียน และพี่น้องที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย หรือชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้นไปน้อยกว่าเด็กที่จะเข้าเรียนต่อ แต่จะมีพี่น้องที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียนมากกว่าเด็กที่จะเรียนต่อ สำหรับในเรื่องจำเพาะสมาชิกภายในครอบครัวและจำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบนั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อเลย

๔. สภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว — เด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อ ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรรมและรับจ้าง และมีรายได้ของครอบครัวต่ำกว่ารายได้ของครอบครัวของเด็กที่จะเรียนต่อ

๕. สภาวะเศรษฐกิจที่เกี่ยวกับตัวเด็ก — เด็กที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากเป็นเด็กที่มีอุปการะการเรียนไม่ครบ มีเครื่องแต่งกายไม่เพียงพอ และมีความจำเป็นที่จะต้องช่วยผู้ปกครองทำงาน

๖. สภาพแวดล้อม — โดยทั่วไปเด็กที่จะไม่เข้าเรียนก่อนนั้น เป็นเพราะไม่ได้รับความสะดวกสบายในการเดินทางไปโรงเรียน ไม่เกี่ยวกับระยะทางจากบ้านไปโรงเรียน

๔. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

๔.๑ สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่

ครูใหญ่ของโรงเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ตามที่ไต่ถามจากประสบการณ์ดังนี้คือ

ตาราง ๒๔. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
วิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่^๓

สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ วิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่	จำนวนคำตอบ ของครูใหญ่	ร้อยละ
๑. ผู้ปกครองยากจน	๔๑	๔๕.๕๖
๒. ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ	๓๗	๔๑.๕๔
๓. ขาดผู้ปกครองทำงานบ้าน	๑๐	๑๑.๑๑
๔. การเดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก	๖	๖.๖๗
๕. ผู้ปกครองมีบุตรมาก	๕	๕.๕๖
๖. เด็กออกไปประกอบอาชีพ	๔	๔.๔๔
๗. สติปัญญาของเด็กไม่ดี	๓	๓.๓๓
๘. เด็กที่ไม่มีความกระตือรือร้น	๒	๒.๒๒
๙. เด็กออกไปเพื่อหารายได้	๒	๒.๒๒
รวม	๙๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๔ ปรากฏผลดังนี้คือ คำตอบที่ครูใหญ่บอกว่าการผู้ปกครองยากจนมีมากที่สุดประมาณเกือบครึ่งหนึ่งของคำตอบทั้งหมด คำตอบที่ว่าการผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ และเด็กออกไปช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน เมื่อรวมกันแล้วสองสาเหตุนี้มีประมาณหนึ่งในสี่ของจำนวนคำตอบทั้งหมด ที่เหลืออีกประมาณหนึ่งในสี่ของคำตอบทั้งหมดจะเป็นสาเหตุเกี่ยวกับการเดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก ผู้ปกครองมีบุตรมาก เด็กออกไปประกอบอาชีพ สติปัญญาของเด็กไม่ดี

^๓ ครูใหญ่คนหนึ่ง ๆ ตอบได้หลายคำตอบ

เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน และเด็กออกไปเพื่อหาเงิน ซึ่งแต่ละสาเหตุมีจำนวนคำตอบพอ ๆ กัน

๔.๒ สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์จากคำตอบของนักเรียน

จากการวิเคราะห์เชิงสาเหตุที่เด็กจะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เด็กไขว่คว้าสาเหตุไว้มากมาย ดังนี้

ตาราง ๘๐. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
วิเคราะห์จากคำตอบของนักเรียน

สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ วิเคราะห์จากคำตอบของนักเรียน	จำนวนคำตอบ ของนักเรียน	ร้อยละ
๑. ผู้ปกครองยากจน	๔๑	๕๖.๘๘
๒. ช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน	๔๒	๕๖.๒๕
๓. สติปัญญาของเด็กไม่ดี	๖	๓.๓๕
๔. ไม่ชอบเรียน (ไม่มีความกระตือรือร้น)	๕	๓.๑๒
๕. ออกไปเพื่อหาเงิน	๕	๓.๑๒
๖. ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ	๕	๓.๑๒
๗. ออกไปประกอบอาชีพ	๓	๑.๘๘
๘. ผู้ปกครองมีบุตรมาก	๒	๑.๒๕
๙. สุขภาพของเด็กไม่ดี	๑	๐.๖๓
รวม	๑๖๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗๐. ปรากฏว่า เด็กให้คำตอบว่าผู้ปกครองยากจน มีมากกว่าครึ่งหนึ่งของคำตอบทั้งหมด (เกือบ ๕๗ เปอร์เซ็นต์) เด็กให้คำตอบว่าออกไปช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน มีประมาณหนึ่งในสี่ของคำตอบทั้งหมด และที่เหลืออีกประมาณหนึ่งในสี่จะเป็นสาเหตุเกี่ยวกับสติปัญญาของเด็กไม่ดี เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ออกไปเพื่อนชวเลข ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ ออกไปเพื่อประกอบอาชีพ ผู้ปกครองมีบุตรมาก และเด็กมีสุขภาพไม่ดี

๔.๓ สาเหตุที่เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย วิเคราะห์จากคำตอบของผู้ปกครอง

จากการวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมบุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ผู้ปกครองให้คำตอบดังนี้คือ

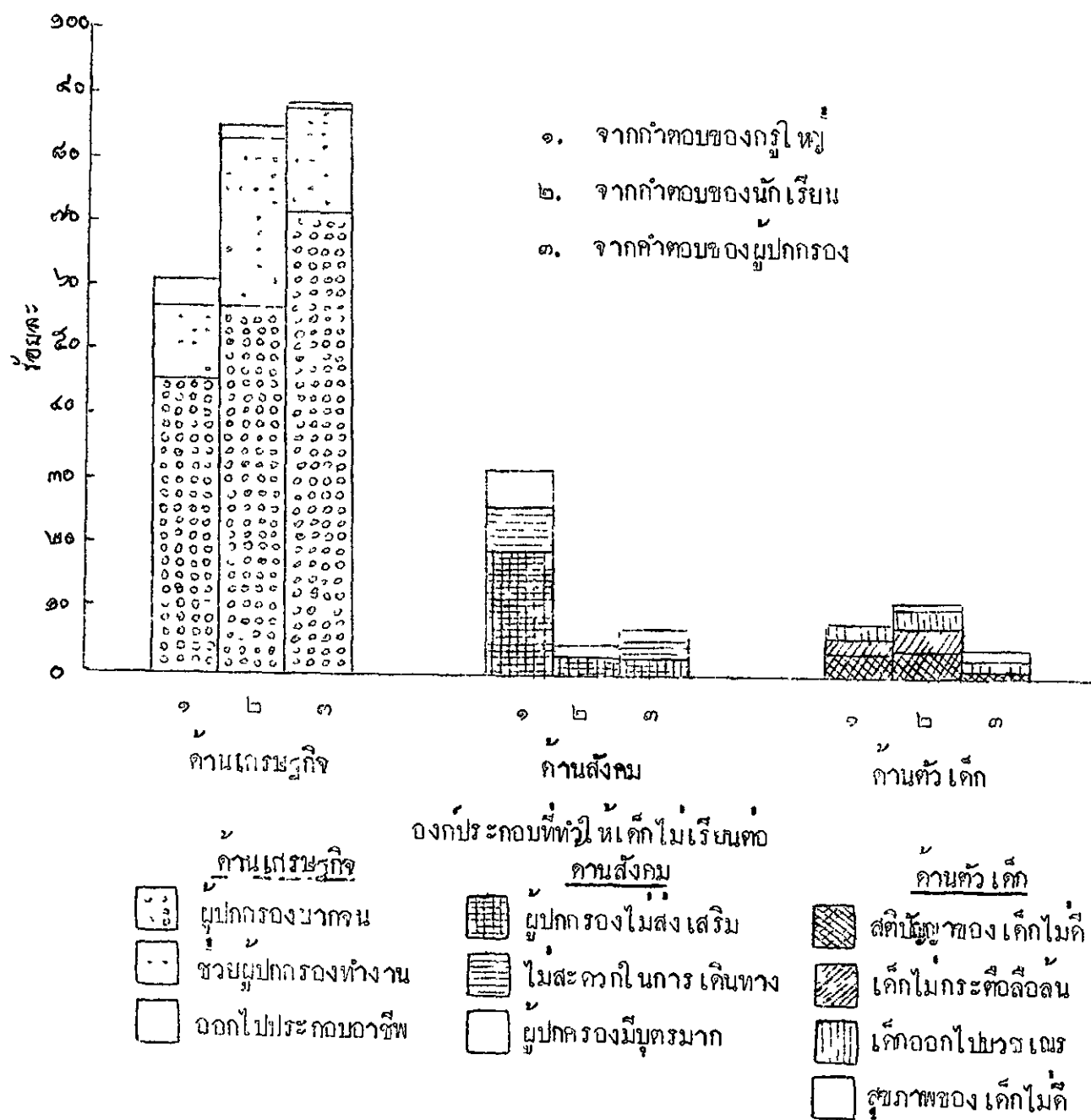
ตาราง ๗๑. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
วิเคราะห์จากคำตอบของผู้ปกครอง

สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ วิเคราะห์จากคำตอบของผู้ปกครอง	คำตอบของผู้ปกครอง	ร้อยละ
๑. ผู้ปกครองยากจน	๑๒๘	๓๑.๕๑
๒. ต้องการให้เด็กช่วยทำงาน	๒๙	๑๖.๒๕
๓. ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ	๕	๒.๘๑
๔. การเดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก	๕	๒.๘๑
๕. ออกไปเพื่อนชวเลข	๓	๑.๖๕
๖. สุขภาพของเด็กไม่ดี	๓	๑.๖๕
๗. ผู้ปกครองมีบุตรมาก	๒	๑.๑๒
๘. สติปัญญาของเด็กไม่ดี	๒	๑.๑๒
๙. เด็กออกไปประกอบอาชีพ	๑	๐.๕๖
รวม	๓๗๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗๑. ปรากฏว่า ผู้ปกครองให้เหตุผลว่า ผู้ปกครองมีฐานะยากจนนั้นมีมากที่สุดเกือบถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนคำตอบทั้งหมดที่เหลืออีกประมาณหนึ่งในสี่นั้นเป็นสาเหตุเกี่ยวกับความต้องการใช้แรงงานเด็กมากกว่าสาเหตุอื่น นอกจากนี้เป็นสาเหตุเกี่ยวกับผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้ไปเรียนต่อ การเดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก ออกไปเพื่อขอขมาพระ สุนัขของลูกไม่กัด ผู้ปกครองมีบุตรมาก สติปัญญาของเด็กไม่ดี และเด็กอดกลืนประกอบอาชีพ

๔.๔ สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อ สืบจากคำตอบของครูใหญ่ นักเรียนและผู้ปกครอง

สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อจากคำตอบของครูใหญ่ในตาราง ๖๘. จากคำตอบของนักเรียนในตาราง ๗๐. และจากคำตอบของผู้ปกครองในตาราง ๗๑. เมื่อนำมาสรุปผลแล้วปรากฏว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อประการสำคัญที่สุดคือ องค์กรประกอบทางศาสนาและธุรกิจ กล่าวคือ ผู้ปกครองบางคนเป็นส่วนใหญ่ และผู้ปกครองบางคนก็ต้องการใช้แรงงานเด็กซึ่งเมื่อรวมกันแล้วจะมีประมาณสามในสี่ของจำนวนเด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อทั้งหมด ส่วนสาเหตุอื่น ๆ ที่มีอยู่บ้าง ซึ่งเป็นสาเหตุทางด้านสังคมและตัวเด็ก ได้แก่ ผู้ปกครองไม่ส่งเสริม ผู้ปกครองมีบุตรมาก การเดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก สติปัญญาของเด็กไม่ดี เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ออกไปเพื่อขอขมาพระ และสุขภาพของเด็กไม่ดี

ภาพที่ ๒๐ เปรียบเทียบร้อยละของสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เรียนต่อทางด้านการ
สังคม และตัวเด็ก ซึ่งวิเคราะห์จากคำตอบของครูใหญ่ นักเรียน
และผู้ปกครอง

๕. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาของครูใหญ่

๕.๑ ความคิดเห็นของครูใหญ่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา

ตอนปลาย

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามครูใหญ่ถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ปรากฏว่าครูใหญ่ ๔๔ คน ในจำนวน ๔๕ คน หรือประมาณร้อยละ ๙๗.๗๗ มีความเห็นด้วยที่ให้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับให้ครอบคลุมไปเป็น ๙ ปี และมีเพียง ๑ คนเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย

๕.๒ ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายของครูใหญ่

ครูใหญ่ในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาเด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ดังนี้คือ

ตาราง ๗.๒. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาเด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายของครูใหญ่

ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาของครูใหญ่	จำนวนครูใหญ่ที่ตอบ	ร้อยละ
๑. ชี้แจงให้ครูปกครองและนักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษา	๒๕	๓๑.๘๓
๒. ช่วยเหลือเด็กในสถานอุปการภาร เรียนและอาหารกลางวัน	๒๕	๒๗.๘๓
๓. ขยายการศึกษาภาคบังคับให้ทั่วถึง และเพิ่มโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายให้มากขึ้น	๑๘	๑๕.๓๘
๔. ยกกระกับการรางวัลของผู้ปกครองให้ดีขึ้น	๑๐	๑๐.๙๕
๕. ดำเนินการตาม พ.ร.บ. การศึกษาภาคบังคับอย่างเข้มงวด	๗	๗.๖๕
๖. เพิ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาให้มากขึ้น	๕	๕.๕๐
๗. จัดหางานให้เด็กจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ไปแล้ว	๑	๑.๑๐
รวม	๙๑	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗๒. ปรากฏว่า ครัวใหญ่ได้เสนอแนะวิธีการแก้ปัญหาเรื่องลำดับดังนี้ คือ
 อันดับ ๑ ชี้แจงให้ผู้ปกครองและเด็กเห็นความสำคัญของการศึกษา อันดับ ๒ ช่วยเหลือเด็ก
 ในด้านอุปกรณ์การเรียนและอาหารกลางวัน อันดับ ๓ ขยายการกักตุนอาหารแห้งให้ทั่วถึง
 และเพิ่มโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายให้มากขึ้น เพื่อป้องกันการหลีกเลียงโดยการย้ายภูมิลำเนาของ
 เด็ก อันดับ ๔ ยกย่องการครองชีพของผู้ปกครองให้ดีขึ้น อันดับ ๕ ดำเนิน
 การตามพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับแก่ผู้หลีกเลียงอย่างเฉียบขาด อันดับ ๖ เพิ่ม
 โรงเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาให้มากขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนต่อในชั้นสูง ๆ
 โดยสะดวก และอันดับ ๗ จัดหางานให้แก่ผู้ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ได้ทำประโยชน์เฉพาะ.

บทที่ ๕

สรุปผลการค้นคว้า อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษานับฐานมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากการศึกษาในระดับนี้เป็นการเตรียมเยาวชนให้มีความรู้สำหรับการศึกษาขั้นสูงต่อไป และยังช่วยพัฒนาเยาวชนให้เป็นพลเมืองดีของประเทศไทยอีกด้วย ทั้งนี้รัฐบาลจึงมีนโยบายขยายการศึกษามากมัธยมศึกษาในระดับประถมศึกษาให้สูงขึ้นไปอีกเป็น ๗ ปี โดยประกาศขยายการศึกษามากมัธยมศึกษาทั้งตำบล เฉพาะตำบลที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมพร้อมแล้วไปก่อน และจะประกาศเพิ่มเติมตำบลอื่น ๆ อีกในโอกาสต่อไป

เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของชาติ จังหวัดเชียงใหม่ จึงได้ประกาศขยายการศึกษามากมัธยมศึกษาในเขตตำบลที่มีความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมนับถึงปีการศึกษา ๒๕๑๒ นี้ มี ๘ ตำบล จากจำนวน ๕๒ ตำบล ถึงแม้จังหวัดเชียงใหม่จะได้ประกาศขยายการศึกษามากมัธยมศึกษาในเขตที่มีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมพร้อมแล้วก็ตาม แต่ก็ยังปรากฏว่ายังมีเด็กอีกเป็นจำนวนมากไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลายตามเจตนารมณ์ของจังหวัด จึงเกิดปัญหาว่าเพราะเหตุใดเด็กบางคนจึงไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่อง "สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพเกี่ยวกับตัวเด็กบางประการที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษามากมัธยมศึกษาของจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๓" ฉบับนี้มีความมุ่งหมายที่จะค้นหาสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในตำบลที่มีการประกาศขยายการศึกษามากมัธยมศึกษาของจังหวัดเชียงใหม่ ตลอดจนแนวโน้มของอัตราการไม่เข้าเรียนต่อของนักเรียนในเขตการศึกษามากมัธยมศึกษา จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงภูมิหลังที่เกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสภาพที่เกี่ยวกับ

ตัวเด็ก อันจะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาหรือช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ให้ตามความจำเป็น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในรัศมี ๒ กิโลเมตร ของโรงเรียนประถมศึกษาคอนปลาในเขตการศึกษาภาคบังคับ จำนวน ๕๑๕ คน ในจำนวนนี้เป็นเด็กที่จะเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ๒๕๑ คน และจะไม่เรียนต่อ ๒๖๔ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม ๒ ฉบับ ฉบับแรกเป็นแบบสอบถามครูใหญ่เกี่ยวกับจำนวนเด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อตามประสงค์ของครูใหญ่ รวมทั้งความคิดเห็นในการแก้ปัญหาเด็กไม่เข้าเรียนต่อด้วย สำหรับฉบับหลังแบ่งออกเป็น ๒ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นแบบสัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับ เพศ อายุ ผลการเรียน เครื่องเรียน เครื่องแต่งกาย การช่วยทำงานบ้าน และความสะดวกสบายในการเดินทางไปโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย และตอนที่ ๒ เป็นแบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะของบ้านที่อยู่ จำนวนสมาชิกภายในครอบครัว จำนวนบุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบ จำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสืออาชีวะของผู้ปกครอง รายได้และรายจ่ายของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความสนใจและเอาใจใส่ของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน

สำหรับวิธีการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้เขียนได้ขอความช่วยเหลือจากครูใหญ่และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ปกครองที่เป็นตัวแทนของประชากรในโรงเรียนนั้น ๆ ตามแบบฟอร์มที่กำหนดให้ หลังจากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติโดยหารายเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) ฐานนิยม (Mode) และทำการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้วิธีทดสอบความแตกต่างระหว่างร้อยละ (Test significance between two percents) ทดสอบความแตกต่างระหว่างมัธยฐาน - เลขคณิต (Test significance between two means) และไค - สแควร์ (Chi-square)

สรุปผลการศึกษาก่อนหน้าและอภิปรายผล

การศึกษาก่อนหน้าปรากฏผลดังต่อไปนี้ คือ

๑. แนวโน้มของการไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในปีการศึกษา ๒๕๑๒ จะเข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ ๕๖.๕๐ และจะไม่เข้าเรียนต่อ ร้อยละ ๔๓.๕๐ จากสถิติพบการร้องขอของปัญญานิพนธ์ฉบับนี้แสดงให้เห็นว่าอัตราของ เด็กที่ไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายในปีการศึกษา ๒๕๑๓ มีแนวโน้มลดลงเพียงเล็กน้อย กล่าวคืออัตราของเด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อจะลดลงจากปีการศึกษา ๒๕๑๑ ร้อยละ ๑.๕๗ เท่านั้น อัตราการลดลงนี้ยังนับว่าต่ำมาก ซึ่งถ้าหากจะเปรียบเทียบกับอัตราเพิ่มของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้พยากรณ์ไว้ระหว่างปี ๒๕๐๖ - ๒๕๑๐ ว่าจะมีนักเรียนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕๐ ต่อปีแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าร้อยละของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แล้วไม่เข้าเรียนต่อที่ลดลงนี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

๒. องค์ประกอบที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนที่จะไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายในปีการศึกษา ๒๕๑๓ มีความสัมพันธ์กับลักษณะภูมิหลังต่อไปนี้ คือ

๒.๑ ลักษณะของเด็ก

เด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากมีอายุนับถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒ ระหว่าง ๑๑ - ๑๔ ปี ส่วนเด็กที่จะเรียนต่อมีอายุระหว่าง ๘ - ๑๐ ปี โดยเฉลี่ยแล้ว เด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีอายุ ๑๑ ปี ๗ เดือน ส่วนเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีอายุเฉลี่ย ๑๐ ปี ๔ เดือน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กที่จะไม่เรียนต่อเป็นเด็กที่มีอายุน้อย และส่วนมากเป็นเด็กที่ เกษสอนตกหรือ

๑ การศึกษาแห่งชาติ, สภา โครงการศึกษาของชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๘ - ๒๕๑๕

เกยเข้ากันมาก่อน ส่วนเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อจะมีลักษณะตรงกันข้าม สำหรับลักษณะเกี่ยวกับเพศ และสุขภาพนั้นไม่ผลต่อการไม่เรียนต่อของเด็กกลุ่มนี้

๒.๒ ลักษณะของผู้ปกครอง

เด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากจะมีผู้ปกครองที่เรียนต่ำกว่าชั้น ประถมปีที่ ๔ หรือไม่ก็เรียนหนังสือเลย ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อส่วนมากจะมีผู้ปกครองที่เรียนจบตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ๔ ขึ้นไป

เนื่องจากผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาต่ำมาก ดังนั้นผู้ปกครองของเด็กดังกล่าวจึงไม่สนใจและไม่ใส่ใจใน การศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลานของตน และขณะเดียวกันก็ไม่สนับสนุนให้บุตรหลานของตนเรียนต่อในชั้นสูง ๆ

๒.๓ ลักษณะของครอบครัว

ครอบครัวของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนสมาชิกภายในครอบครัว หรือจำนวนบุตรหลานในความรับผิดชอบ แต่จะแตกต่างกันในเรื่องจำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสือกับจำนวนบุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน กล่าวคือ ครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อจะมีบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสือมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ คือครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีจำนวนบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสือโดยเฉลี่ย ๓ คน ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีเพียง ๒ คนเท่านั้น และครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อส่วนใหญ่จะมีบุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป มากกว่าครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อ ส่วนครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใหญ่จะมีว่าวามบุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียนมากกว่ากลุ่มที่จะเรียน

๒.๔ สถานะเศรษฐกิจของครอบครัว

ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และรับจ้าง ส่วนผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อส่วนมากจะประกอบอาชีพรับราชการ กิจาขาย และช่างฝีมือ

ครอบครัวของกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใด เหตุจะมีรายได้ประมาณปีละ ๒๐๐๐ - ๔๐๐๐ บาท คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๔๐.๑๐ ส่วนครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อส่วนมากจะมีรายได้ประมาณปีละ ๒๐๐๐ - ๔๐๐๐ บาท คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๒๓.๒๕ ครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อมีรายได้เฉลี่ยประมาณครอบครัวละ ๔๓๕๔.๕๕ บาทต่อปี ส่วนครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อมีรายได้เฉลี่ยครอบครัวละ ๕๕๔๔.๑๔ บาทต่อปี และถ้าหากจะคิดรายได้เฉลี่ยของแต่ละคนของครอบครัวของเด็กทั้งสองกลุ่มแล้ว ทั้งสองกลุ่มก็จะมีค่าแตกต่างกัน ดังนี้ คือ กลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะมีรายได้เฉลี่ยคนละ ๔๕๓.๒๖ บาทต่อปี ส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะมีรายได้เฉลี่ยคนละ ๑๕๕๔.๑๔ บาทต่อปี นอกจากนี้รายได้ของครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนตอยังเป็นรายได้ที่ไม่ใครจะแน่นอนอีกด้วย

ครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อใช้จ่ายเงินประมาณปีละ ๔๖๕๕.๖๓ บาท หรือประมาณร้อยละ ๕๕.๖๐ ของรายได้ทั้งหมด ส่วนครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อใช้จ่ายเงินโดยเฉลี่ยปีละ ๔๔๔๔.๑๕ บาท หรือประมาณร้อยละ ๔๒.๓๒ ของรายได้ทั้งหมด และครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อได้ใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ อันดับ ๑ ค่ากับข้าวและของชำ ๕๕.๕๑ % อันดับ ๒ ค่าเช่าสาร ๔.๐๓ % อันดับ ๓ ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ๑๖.๐๕ % อันดับ ๔ ค่าเครื่องนุ่งห่ม ๕.๕๕ % อันดับ ๕ ค่าอาหารกลางวันของบุตรหลาน ๓.๔๖ % อันดับ ๖ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน ๓.๒๓ % อันดับ ๗ ค่ายารักษาโรค ๒.๖๓ % และ อันดับ ๘ ค่าเช่าบ้านและที่ดิน ๐.๓๓ % ส่วนครอบครัวของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ อันดับ ๑ ค่ากับข้าวและของชำ ๔๔.๖๒ % อันดับ ๒ ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ๑๓.๓๕ % อันดับ ๓ ค่าเช่าสาร ๕.๓๒ % อันดับ ๔ ค่าเครื่องนุ่งห่ม ๔.๓๓ % อันดับ ๕ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน ๔.๒๕ % อันดับ ๖ ค่าอาหารกลางวันของบุตรหลาน ๓.๔๕ % อันดับ ๗ ค่ายารักษาโรค ๒.๓๕ % และอันดับ ๘ ค่าเช่าบ้านและที่ดิน ๐.๒๕ %

๒.๕ สถานะเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก

นักเรียนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใหญ่มีหนังสือเรียนไม่ครบ มีสมุดสำหรับเขียนไม่เพียงพอ และมีเครื่องเขียนคือดินสอ ไม้บรรทัด และยางลบ ไม่ครบ ส่วนเด็กที่จะเรียนต่อจะมีลักษณะตรงกันข้าม และ เมื่อเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนขอเครื่องเรียนจากผู้ปกครอง เด็กเหล่านี้จะต้องรอหลาย ๆ วันจึงจะได้รับเครื่องเรียนตามที่ต้องการ

เด็กทั้งสองกลุ่มส่วนมากมีเสื้อและกางเกงหรือกระโปรงสำหรับแต่งไปโรงเรียนคนละ ๒ ชุด มีรองเท้าและถุงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนคนละ ๑ คู่ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่ออีกเป็นจำนวนมาก ที่มีเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนคนละ ๑ ชุด และไม่มีรองเท้าหรือถุงเท้าสำหรับใส่ไปโรงเรียนเลย เด็กทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีเสื้อผ้าใหม่บางและเก่าบางคละกันไป เมื่อเสื้อผ้าของเด็กบางคนไปใส่พ่อแม่ก็จะเป็นชุดให้โดยเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อจะขอคืนทันที ส่วนเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะต้องรอเป็นเวลาหลาย ๆ วันจึงจะได้

ทั้ง เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อกับกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนใหญ่จะได้รับประทานอาหาร เขาก่อนไปโรงเรียน และจะได้รับประทานอาหารกลางวันทุกวันโดยเด็กส่วนใหญ่จะกลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน และมีเด็กเป็นส่วนน้อยที่จะได้รับเงินจากผู้ปกครองสำหรับเป็นค่าขนมไปเวลาไปโรงเรียน สำหรับอาหารเย็นของเด็กนั้น ส่วนใหญ่ เด็กทั้งสองกลุ่มจะได้รับประทานอาหารอื่นหน้าทุกวัน

เด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อส่วนมากเคยขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานซึ่งงานที่เด็กกลุ่มนี้ช่วยผู้ปกครองทำนั้น เป็นงานทั้งภายในบ้านและรับจ้างนอกบ้านรวมกัน ส่วนเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อจะมีเพียงส่วนน้อยที่เคยขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงาน และงานที่เด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อช่วยผู้ปกครองทำนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานภายในบ้าน สำหรับความต้องการของผู้ปกครองในการที่จะใช้แรงงานเด็กนั้น ปรากฏว่าผู้ปกครองของเด็กทั้งสองกลุ่มต้องการให้เด็กช่วยทำงานในตอนเช้าและตอนเย็น แต่มีผู้ปกครองของเด็กบางคนโดยเฉพาะผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อต้องการให้เด็กช่วยทำงานตลอดวันหรือตอนกลางวันก็ยังมีจำนวนมากถึงร้อยละ ๓๑.๘๒ ส่วนกลุ่มที่จะเรียนต่อมีเพียงร้อยละ ๕.๗๐ เท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่า

ถ้าหากไม่มีเด็กช่วยทำงานแล้ว ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะประกอบอาชีพได้อย่างไร
 ชลุมชลัก ส่วนกลุ่มที่จะเรียนต่อถึงแม้ว่าจะไม่มีเด็กช่วยทำงาน ผู้ปกครองก็ยังสามารถประกอบ
 อาชีพได้

๒.๖ สภาพแวดล้อม

ระยะทางจากบ้านของเด็กไปยังโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
 ส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน และแตกต่างกันในเรื่องการเดินทางไปโรงเรียน
 กล่าวคือ ถึงแม้เด็กส่วนใหญ่จะเดินทางไปโรงเรียนก็ตาม แต่กลุ่มที่จะเรียนต่อที่จะไปโรงเรียน
 โดยรถจักรยานก็จะมีมากกว่ากลุ่มที่จะไม่เรียน และนอกจากนี้การเดินทางของเด็กกลุ่มที่จะเรียนต่อ
 ส่วนใหญ่จะมีความสะดวกมากกว่าส่วนกลุ่มที่จะไม่เรียนต่อจะไม่ได้รับความสะดวกสบายเท่าที่ควร

๓. สาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

จากการสรุปสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
 ซึ่งได้แสดงไว้ในบทที่ ๔ เมื่อนำเอาผลของการศึกษาดังกล่าวเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็ก
 ไม่เข้าเรียนต่อกับภูมิหลังของเด็กมาพิจารณาแล้ว ก็จะเห็นว่าสาเหตุของนักเรียนกับผู้ปกครอง
 มีบุตรหลานอยู่ในความรับผิดชอบหลายคน ไม่เกี่ยวข้องกับการไม่เข้าเรียนแต่อย่างใด ดังนั้น
 จึงสรุปสาเหตุแท้จริงที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้ว่า สาเหตุเกี่ยว
 กับสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักเรียนเป็นสาเหตุประการสำคัญที่สุด ซึ่งเด็กที่จะ
 ไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนั้นจะมีสาเหตุเนื่องจากผู้ปกครองยากจนมีประมาณ
 ครึ่งหนึ่งของจำนวนเด็กที่จะไม่เข้าเรียนต่อทั้งหมด ที่เหลือจากนั้นจะเป็นสาเหตุเนื่องจากความ
 ขาดการใฝ่ใถ่แรงงานเด็กเป็นส่วนใหญ่ นอกนั้นจะเป็นสาเหตุเกี่ยวกับสภาพทางสังคมและ
 สภาพแวดล้อมกับตัวเด็กบางประการ ซึ่งได้แก่ ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้เรียนต่อ การเดินทาง
 ไปโรงเรียนไปสะดวก สติปัญญาของเด็กไม่ดี เด็กออกไปขอขบ และไม่มีทุนทรัพย์ที่ร่ำรวย
 ในโรงเรียน

ขอเสนอแนะ

จากผลการทบทวนวิจัยเรื่องสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับตัว เด็ก บางประการที่พบว่า เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนี้ ผู้เขียนขอแสดงความคิดเห็นและเสนอแนะวิธีการแก้ปัญหา เฉพาะในหัวข้อสำคัญบางประการดังนี้

ก. ขอเสนอแนะในการแก้ปัญหา

๑. เนื่องจากการวิจัยถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายพบว่า สาเหตุประการสำคัญที่สุดที่ทำให้เด็กไม่เรียนต่อก็คือ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ กล่าวคือ ผู้ปกครองของเด็กบางคนมีรายได้น้อย จึงมีเงินไม่เพียงพอสำหรับอุดหนุนการ เรียน และเสียค่าสำหรับไปโรงเรียนให้แก่เด็ก ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะในการแก้ปัญหาวางวิธีเพื่อให้ครูและผู้บริหารการศึกษาได้พิจารณานำไปทดลองใช้ดังต่อไปนี้ คือ

วิธีที่ ๑ ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ทางโรงเรียนอาจจะให้เด็กแต่ละคนซื้อหนังสือเรียนเฉพาะเล่มที่มีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น เช่นหนังสือคณิตศาสตร์ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษบางเล่ม ส่วนหนังสืออื่น ๆ เช่น หนังสือวิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา หัตถศึกษา ฯลฯ ทางโรงเรียนให้เด็กออกเงินคนละ เล็กน้อยซื้อหนังสือเหล่านั้นไว้ใช้ร่วมกัน ภายในห้องเรียน หรือซื้อไว้ในห้องสมุดของโรงเรียน โดยวิธีนี้ทางโรงเรียนจะสามารถจัดแบบเรียนได้หลาย ๆ เล่ม และสามารถจัดแบบเรียนที่มีผู้แต่งแตกต่างกันออกไป ซึ่งจะ เป็นการปลูกฝังนิสัยให้เด็กรักการค้นคว้าอีกด้วย แทนที่จะยึดติดจากแบบเรียนเล่มใดเล่มหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้เมื่อไปต่อ ๆ ไปทางโรงเรียนก็จะมีหนังสือให้เด็กเลือกความจำวนมากขึ้นเรื่อย ๆ

วิธีที่ ๒ โรงเรียนซื้อหนังสือแบบเรียนต่าง ๆ ไว้เป็นสมบัติของโรงเรียน หรือห้องสมุดแล้วให้เด็กเช่าควมราคาถูก ๆ หรืออาจจะเก็บเงินำรุงห้องสมุดของโรงเรียนแล้วให้เด็กไ้ยืมหนังสือเหล่านั้นใช้ โดยวิธีดังกล่าวนี้ทางโรงเรียนจะต้องเป็นฝ่ายลงทุนในการซื้อหนังสือไว้ในห้องสมุดให้เพียงพอับความต้องการ และมีครูบรรณารักษ์คอยทำงานเกี่ยวกับค่านนี้

วิธีที่ ๓ โรงเรียนให้บริการในการรับซื้อขายหนังสือนักเรียนที่ใช้แล้ว ให้แก่นักเรียนโดยไม่ต้งคิดค่าบริการแต่อย่างใด วิธีนี้จะเป็วิธีหนึ่งท่วยให้เด็กได้ยืมหนังสือ

ราคาถูก ๆ ไว้ไว้

วิธีที่ ๔ ทางอำเภอหรือจังหวัดอาจจะรับบริจาคสิ่งของ เสื้อผ้า และอุปกรณ์การเรียนจากบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้เมตตาจิต แล้วนำไปแจกจ่ายให้แก่นักเรียนที่ยากจน วิธีนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าในจังหวัดหรืออำเภอหนึ่ง ๆ จะมีผู้มีฐานะดีและมีเสื้อผ้าที่ใส่แล้ว แต่ยังมิสภาพัก หรือมีเครื่องเรียนของบุตรหลานที่ไม่ใช้แล้วอีกเป็นจำนวนมาก เนื่องจากบุญกุศลเหล่านี้ไม่รู้อาจจะนำไปให้ใครจึงอาจจะทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ก็ได้ ดังนั้นถ้าหากทางจังหวัด อำเภอ หรือโรงเรียนเปิดรับบริจาคสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เหล่านี้แล้วนำไปแจกจ่ายแก่เด็กที่ยากจน ก็น่าจะเป็นการช่วยเหลือเด็กได้วิธีหนึ่ง การรับบริจาคนี้ในปีหนึ่ง ๆ อาจจะกระทำในระยะเวลาที่จะเปิดเรียนในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ

วิธีที่ ๕ โรงเรียนตั้งกองทุนสำหรับช่วยเหลือการศึกษาแก่นักเรียนที่ยากจน สำหรับกองทุนอาจจะได้มาจากรายได้ต่าง ๆ ของโรงเรียน หรือจากผู้บริจาค ซึ่งอาจจะเป็นเงินหรือสิ่งของก็ได้ วิธีนี้ทางโรงเรียนจะต้องตั้งคณะกรรมการสำหรับช่วยเหลือเด็กผู้ขาดแคลนขึ้นมาคณะหนึ่ง ซึ่งควรจะต้องประกอบด้วยครูใหญ่ ครู กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กรรมการศึกษา และผู้ปกครองของนักเรียนบางคน กรรมการชุดนี้ควรจะได้มีการประชุมเพื่อพิจารณาช่วยเหลือเด็กผู้ขาดแคลนอย่างน้อยภาคเรียนละครั้ง

วิธีที่ ๖ โรงเรียนจัดหารายได้ให้นักเรียนที่ยากจน วิธีนี้ครูในโรงเรียนจะต้องเข้าใจและระลึกเสมอว่าครูจะมีส่วนช่วยเหลือเด็กเกี่ยวกับทางด้านการเงินได้ โดยครูอาจจะให้เด็กไถ่มีรายได้จากการประดิษฐ์สิ่งของจากวิชาหัตถศึกษา หรือปลูกผัก เลี้ยงสัตว์ ในวิชาเกษตรกรรม ฯลฯ แล้วนำรายได้เหล่านี้มาให้นักเรียนเพื่อจะนำไปใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนต่อไป

วิธีการแก้ปัญหาทางด้านการเงินทั้ง ๖ วิธีที่กล่าวมานี้ ผู้เขียนถือว่าเป็นแนวคิดในการแก้ปัญหาทางหนึ่งเท่านั้น วิธีเหล่านี้จะทำได้ก็ต่อหากับความร่วมมือ เป็นอย่างดีจากครูและผู้บริหารการศึกษาทุกคน การดำเนินงานจึงจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

๒. เนื่องจากองค์ประกอบทางด้านผู้ปกครองของเด็กมีส่วนทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่สำคัญประการหนึ่ง กล่าวคือผู้ปกครองของเด็กบางคนมีฐานะ

ทางเศรษฐกิจ แต่จะไม่ส่งบุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อ ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองเหล่านั้นไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา ปัญหาข้อนี้ทางโรงเรียนอาจจะแก้ไขได้โดยทางโรงเรียนกำหนดนโยบาย แผนแพรงการศึกษาสู่ประชาชน มีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้ปกครองให้มากขึ้น ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม ในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน หรือทางโรงเรียนควรจะให้ครูเข้าไปช่วยเหลือหรือเข้าร่วม ในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน

๓. องค์ประกอบทางค่านิยมของเด็กเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่เรียนต่อ ทั้งนี้ เพราะว่าเด็กบางคนได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เข้าเรียนต่อ แต่ตัวเด็กเองกลับไม่มีความสนใจในการเรียน ปัญหาข้อนี้ทางโรงเรียนอาจจะหาทางแก้ไขได้โดยจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นเครื่องกระตุ้นเด็กในบางโอกาส เช่นพานักเรียนไปเยี่ยมโรงเรียนหรือสถาบันชั้นสูง หรือเชิญวิทยากรที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ กันมาให้ความรู้แก่เด็ก พร้อมกับชี้แจงให้เห็นว่าการประกอบอาชีพเหล่านั้นจำเป็นจะต้องอาศัยความรู้สูง ๆ นอกจากนี้ทางโรงเรียนอาจจัดกิจกรรมให้เด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นสูง ๆ ได้พบปะกับนักเรียนรุ่นหนึ่งในโรงเรียนเป็นบางครั้ง ก็จะเป็นการกระตุ้นเด็กอยากเรียนต่อได้มากขึ้น

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการค้นคว้าต่อไป

เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายของประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้จึงเป็นการศึกษาลึกลงไปถึงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะเกี่ยวกับเด็กบางประการ จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหาเท่านั้น ผู้เขียนเห็นว่าปัญหาเด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายควรจะได้รับความสนใจและควรหาทางศึกษาค้นคว้าต่อไปอีก ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไปดังนี้ คือ

๑. ควรจะได้มีการค้นคว้าถึงสาเหตุที่เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอาจเกิดจากสภาพการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ทั้งโรงเรียนที่เด็กกำลังเรียนอยู่และโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายของตำบลนั้น ๆ ด้วย เพื่อค้นหาสภาพการศึกษามีผลต่อการไม่เข้าเรียนต่อของเด็กหรือไม่

๒. ควรจะได้มีการศึกษาถึงสาเหตุที่เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กซึ่งจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษาภาคบังคับ เพื่อจะได้้นำผลการศึกษาค้นคว้าเปรียบเทียบกับกรณีวิจัยที่ได้ทำไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง

๓. ควรจะได้มีการศึกษาสาเหตุที่เด็กไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดอื่น ๆ อีก เพื่อนำมาซึ่งพิจารณาเปรียบเทียบกัน ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงปัญหาหรือสาเหตุเกี่ยวกับเรื่องนี้ในท้องถิ่นต่าง ๆ กว้างขวางออกไป จะได้ทราบว่าท้องถิ่นไหนมีปัญหานี้กันอยู่มากน้อยกว่ากันเพียงใด อันจะนำมาซึ่งประกอบในการพิจารณาวางแผนปรับปรุงการศึกษา ในโอกาสต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การศึกษาแห่งชาติ, สก โครงการศึกษาของชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๔ - ๒๕๐๕,
โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ ๒๕๐๕, ๗๗ หน้า.

ทัศนีย์ อ่องใหญ่ "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมของ
โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร" การวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๓, ๓๘ หน้า.

ธนู แสงศักดิ์ "การวางแผนการศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ศูนย์ศึกษา พฤษภาคม
๒๕๐๗, หน้า ๒๐ - ๓๔.

เมืองชัย หาเวริญศักดิ์ (ผู้แปล) "ปริทรรศน์ของการพัฒนาการศึกษาในเอเชีย"
ประชุมสหประชาชาติ การวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๑๑, ๓๓๖ หน้า.

ไมตรี ชุมรัมย์ (ผู้รวบรวม) หนังสือคู่มือครู แพร่พิทยา ๒๕๐๔, ๔๐๐ หน้า.

เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครู, สำนัก "แผนการศึกษาแห่งชาติ" ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๗
ตอนที่ ๔๖, ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๓, ๓ หน้า.

เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครู, สำนัก "พระราชบัญญัติประถมศึกษา ฉบับที่ ๓" ราชกิจจานุเบกษา
ตอนที่ ๗๕ ตอนที่ ๒๓, ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕, ๓๑ หน้า.

สามัญศึกษา, กรม รายงานการวิจัยสาเหตุที่เด็กไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียนประชาบาลใน
จังหวัดกาญจนบุรี โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๕, ๓๐ หน้า.

สามัญศึกษา, กรม รายงานการสัมมนาปัญหาการเรียนประถมศึกษาอำเภอ โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๐๕, ๒๔๓ หน้า.

Bereiter, Carl, Englemann, Siegfried, Teaching Disadvantaged Children in the Preschool, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1966, 312 pp.

✓ Cech, Eugene Joseph, "An Analysis of Characteristics of Fourth Grade Pupils in Terms of Factors Associated with School Dropout," Dissertation Abstract, 25:2343, December, 1964.

Edward, Troy W., "Student Drop-outs at Southern Illinois University," Thesis Abstract Series, 6: 39-43, 1955.

Carrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longmans, Green & Co., N.Y., 1958, 476 pp.

Goble, Robert L., "A Study of Student Drop-out Problem at Miami University," Thesis Abstract Series, 8: 145-150, 1957.

Gowan, John Curtis, Demos, George D., (Compiled & Edited), The Disadvantaged and Potential Dropout, Charl C., Thomas, Publisher, Illinois, 1966, 624 pp.

✓ Green, Bert I., Preventing Student Dropouts, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliff, N.J., 1966, 223 pp.

Hamilton, Mary Jane Greene, "A Study of Dropouts, from the White, Public Secondary Schools of South Carolina," Dissertation Abstract, 24:4063, April, 1964.

Hamreus, Dale George, "An Analysis of Certain School-Related Variables Associated with Dropouts at the Junior High School Level," Dissertation Abstract, 25:1742-1743, September, 1964.

✓ Hardy, Richard John, "Case Study of Secondary School Dropouts with Reference to Organic Health Problems," Dissertation Abstract, 27:2754-3, February, 1967.

Johnson, Falmer O., Jackson, Robert W.B., Introduction to Statistical Methods, Prentice-Hall, Inc., N.Y., 1953, 357 pp.

✓ Knudsen, Den DeWayne, "An Investigation of the Social and Familial Relationships in the Life of the High School Dropout," Dissertation Abstract, 25:6815-6816, May, 1965.

✓ "Report of Advisory Groups on Out-of School Children and School Drop - outs, UNESCO, 1966, 14 pp.

Siegel, Sidney, Nonparametric Statistics for the Behavioral Sciences, McGraw-Hill Book Co., Inc., N.Y., 1956, 312 pp.

✓ Smith, Edward W., Krouse, Stanley W., and Akinson, Mark M., The Educator's Encyclopedia, Prentice-Hall, Englewood, Cliffs, N.J., 1967, 914 pp.

Sullivan, Floyd Walter, "A Study of the Holding Power of Two Selected Negro High Schools of Atlanta, Georgia," Dissertation Abstract, 25:2327, October, 1964.

Tesseneer, Ralph Athen, "A Study of Louisiana School Drop-outs who Received High School Diplomas or Equivalency Certificates by Means of the General Educational Development Test:(1955-1956)," Dissertation Abstract, 17:2505, November, 1957.

Wilson, Joseph Ernest, "Withdrawals from Three Selected High Schools for Colored Youths in Ouachita Parish School System," Dissertation Abstract, 23:4177, May, 1963

Wolford, Melvin Earl, "An Analysis of Selected Educational Philosophies as Pertinent to the Dropout Problem," Dissertation Abstract, 25:5661-5662, April, 1965.

Zeller, Robert H., Lowering the Odds on Student Dropouts, Prentice-Hall Inc., Engle-wood, Cliffs, N.J., 1966, 64 pp.

ពាក្យស្នើសុំ

ภาคผนวก ก.

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ว่า

ฉบับที่ ๑

แบบสอบถามครูใหญ่

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความหรือตัวเลขลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง หรือเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ต้องการ

๑. โรงเรียน ตำบล อำเภอ
 ๒. ทำการสอนตั้งแต่ ถึงชั้น
 ๓. โรงเรียนนี้ขยายการศึกษาภาคบังคับถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ เมื่อปีการศึกษา
 ๔. จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายตามโครงการขยายการศึกษาภาคบังคับ มีดังนี้ (โปรดกรอกรายการตั้งแต่เริ่มขยายการศึกษาภาคบังคับ)
๔.๑	นักเรียนจบ ป.๔	ปีการศึกษา ๒๕๐๕	จำนวน	คน
	เรียนต่อ ป.๕	ปีการศึกษา ๒๕๐๖	จำนวน	คน
๔.๒	นักเรียนจบ ป.๔	ปีการศึกษา ๒๕๐๖	จำนวน	คน
	เรียนต่อ ป.๕	ปีการศึกษา ๒๕๐๗	จำนวน	คน
๔.๓	นักเรียนจบ ป.๔	ปีการศึกษา ๒๕๐๗	จำนวน	คน
	เรียนต่อ ป.๕	ปีการศึกษา ๒๕๐๘	จำนวน	คน
๔.๔	นักเรียนจบ ป.๔	ปีการศึกษา ๒๕๐๘	จำนวน	คน
	เรียนต่อ ป.๕	ปีการศึกษา ๒๕๐๙	จำนวน	คน
๔.๕	นักเรียนจบ ป.๔	ปีการศึกษา ๒๕๐๙	จำนวน	คน
	เรียนต่อ ป.๕	ปีการศึกษา ๒๕๑๐	จำนวน	คน

๔.๖ นักเรียนจบ ป.๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวน คน

เรียนต่อ ป.๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ จำนวน คน

๕. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับการศึกษา ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ?

- ☐ มีความเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่จะขยายการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้นจนจบชั้น ประถมปีที่ ๙
- ☐ มีความเห็นว่าผู้จบชั้นประถมปีที่ ๙ กับชั้นประถมปีที่ ๔ ต่างก็มีความรู้ความสามารถ ปาน ๆ กัน
- ☐ มีความเห็นว่าการศึกษาภาคบังคับควรจะกำหนดไว้ถึงชั้นประถมปีที่ ๔ ก็เป็นการ เพียงพอแล้ว
- ☐ มีความเห็นว่ายังไม่ถึง เวลาอันสมควรที่จะขยายการศึกษาภาคบังคับจนจบประโยค ประถมศึกษาตอนปลาย
- ☐

๖. ตามประสบการณ์ของท่าน ท่านเห็นว่าการที่นักเรียนไม่เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษา ตอนปลายเป็นเพราะเหตุใด ?

๗. ท่านคิดว่าวิธีใดที่จะทำให้เด็กเรียนเข้าเรียนต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลายมากขึ้น ?

๘. ความคิดเห็นเพิ่มเติม

ฉบับที่ ๒

แบบสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ปกครอง

คำชี้แจง

(สำหรับผู้ทำการสัมภาษณ์)

๑. การเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ขอให้ท่านเลือกสัมภาษณ์นักเรียนกับผู้ปกครอง
นักเรียนในห้องของท่าน โดยเลือกนักเรียนจากเลขที่ในบัญชีเรียกชื่อนี้ เลขที่ ๑ ๒ ๑๑ ๑๖
.... ฯลฯ ตามลำดับ

๒. การกรอกแบบสัมภาษณ์ ให้ท่านขีด ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ต้องการ
หรือเติมข้อความหรือตัวเลขลงในช่องว่างที่กำหนดให้

๓. แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง ข้อ ๖ ๘ ๑๑ และ ๑๒ กล่าวว่า " ต่อ วัน/
สัปดาห์/เดือน/ปี " ถ้าใดที่ไม่ต้องการให้คัดลอกเสีย.

ขอขอบคุณ

(นายสงัด อุทรานันท์)

ตอนที่ ๑

แบบสัมภาษณ์นักเรียน

ชื่อนักเรียน

โรงเรียน

อำเภอ

สอบวิชา (หรือมารดา)

ที่อยู่ เลขที่

หมู่ที่

ตำบล

อำเภอ

คำชี้แจง

โปรดเติมข้อความหรือตัวเลขลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง หรือเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ แทนข้อความที่ต้องการ๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. อายุ (นับถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๒) ปี เดือน

๓. เธอเคยเจ็บป่วยบ่อยไหม ?

☐ เจ็บป่วยบ่อย ๆ ☐ นาน ๆ ครั้ง ☐ ไม่เคยเจ็บป่วยเลย

๔. ถ้าเธอเคยเจ็บป่วย เธอมักป่วยด้วยโรคเกี่ยวกับอะไร ?

☐ ทา	☐ หู	☐ จมูก
☐ ท้อง	☐ ผิวหนัง	☐ ปวดศีรษะ
☐ เป็นไข้	☐ อื่น ๆ (ระบุ) _____	

๕. เธอมีโรคประจำตัวหรือไม่ ?

☐ มี ☐ ไม่มี

ถ้ามี ป่วยเป็นโรคอะไร ?

๖. ในการเจ็บป่วยของเธอนั้น เธอมีหมอรักษาหรือไม่ ?

☐ มีหมอรักษาทุกครั้ง
☐ มีหมอรักษาเฉพาะที่เจ็บป่วยมาก ๆ

☐ ไม่เคยมีหมอรักษา แต่ซื้อยากินเอง

☐ ไม่เคยมีหมอรักษา และไม่เคยมียากิน

๓. เคยเข้าร้านหรือเคยสอบตกหรือไม่ ?

☐ เคย

☐ ไม่เคย

๔. ต้องการเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายหรือไม่ ?

☐ ต้องการเรียน

☐ ไม่ต้องการเรียน

ถ้าไม่ต้องการเรียน เป็นเพราะอะไร ?

๕. เครื่องเรียนของเขามีอะไรบ้าง ?

๕.๑ หนังสือเรียน

☐ มีครบ

☐ มีไม่ครบ

☐ ไม่มีเลย

๕.๒ สมุด

☐ มีเพียงพอ

☐ มีไม่เพียงพอ

☐ ไม่มีเลย

๕.๓ เครื่องเขียน (ดินสอ ไม้บรรทัด ยางลบ)

☐ มีครบ

☐ มีไม่ครบ

☐ ไม่มีเลย

๑๐. ถ้าต้องการจะซื้อหนังสือและเครื่องเรียนอื่น ๆ เขาขอเงินจากใคร ?

☐ พ่อแม่

☐ ญาติพี่น้อง

☐ ครู

☐ คนอื่น ๆ (ระบุ)

๑๑. เมื่อเขาขอเงินซื้อหนังสือและเครื่องเรียนอื่น ๆ เขาขอได้ทันทีหรือไม่ ?

☐ ขอได้ทันที

☐ ต้องรอหลาย ๆ วัน

☐ ไม่ได้เลย

๑๒. เสื้อผ้าสำหรับแต่งไปโรงเรียนตามปกติมีจำนวนเท่าไร ?

๑๒.๑ เสื้อ

จำนวน

ตัว

๑๒.๒ กางเกงหรือกระโปรง

จำนวน

ตัว

๑๒.๓ รองเท้า

จำนวน

คู่

๑๒.๔ ถุงเท้า

จำนวน

คู่

๑๓. เครื่องแต่งกายที่เธอแต่งไปโรงเรียนนั้น เธอใช้แต่งในเวลาที่อยู่บ้านด้วยหรือไม่ ?

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

ถ้าใช่ เป็นเพราะเหตุใด ?

๑๔. เครื่องแต่งกายที่เธอแต่งไปโรงเรียนนั้น เธอใช้ร่วมกับพี่น้องของเธอหรือไม่ ?

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

ถ้าใช่ เป็นเพราะเหตุใด ?

๑๕. เสื้อผ้าที่เธอแต่งมาโรงเรียนของเธอนั้นอยู่ในสภาพอย่างไร ?

☐ ใหม่ทุกชุด

☐ มีใหม่บ้างเก่าบ้าง

☐ เก่าและขาดวิน

๑๖. เมื่อเธอต้องการซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มาโรงเรียน ใครเป็นผู้ซื้อให้ ?

☐ พ่อแม่

☐ญาติพี่น้อง

☐ กันเอง ๆ (ระบุ)

๑๗. ถ้าเสื้อผ้าที่เธอแต่งมาโรงเรียนขาดจนใช้ไม่ได้ เธอหาซื้อใหม่ทดแทนหรือไม่ ?

☐ ใดทันที

☐ ต้องรอหลาย ๆ วัน

๑๘. ก่อนที่เธอจะมาโรงเรียน เธอได้รับประทานอาหารเช้าหรือไม่ ?

☐ รับประทานทุกวัน

☐ รับประทานเป็นบางวัน

☐ ไม่ได้รับประทานบ่อย ๆ

☐ ไม่เคยรับประทานเลย

๑๙. เวลาเธอมาโรงเรียน เธอได้รับประทานอาหารกลางวันหรือไม่ ?

☐ รับประทานทุกวัน

☐ รับประทานเป็นบางวัน

☐ ไม่ได้รับประทานบ่อย ๆ

☐ ไม่เคยรับประทานเลย

๒๐. เธอนำอาหารกลางวันมารับประทานที่โรงเรียนหรือไม่ ?

☐ ตามปกติเอามา

☐ ตามปกติไม่ได้เอามา

ถ้าไม่ได้เอามา เป็นเพราะเหตุใด ?

☐ กลับไปรับประทานที่บ้าน

☐ ใ้ฝากอาหารมาโรงเรียน

☐ ไม่มีอาหารและไม่ได้ฝากอาหาร

☐ อื่นๆ (ระบุ)

๒๑. นอกจากอาหารกลางวันแล้ว เธอได้เงินเป็นค่าขนมอีกหรือไม่ ?

☐ ได้เป็นประจำ ☐ ได้เป็นบางครั้ง ☐ ไม่เคยได้เลย

ถ้าได้ ผู้ปกครองให้เงินมาวันละเท่าไร ? บาท

๒๒. การรับประทานอาหารในตอนเย็นของเธอเป็นอย่างไร ?

☐ รับประทานอาหารอย่างฉิวฉิวทุกวัน
☐ มีอาหารจำกัด แต่มีรับประทานทุกวัน
☐ ไม่ได้รับประทานเป็นบางครั้ง
☐ ไม่ได้รับประทานบ่อย ๆ

๒๓. ตามปกติเธอเคยขาดเรียนเพื่อช่วยผู้ปกครองทำงานหรือไม่ ?

☐ บ่อย ๆ ครั้ง ☐ นาน ๆ ครั้ง ☐ ไม่เคยเลย

ถ้าเคย งานที่เธอช่วยผู้ปกครองนั้นเป็นงานประเภทใด ?

☐ งานภายในบ้าน
☐ งานรับจ้างนอกบ้าน
☐ งานทั้งภายในบ้านและรับจ้างนอกบ้านรวมกัน

๒๔. บ้านของเธออยู่ห่างจากโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายประมาณกี่กิโลเมตร ?

☐ ไม่ถึง ๑ ก.ม. ☐ ๑ ก.ม. ☐ ๒ ก.ม.
☐ ๓ ก.ม. ☐ ๔ ก.ม. ☐ ๕ ก.ม. ขึ้นไป

๒๕. ถ้าเธอเรียนต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เธอจะไปโรงเรียนด้วยวิธีใด ?

☐ เดิน ☐ จักรยาน
☐ รถยนต์โดยสาร ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

๒๖. การเดินทางไปโรงเรียนที่จะไปเรียนต่อนั้น สะดวกหรือไม่ ?

☐ สะดวกมาก ☐ สะดวกพอสมควร ☐ ไม่สะดวกเลย

ถ้าไม่สะดวก เป็นเพราะเหตุใด ?

២. វិធានការកែលម្អប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រង

ตอนที่ ๒

แบบสัมภาษณ์ปกครอง

ผู้ปกครองของ เด็กชาย/เด็กหญิง

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความหรือตัวเลขลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง หรือเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หมายความว่าต้องการ

๑. สมาชิกที่อยู่ในครอบครัวของท่านมีกี่คน ? ☐ คน

๒. บุตรหลานที่อยู่ในความรับผิดชอบของท่านมีกี่คน ? ☐ คน

๓. บุตรหลานที่กำลังเรียนหนังสือมีกี่คน ? ☐ คน

๔. บุตรหลานที่กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาหรือสูงกว่านี้มีกี่คน ? ☐ คน

กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีกี่คน ? ☐ คน

กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีกี่คน ? ☐ คน

๕. บุตรหลานที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียนมีกี่คน ? ☐ คน

๖. บ้านที่ท่านอยู่นั้น ท่านเป็นเจ้าของหรือไม่

☐ เป็นเจ้าของ ☐ อาศัยผู้น้อยอยู่ ☐ เป็นบ้านเช่า

ถ้าเป็นบ้านเช่า ท่านต้องเสียค่าเช่าเท่าไร ? บาท/เดือน/ปี

๗. อาชีพที่แท้จริงของท่านคืออะไร ?

๘. ท่านประกอบอาชีพอื่น ๆ อะไรอีกบ้าง ?

๙. รายได้จากการประกอบอาชีพของท่านนั้นมีประมาณเท่าใด ?

บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน/ปี

๑๐. รายได้ของท่านเป็นที่แน่นอนเพียงใด ?

☐แน่นอน ☐ไม่แน่นอน

ถ้าไม่แน่นอน เป็นเพราะอะไร ?

- ☐ ขึ้นอยู่กับความแปรปรวนของลมฟ้าอากาศ
☐ ขึ้นอยู่กับราคาสินค้าในท้องตลาด
☐ อื่น ๆ (ระบุ)

๑๑. ในครอบครัวของท่านมีใครช่วยหารายได้อีกหรือไม่ ?

- ☐ มี ☐ ไม่มี

ถ้ามี เวลานำรายได้มาช่วยเหลือท่านประมาณเท่าใด ?

บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน/ปี

๑๒. การใช้จ่ายในครอบครัวของท่านเป็นอย่างไร ?

- ๑๒.๑ ค่าอาหารประจำวัน ประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน
 ๑๒.๒ ค่ากับข้าวรวมทั้งของชำ ประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน
 ๑๒.๓ ค่าเครื่องนุ่งห่ม ประมาณ บาท/เดือน/ปี
 ๑๒.๔ ค่ายารักษาโรค ประมาณ บาท/เดือน/ปี
 ๑๒.๕ ค่าเช่าบ้านหรือเช่าที่ดิน บาท/เดือน/ปี
 ๑๒.๖ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรหลาน ประมาณ บาท/เดือน/ปี
 ๑๒.๗ ค่าอาหารกลางวันของบุตรหลานประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน
 ๑๒.๘ ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ประมาณ บาท/วัน/สัปดาห์/เดือน

๑๓. รายจ่ายเกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่มและการศึกษาของบุตรหลาน ท่านมีเงินสำหรับใช้จ่ายสะดวกเพียงใด ?

- ☐ มีเงินเพียงพอเสมอ ☐ ขอยืมจากผู้อื่นเป็นบางครั้ง
☐ รอจนกว่าจะมีเงิน ☐ ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

๑๔. ท่านต้องการให้บุตรหลานช่วยทำงานหรือไม่ ?

- ☐ ต้องการทุกวัน ☐ ต้องการบ่อย ๆ
☐ นาน ๆ ต้องการครั้งหนึ่ง ☐ ไม่ต้องการ เลย

๑๕. ถ้าท่านต้องการให้บุตรหลานช่วยทำงาน ท่านต้องการ เวลาใด ?

☐ ตลอดวัน

☐ ตอนเช้า

☐ ตอนกลางวัน

☐ ตอนเย็น

๑๖. ถ้าไม่มีบุตรหลานช่วยทำงาน การประกอบอาชีพของท่านจะเป็นอย่างไร ?

☐ บังทำไม่ได้

☐ ทำได้แต่ขลุกขลัก

☐ ทำไม่ได้เลย

๑๗. ถ้าท่านต้องการให้บุตรหลานช่วยทำงาน ท่านต้องการให้เด็กช่วยทำงานอะไรบ้าง ?

๑๘. ท่านสำเร็จการศึกษานี้ใด ?

๑๙. ท่านต้องการให้บุตรหลานเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาตอนปลายหรือไม่ ?

☐ ต้องการให้เรียน

☐ ไม่ต้องการให้เรียน

ถ้าไม่ต้องการ เป็นเพราะเหตุใด ?

๒๐. ท่านเห็นว่ามีคามจำเป็นหรือไม่ที่บุตรหลานจะเรียนต่อชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ?

☐ จำเป็น

☐ ไม่จำเป็น

เพราะเหตุใด ท่านจึงมีความคิดเห็นเช่นนั้น ?

๒๑. ท่านเอาใจใส่ในการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลานเพียงใด ?

☐ เอาใจใส่ทุกคืนให้เล่าเรียนเสมอ

☐ ทั้งใจจะรักแต่ทำไม่ได้เพราะไม่มีเวลา

☐ ไม่ได้เอาใจใส่เพราะไม่ทราบว่าช่วยเหลืออย่างไร

☐ ไม่ได้เอาใจใส่เลย

☐ อื่น ๆ (ระบุ)

๒๒. ท่านดูแลการไปโรงเรียนของบุตรหลานอย่างไร ?

- ☐ บังคับให้ไปโรงเรียนให้ทันเวลา
☐ กอดตักเตือนให้ไปโรงเรียน
☐ ตามใจไม่เคยว่ากล่าวตักเตือน
☐ ตักเตือนแล้วแต่ไม่เชื่อฟัง
☐ อื่น ๆ (ระบุ)

๒๓. ถ้าหากว่าบุตรหลานของท่านหนีโรงเรียน ท่านปฏิบัติอย่างไรบ้าง ?

- ☐ ทำโทษอย่างรุนแรง
☐ ว่ากล่าวตักเตือน
☐ ไม่ว่ากล่าวอย่างใด
☐ อื่น ๆ (ระบุ)

๒๔. ขอสงวนสิทธิ์เพิ่มเติมของผู้สัมภาษณ์

ภาคผนวก ข.

โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตำบล อำเภอ	โรงเรียน	ชั้นที่เปิดสอน
๑. ตำบล เขียงคาว อำเภอ เขียงคาว	๑. โรงเรียนบ้านเขียงคาว	เด็กเล็ก - ๔
	๒. โรงเรียนบ้านเม็กะ	ป. ๑ - ๔
	๓. โรงเรียนบ้านวังจอม	ป. ๑ - ๔
๒. ตำบล เขียงคอก อำเภอ คอกสะแก	๔. โรงเรียนบ้านกัวแล	ป. ๑ - ๔
	๕. โรงเรียนบ้านเกาะ	ป. ๑ - ๔
	๖. โรงเรียนบ้านเขียงคอก	เด็กเล็ก - ๗
	๗. โรงเรียนบ้านป่าสักน้อย	ป. ๑ - ๔
	๘. โรงเรียนบ้านโพธิ์ทองเจริญ	ป. ๑ - ๔
๓. ตำบลบ้านแม่ อำเภอ สันป่าทอง	๙. โรงเรียนกัวแลน้อยประสิทธิ์วิทยา	ป. ๑ - ๗
	๑๐. โรงเรียนบ้านเนิ้ง	ป. ๑ - ๔
๔. ตำบลบ้านหลวง อำเภอ จอมทอง	๑๑. โรงเรียนบ้านหลวงเปาเหนือ	ป. ๑ - ๕
	๑๒. โรงเรียนบ้านท่าศาลา	ป. ๑ - ๔
	๑๓. โรงเรียนบ้านแทนกำ	ป. ๑ - ๔
	๑๔. โรงเรียนศรีจอมทอง	เด็กเล็ก - ๗
๕. ตำบลแม่สา กิ่งอำเภอ แม่อาว	๑๕. โรงเรียนบ้านคง	ป. ๑ - ๔
	๑๖. โรงเรียนบ้านแม่ฮ้าง	ป. ๑ - ๗
	๑๗. โรงเรียนบ้านสันป่า	ป. ๑ - ๔
๖. ตำบลยางเนิ้ง อำเภอ สารภี	๑๘. โรงเรียนวัดพระนอนป่าเก็ด	ป. ๑ - ๔
	๑๙. โรงเรียนวัดเวฬุวัน	เด็กเล็ก - ๗
	๒๐. โรงเรียนวัดศรีโพธาราม	เด็กเล็ก - ๕

ตำบล อำเภอ	โรงเรียน	ชั้นที่เปิดสอน
๓. ตำบลยุหว่า อำเภอคันไผ่คอง	๒๑. โรงเรียนวัดมะกับกอง ๒๒. โรงเรียนคันไผ่คอง (สุวรรณราษฎร์วิทยาการ)	ป. ๑ - ๘ เด็กเล็ก - ๘
๔. ตำบลแม่ริม อำเภอแม่ริม	๒๓. โรงเรียนบ้านริมใต้ ๒๔. โรงเรียนวัดทรายมูล	ป. ๑ - ๗ ป. ๑ - ๘
๕. ตำบลเวียง อำเภอฝาง	๒๕. โรงเรียนบ้านเวียง ๒๖. โรงเรียนบ้านศรีคอนชัย	เด็กเล็ก - ๘ ป. ๑ - ๘
๑๐. ตำบลตะเมิงไก่อ อำเภอตะเมิง	๒๗. โรงเรียนบ้านคอง ๒๘. โรงเรียนบ้านแม่สาบ ๒๙. โรงเรียนวัดน้ำริน	ป. ๑ - ๗ ป. ๑ - ๘ ป. ๑ - ๘
๑๑. ตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง	๓๐. โรงเรียนบ้านสันกำแพง ๓๑. โรงเรียนวัดกำแพง ๓๒. โรงเรียนวัดบ้านน้อย	ป. ๑ - ๗ ป. ๑ - ๘ ป. ๑ - ๘
๑๒. ตำบลสันทรายหลวง อำเภอสันทราย	๓๓. โรงเรียนบ้านสันทรายหลวง	เด็กเล็ก - ๘
๑๓. ตำบลสันมหาพน อำเภอแม่แตง	๓๔. โรงเรียนบ้านป่าบง ๓๕. โรงเรียนบ้านหนองกอก ๓๖. โรงเรียนปากทางวิทยาการ ๓๗. โรงเรียนสันมหาพนวิทยา ๓๘. โรงเรียนหนองหล่มวิทยาการ	ป. ๑ - ๘ ป. ๑ - ๘ ป. ๑ - ๘ ป. ๑ - ๗ ป. ๑ - ๘

ตำบล อำเภอ	โรงเรียน	ชั้นที่เปิดสอน
๑๔. ตำบลหางกง อำเภอหางกง	๓๙. โรงเรียนบ้านกง	ป. ๑ - ๔
	๔๐. โรงเรียนบ้านทรายมูล	ป. ๑ - ๔
๑๕. ตำบลออนหลวย อำเภอต้นกำแพง	๔๑. โรงเรียนบ้านหัวฝาย	ป. ๑ - ๔
	๔๒. โรงเรียนบ้านออนหลวย	ป. ๑ - ๔
๑๖. ตำบลสองแคว อำเภอรามทอง	๔๓. โรงเรียนบ้านสามหลัง	ป. ๑ - ๗
	๔๔. โรงเรียนวัดทุ่งทอง	ป. ๑ - ๔
	๔๕. โรงเรียนวัดฟ้าหลัง	ป. ๑ - ๔
๑๗. ตำบลต้นผึ้ง อำเภอเมือง	๔๖. โรงเรียนวัดท่าเคื่อ	ป. ๑ - ๗
	๔๗. โรงเรียนวัดท่าหลุก	ป. ๑ - ๔
	๔๘. โรงเรียนวัดร่องอ	ป. ๑ - ๔
๑๘. ตำบลขอมแดง อำเภอแม่แตง	๔๙. โรงเรียนบ้านสันป่าสัก	ป. ๑ - ๔
	๕๐. โรงเรียนบ้านใหม่	ป. ๑ - ๔
	๕๑. โรงเรียนวัดขอมแดง	ป. ๑ - ๗
	๕๒. โรงเรียนวัดป่าไผ่	ป. ๑ - ๔

ภาคผนวก ก.

จำนวนนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนภายในวันลงทะเบียนโดยปริยายการศึกษาต่าง ๆ จากโรงเรียนประถมศึกษา ๔๐ แห่ง
ในจังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียน	๒๕๖๖		๒๕๖๗		๒๕๖๘		๒๕๖๙		๒๕๗๐		๒๕๗๑	
	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน
๑. โรงเรียนบ้านเชียงดาว	๒๑	๒๔	๕๒	๑๖	๒๕	๒๕	๓๐	๑๖	๓๒	๒๒	๔๕	๓๓
๒. โรงเรียนบ้านแมก *	-	-	๑๑	๑๐	๑๔	๓	๑๖	๒	๒๐	๑๔	๒๒	๑๒
๓. โรงเรียนบ้านวังจคม	๒๓	๒๑	๓๖	๒๕	๔๐	๓๒	๓๗	๓๓	๔๔	๔๐	๔๒	๒๑
๔. โรงเรียนบ้านกัวแล	๑๒	๑๒	๔	๔	๑๖	๑๖	๑๒	๑๑	๑๖	๑๖	๒๔	๒๗
๕. โรงเรียนบ้านเกาะ	๑๖	๑๒	๒๔	๔๔	๒๒	๑๗	๑๔	๑๖	๑๖	๑๔	๑๔	๑๒
๖. โรงเรียนบ้านเจียงคย	๒๒	๒๗	๒๒	๑๖	๓๐	๓๓	๔๓	๒๔	๑๕๒	๔๐	๒๒	๑๔
๗. โรงเรียนบ้านป่าตมอย	๒๗	๒๔	๒๔	๒๐	๓๗	๓๓	๓๒	๓๑	๔๔	๓๒	๒๔	๒๓
๘. โรงเรียนบ้านโพธิ์ทองเจริญ *	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๒๒	๑๑
๙. โรงเรียนกัวแลนอย	๒๑	-	๒๔	-	๒๔	-	๒๑	-	๒๔	-	๒๔	-
๑๐. โรงเรียนบ้านนิง	๒๔	๒๓	๒๔	๑๔	๒๔	๑๖	๒๔	๑๔	๒๔	๑๔	๑๔	๓

โรงเรียน	๒๕๖๖		๒๕๖๗		๒๕๖๘		๒๕๖๙		๒๕๗๐		๒๕๗๑	
	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน
๑๑. โรงเรียนนางรองเปาเฟื้อด	๙๖	๒๗	๘๑	๒๖	๕๑	๓๙	๔๘	๓๑	๔๐	๒๒	๑๒๖	๙๑
๑๒. โรงเรียนบ้านพาทาลา	๑๗	๑๗	๑๕	๘	๑๕	๙	๑๒	๑๒	๑๓	๘	๑๔	๑๑
๑๓. โรงเรียนศรีจันทอง	-	-	๑๑๐	๒๔	๑๕๒	๒๗	๑๕๓	๘๑	๑๕๓	๕๙	๑๕๒	๒๗
๑๔. โรงเรียนนางตง	-	-	-	-	-	-	๒๔	๑๗	๒๕	๒๔	๒๔	๒๐
๑๕. โรงเรียนบ้านเมี่ยง	๖๒	๔	๕๑	๑๕	๕๔	๓๓	๒๗	๓๔	๒๙	๓๕	๔๔	๑๘
๑๖. โรงเรียนบ้านดัดป่าช้า*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๓
๑๗. โรงเรียนวัดพระนอนมาเกิด	๒๔	๒๑	๑๘	๑๒	๑๔	๑๐	๑๘	๑๖	๒๒	๒๐	๑๘	๑๕
๑๘. โรงเรียนวัดเวฬุวัน	๔๘	๓๒	๒๘	๔๒	๒๒	๓๘	๔๗	๓๗	๕๑	๓๐	๒๔	๓๗
๑๙. โรงเรียนวัดศรีโพธาราม	๙๙	๔๙	๕๑	๔๑	๒๘	๔๑	๔๕	๔๓	๓๗	๕๙	๔๘	๔๓
๒๐. โรงเรียนวัดมะกอก	๒๒	๕	๓๐	๘	๒๒	๘	๒๒	๔	๓๕	๘	๒๕	๔
๒๑. โรงเรียนดัดป่าทอง	๔๖	๑๔	๕๔	๑๙	๔๗	๑๑	๒๗	๒๒	๔๑	๑๐	๔๕	๑๕
(ผู้ทรงอำนาจวิชาการ)												
๒๒. บานิมิโท	๔๒	๓๕	๔๕	๑๒	๔๙	๒๘	๑๐๙	๓๔	๑๐๒	๑๘	๙๗	๔๑
๒๓. โรงเรียนวัดพราหมณ์	-	-	๔๘	๑๔	๓๗	๑๒	๓๔	๓	๓๒	๓	๔๕	๑๔

โรงเรียน	๒๕๐๖		๒๕๐๗		๒๕๐๘		๒๕๐๙		๒๕๑๐		๒๕๑๑	
	จำนวน เด็ก	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน
๒๔. โรงเรียนบ้านกรุดอนชัย	๑๐	๑๐	๑๔	๑๔	๑๕	๑๕	๑๔	๑๗	๒๗	๒๗	๓๕	๓๕
๒๕. โรงเรียนบ้านแม่สาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	๓๔	—
๒๖. โรงเรียนวัดน้ำริน	๖	๖	๓	๗	๗	๗	๑๑	๕	๕	๖	๑๓	๑๐
๒๗. โรงเรียนวัดกำขาว	๔๐	๖	๔๒	๗	๔๕	๔	๔๑	๒๔	๕๓	๕๓	๔๓	๓๔
๒๘. โรงเรียนวัดบ้านนอย	๔๗	๓๓	๔๓	๔๓	๖๒	๓๕	๕๗	๓๑	๓๖	๔๑	๕๒	๓๑
๒๙. โรงเรียนสันทรายหลวง	๒๐	๑	๔๐	๓๐	๔๓	๒๔	๕๔	๓๑	๓๕	๔๒	๓๕	๔๒
๓๐. โรงเรียนบ้านปาง	๑๑	๗	๑๑	๔	๗	—	๑๓	—	๑๒	—	๒๐	—
๓๑. โรงเรียนบ้านหนองกอก*	—	—	—	—	—	—	๑๑	๓	๒๓	๔	๑๐	๑
๓๒. โรงเรียนสันเทพ	๓๕	๕	๓๖	๑๐	๓๓	๓	๖๓	๓	๕๗	๑	๔๗	๓
๓๓. โรงเรียนบ้านดง	๑๔	๑๔	๒๕	๒๕	๓๔	๓๒	๔๔	๔๐	๓๔	๒๗	๓๕	๒๔
๓๔. โรงเรียนบ้านทรายมูล	๒๒	๒๖	๔๖	๒๓	๕๐	๑๒	๓๖	๑๓	๓๑	๑๑	๓๕	๑๐
๓๕. โรงเรียนบ้านดอนหลวง	๑๔	๓	๓๔	๗	๓๔	๒	๓๗	๒	๒๔	๑๑	๒๐	—
๓๖. โรงเรียนบ้านสามหลัง	—	—	—	—	๓๕	๒๑	๔๑	๑๕	๕๔	๑๗	๓๒	๑

โรงเรียน	๒๕๐๖		๒๕๐๗		๒๕๐๘		๒๕๐๙		๒๕๑๐		๒๕๑๑	
	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน	จำนวน เต็ม	ไม่เข้า เรียน
๓๖. โรงเรียนวัดท่าหลวง *	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๒๔	๒๔
๓๗. โรงเรียนวัดทุ่งทอง	-	-	๑๔	๑๔	๑๕	๑๓	๑๗	๑๖	๑๖	๑๔	๑๔	๑๔
๓๘. โรงเรียนวัดท่าเคอ	-	-	๑๗	-	๒๐	-	๒๒	๒๓	๒๓	-	๒๔	-
๔๐. โรงเรียนวัดทรงคนอง	-	-	๒๗	๒	๓๑	๓	๔๔	๔๒	๒๔	๔	๑๔	๒
รวม	๑๐๐๖	๔๔๒	๔๓๔๐	๒๔๑	๔๔๑๔	๒๒๔	๑๒๕๒	๑๓๕๒	๑๓๕๑	๔๕๐	๑๔๒๒	๔๒๓
กิดเป็นร้อยละ	๑๐๐	๔๓.๘๕	๑๐๐	๔๓.๘๔	๑๐๐	๔๖.๓๕	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๔๓.๘๖	๑๐๐	๔๔.๐๗

*
โรงเรียนเปิดใหม่.

ประวัติของผูเขียน

ชื่อ ราชศักดิ์ อุทรานันท์

วันเกิด ๗ สิงหาคม ๒๔๔๕

สถานที่เกิด ตำบลหนองหอย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

การศึกษา

ประถมศึกษา โรงเรียนวัดเสนาหิน (หนองหอยวิทยาการ)
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (๒๔๔๕ - ๒๔๔๗)

มัธยมศึกษา โรงเรียนผดุงศิลาพิทยนา
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (๒๔๔๘ - ๒๔๕๒)

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.)
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี (๒๔๕๓ - ๒๔๕๔)

ประกาศนียบัตรประโยคครูฝึกฝนมัธยม (พ.ม.)
สมัครสอบ จังหวัดเชียงใหม่ (๒๔๕๕)

ปริญญาการศึกษามหัตถิต (กศ.บ.) สาขาประถมศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร (๒๔๕๘ - ๒๔๖๐)

ปริญญาการศึกษามหัตถิต (กศ.ม.) สาขาประถมศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร (๒๔๖๑ - ๒๔๖๒)

หน้าที่ราชการ

ครูวิชา โรงเรียนบ้านสามหลัง อำเภอดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่
(๒๔๕๕)

ครูตรี โรงเรียนบ้านสามหลัง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่
(๒๔๖๒ - ปัจจุบัน)